

OSHO

Never Born
Never Died

Only Visited this
Planet Earth between
Dec 11 1931 - Jan 19 1990

GİZEMLİ
GÜLÜN
GÖZYAŞLARI

rajneesh oshoyu keşfediyor

rajneesh oshoyu keşfediyor

gizemli gülün gözyaşlari

Gözlerimin önünde uçsuz bucaksız bir görüntü uzanıyor...bu engin boşluğa ne zaman bakacak olsam tepeleri karlı kanchenjunga sıradağlarının o görkemli görüntüsüyle göz göze geliyorum... önümde uzayıp giden bu soluk kesici güzelliğe baka kalıyorum...beni bekleyen müthiş bir yaşamın düşünüyü kuruyorum...gerçeğe dönüştürebileceğim düşlerin...

içim gizemli düşlerle dolup taşıyor...düşler aleminde gezinen biriyim ben...sadece bu dünyaya gelmeyi bekleyen

bir varmış...ay varmış

bu sıradağlar yaşamım boyunca bana esin kaynağı oldu
gökyüzünü altın sarısına dönüştüren güneşin doğuşu
ve dağların doruklarında allı morlu gölgeler oluşturan
günbatımı

himalayalar sonraki on yıl boyunca çocukluğumun simgesi olacak
evimden uzaklarda darjeelingdeki st pauls okulunda
eğitilmem için inanılmaz bir cennet

babam iş dünyasında ün salmış son derece başarılı bir sanayici
annem ise ilk bollywood filmi gösterime girer girmez yıldızı parlayan
ve bir anda adını tüm hindistana duyuran bir sinema oyuncusu

ah bu ne mutluluk...nasıl bir doğuş...ne kadar şanslıyım
kusursuz bir çocukluk...kusursuz bir yaşam
gerçekten de tanrının kutsadığı bir çocuğum

küçücük bir çocukken babamdan ve onun korkunç kibrinden
saygınlık taslayan o sahte tavrından hep nefret ettim...tek ilgi alanı para
tek amacı güç sahibi olmak ve başkalarını yönetmekti...bu özellikleri

bende hep tiksinti uyandırıyor ve ne zaman benimle bir yakınlık kurmak istese onu geri çeviriyordum
beni ısrarla kendi gibi biri yapmaya çalışmasından
okulda yalnızca kendisinin onayladığı ve aileleri toplumda belli bir yer edinmiş çocuklarla arkadaşlık etmem konusunda ayak diretmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyordum...bu konularda son derece kaba davrandığına inanıyor ve ondan hep uzak durmaya çalışıyordum

annemi severdim ve onun o kırılğan ve masum tavırlarına hayrandım alabildiğine güzel son derece alçakgönüllü bir kadındı başkalarına karşı nazik ve duyarlıydı...ünlü bir yıldız olması bile onun mutfağa girip bizlere ya da konuklarına yemek hazırlamak gibi basit gündelik işleri yapmasına engel olmadı...bizler için çırpınıp bir şeyler yapmaktan asla vazgeçmedi...çevresindekilere ışık saçan son derece sevecen biriydi ve insanlarla ilişkilerinde paraya pula hiç bir zaman önem vermedi...yaşamı boyunca benimsediği bu basit değerlere hayrandım o benim idolümdü yaşamım boyunca savunduğu ilke ve değerleri örnek aldığı kişi idi

babamın tek isteği büyüyünce ünlü bir sanayici olmamdı annem ise onun izinden gidip sinema yıldızı olmamı içinden geçirse de tek isteği benim mutluluğumdu ve bana hep düşlerimin peşinden gitmemi söyler... babam gibi işadamı olmamı istemediğini sürekli kulağıma fısıldardı

annemle babam bana rajnish adını vermişler
raj kral demek, nish ise gece
öyle ki rajnish de gecenin kralı
ya da dolunayın sultanı anlamına geliyor

babamın adı shivraj anneminki kısaca vimi olarak da bilinen vimlesh idi her ikisinin adlarından aldıkları harflerle benim adımla oluşturmuşlar

20 ocak 1961 günü saat sabah 3:05 te dünyaya geldim
kızkardeşim shona da 19 ocak 1963 günü akşam saat dört buçukta dünyaya geldi

annemle babam iki çocuğunu aynı tarihte dünyaya getirmeyi tasarlamışlar
ama doktorlar ufak bir yanlışlık yapmışlar
kızkardeşim 8 saat sonra doğsaydı
ikimizin de doğum tarihi aynı olacaktı
bu durum doğum günlerimizin hangi tarihte kutlanacağı konusunda hep
birbirimize girmemize neden oldu
akrabalarımız iki gün üst üste bizi kutlamaya gelemezlerdi ki
iki doğum günü pastası...öyle olunca da her yılın 19 ocağında
ikimizin tek bir pastayı paylaşmasına karar verdiler

henüz yedi buçuk aylıkken prematüre bir bebek olarak güç bela
dünyaya gelmişim
ağırlığım üç kilonun altında olduğundan beni bir kuvöze koymuşlar
doğduğum günden bu yana hep cılız ve çelimsiz bir bedenim oldu
yüzüm o denli solgun bedenim o denli güçsüzdü ki ebeveynlerim beni
sıklıkla doktora götürmek zorunda kaldılar
doğumumdan kısa süre sonra ortaya çıkan bir yığın anormallik
çocukluk yıllarıma damgasını vurdu

atletizm...maraton...beden eğitimi...kung fu
yaparken bu tür kimi nahoş deneyimler yaşadığımı anımsıyorum

koşmaya ve bedenimi eğitmeye bayılıyordum
bana çeviklik kazandıran bu tür deneyimler
devinimlerimi hızlandırıyordu ve bedenimi çalıştırmak çok hoşuma gidiyordu
annemle babam fiziksel güçsüzlüğüm konusunda okulun
doktorunu uyarılmışlar
o da bu uyarı karşısında şaşırıp kalmıştı...
yine de gözünü üzerimden ayırmıyordu
bedeni fazlasıyla zorlayan sporlarda benzimin attığının ve
saraya benzer nöbetler geçirdiğimin farkındaydı

böyle bir koşu olayında...yüz metre koşusu...birinci geldim
ipi göğüsleyeceğim noktada soluk soluğa kalmıştım
ardından şiddetli bir sarsıntıyla çimenlerin üzerine yığıldım
doktor koşuların bitişini izlemekteydi...yanıma geldiğinde yüzümün

bembeyaz kesildiğini ve yere yığıldığımı gördü
beni koşmaktan alıkoymaya çalıştı
onu yalnızca soluğumun kesildiğine ve bunun korkulacak bir durum
olmadığına inandırabilmek için epey dil döktüm...okul takımında koşmayı
sürdürmem konusunda gönülsüzdü ama hiç sesini çıkartmadı

on dört yaşımdayım
maraton mevsimi geldi çattı...darjeelingde beş bin metre koşuyorum
alıştırma için yaptığım koşularda her geçen gün kendimi
daha da çok zorluyorum bu yılki ödül törenine
annem de katılacak bu yüzden birinci gelmeliyim

hep aynı rota...bu nokta koşunun dördüncü kilometresi
geriye bin metre kaldı...maratonun en kötü aşaması
tepeye altmış derecelik bir tırmanış
yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda
koşunun bu bölümü hepimizi canından bezdirir
koşunun en yorucu bölümüdür bu

bu noktaya ulaşıncaya kadar tüm gücümle koşmaya karar veriyorum
bundan sonrası...yokuş aşağı bin metre...gerisi kolay

bu tepenin doruğunda hep tibet gompasını görmüşümdür
her seferinde soluk almak ve
bir iki dakika dinlenmek için burada durmuşumdur

elimden geleni yapıyorum
ve bugünkü koşumu inceden inceye zamanlıyorum
bitkin bir halde tepenin eteğine ulaşıyorum
dinlenmek yok...bir an önce tepeyi tırmanmalı ve sonra dinlenmeliyim
bugün bacaklarım külçe gibi ağır ve sürekli kramp giriyor

tepeyi koşarak tırmanıp doruğa ulaşıyorum
bugün ayağıma durmadan kramp giriyor
ve yorgunluktan ölüyorum
bir anda yere yığılıveriyorum

uzaktan gompa çanlarının sesini duyuyorum
ve içimdeki bir güç beni sesin geldiği yere çekiyor
bedenimi kaldırmaya çabalıyorum ama nafile
bir kaya gibi ağır
bugün ne oldu böyle

ansızın korkunç irilikte bir ışık topunun
bedenimden uçarak gompaya yöneldiğini hissediyorum
uzandıığım yerden
gompayı olanca açıklığıyla görebiliyorum
altın sarısı kulesi ışıl ışıl parlıyor
tüm çevresi alevlere boğulmuş
mavili sarılı parıltılar dans edercesine salınıyor
tibetli lamalar gompanın çevresinde dolanıyor ve dinleniyorlar
gözlerime inanamıyorum
ayakta mıyım yoksa bilinçsizce yerde mi yatıyorum
o kadar uzağı nasıl olup da görebiliyorum
bu garip ve mest edici ortam kafamı iyiden iyiye karıştırıyor

ötekilerin yanımda koştuklarını görebiliyorum...yakınımda başkalarını görüyorum...maraton koşuma devam etmeliyim...büyü yapılmış gibi ansızın hafifliyor ve olduğum yerden tüy gibi havalanıyorum kendimi yarışa yeni başlamışçasına zinde hissediyorum...içim içime sığmıyor

ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum nasıl oluyor da yeryüzüne bile dokunmuyorlar

son bir mili adeta uçarcasına koşuyorum...kendimi süpermen gibi hissediyorum yepyeni bir gizi gün yüzüne çıkartmışçasına son bir mili gülerek aşıyorum

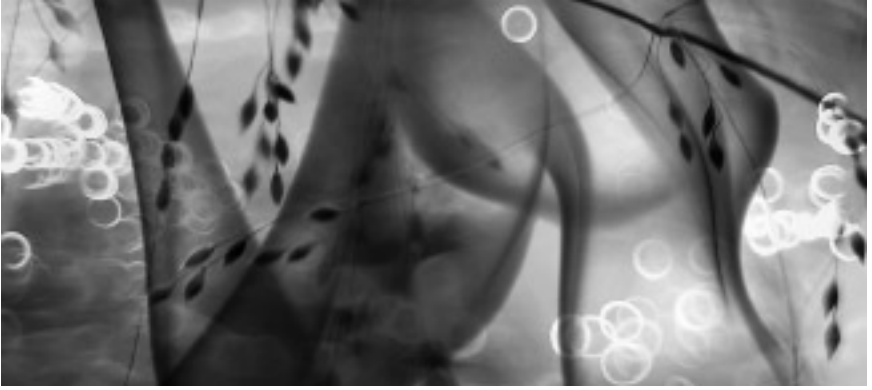
beş bin metrelik maratону noktalıyorum...bir beş bin metreyi daha seve seve koşabilirim...maratonun mesafesi bana çok kısa geliyor okula doğru koşmaya başlıyorum...yaklaşık iki kilometre daha koşuyorum arkadaşlarım şaşkına dönüyorlar...tümü de şike yaptığımı kestirmeden gittiğimi ya da parkurun ortalarında bir yerde arabaya bindiğimi sanıyor

bu konuda ne arkadaşlarımla ne de doktorla konuşmak istiyorum doktor zaten bana koşmayı yasakladı

okuldan tanıdığım yakın bir dostum olan mazumdar aklıma geliyor matematik dehası bu arkadaşımınla öylesine sıkı fıkıydık ki en sıradışı deneyimlerimi bile onunla rahatlıkla paylaşabilirdim anlattıklarına hep kulak kesilirdi ve beni bir biçimde anladığı duygusuna kapılırdım...bir sabah kaçıverdi...okuldaki herkes onu aramak üzere alarma geçti...hiç bir yerde izine rastlanamayınca polise haber salındı keşiş olmak niyetiyle bir tibet manastırına sığındığını öğrenmeleri birkaç günlerini aldı...sonunda okula geri getirildi ve annesiyle babasına haber verildi...keşiş olmaya öylesine kararlıydı ki annesiyle babası buna razı olmak zorunda kaldılar...belleğimde yer eden bu olayın etkisinden yıllarca kurtulamadım ona müthiş bir hayranlık duyuyor ve cesaretine öykünüyordum ben de onun gibi keşiş olmak dağlara tırmanmak

edinburgh dükü ödülü için tongalooda kamp kurmak istiyordum
tongalloya yürüyorum
son dört saattir uçsuz bucaksız ormanda yol alıyorum
bir süredir yağmur yağıyordu şimdi de ortalık puslanmaya başladı
okulumuzun kamp grubu epey önümdeydi ve sonunda izlerini yitirdim

bitkin bir halde üzerleri yosun tutmuş kayalara kuruluverdim
ansızın tek başıma olduğumun ve bu uçsuz bucaksız ormanda
kaybolduğumun farkına vardım

ortalık giderek daha da sessizliğe gömülüyor
kulağımdaki vızıltı ise giderek yükseliyor
sanki binlerce arı kulaklarıma üşüşmüş gibi
korkuya kapılıyor kaçmak istiyorum
ama donmuş bir halde öylece kalakalıyorum
korkudan mı böyleyim yoksa bedenim hareket
edemeyecek kadar mı ağırlaştı

orman baştan başa vızıldıyor ve giderek canlanıyor
ağaçlar gözüme daha bir yeşil daha bir parlak görünüyor
canlanıp su gibi içime akıyorlar
uzaktan dokunuşlarını duyar gibi oluyorum
beni kendilerine çekiyorlar

kulaklarımdaki vızıltı dayanılmaz bir hal alıyor
nerdeyse kulak zarımı patlatacak
derken ortalığı ansızın bir sessizlik kaplıyor
durup dururken dev bir karaltı bulut gibi üzerime çöküyor
giderek daha da kararıyor ve kadifemsi bir yumuşaklıkla beni sarıp sarmalıyor

bilinçsiz bir halde karanlık bir boşluğun içine yuvarlanıyorum
devinmek için çabalıyorum ama her yanım tutulmuş
bacaklarıma ya da bedenime söz geçiremiyorum
bedenim kurşun gibi ağır...bilinçsizce yere yıkılıyorum

saatler sonra uyanıyorum
aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum...karanlık çöküyor
ormandaki vızıltı daha da yükselmekle birlikte
şimdi daha yumuşak
ağzım daha bir tatlı
sesin etkisiyle kendimden geçiyorum

ayağa kalkıyorum...alabildiğine hafif...havada yüzer gibiyim
sanki bir şey beni havaya kaldırmış gibi
kanatlanmışcasına ilerliyorum tüy gibi hafif...yüzüyorum

üç aylık tatilde bombaya gidişim sırasında
annemle babam bedenimin kırılğanlığından
ve yemek yemekten hiç hoşlanmayışımdan ötürü yine kaygılılar
gün içinde yemek yemekten nefret ediyor ve günde yalnızca bir öğün
yiyorum...sabah akşam yirmi fincan ya da bir çanak dolusu sütsüz çok
açık çay içiyorum...darjeelingde büyümüş biri olarak bu alışkanlığıma
kimsenin bir itirazı yoktu zira en gözde içeceğimiz çaydı...kahvaltı etmek
ya da öğle yemeği yemek gibi bir alışkanlığım hiç olmadığından babam
yiyeyeğim her çapati için 10 rupi rüşvet önerisinde bulunurdu

çanaktan yemek gibi garip bir alışkanlığım vardı...yemeği tabakta sunacak
olsalar onu öfkeyle yere fırlatıp kırardım...ne denli çabalasalar da tek bir

çanaktan fazlasını yedirtemezlerdi...keçi gibi inatçıydım ve bana günde yalnızca bir kez bile olsa yemek yedirmenin tek yolu buydu kuş gibi beslenmeme bağladıkları garip sıkıntılarımdan dışında hiç hastalanmamıştım ama annemle babam yine de sağlığım konusunda sürekli kaygılıydılar

bir pazar gününü kumsalda geçirdiğimizi kumdan kaleler yaptığımı ve yaptıklarımı yıkıp yerine daha büyüklerini yaptığımı...ayaküstü bir şeyler atıştırıp ata binmenin keyfini çıkarttığımı dün gibi anımsıyorum güneş batmaya başlıyor bedenimde bir yorgunluk hissediyorum ve eve gidip uyumak istiyorum ama arkadaşlar karanlık basıncaya kadar kalmaya kararlılar

yorgunum...kumların üzerine uzanıyorum güneşin batışını...havanın değişimini hissedebiliyorum batmakta olan güneş karnımda garip ve ağır bir titreşim yaratıyor

okyanustan gün boyu yükselen dalgaların sesi içimde boğulup yok oluyor eve gitmek istiyorum...ve yine içimi garip bir korku kaplıyor okyanusta boğulur gibi oluyorum...dalgalara karışıyorum

yüzme bilmiyorum ağlayıp sızlanmaya başlayınca nihayet eve dönmeye karar veriyorlar eve dönüp de odama çekildiğimde yorgun ve uykusuzum karanlık çökmüş...ama dalgaların sesi kulaklarıma doluyor giderek daha da derinleşiyor boğulma korkusu beni uyanık tutuyor

ansızın oda daha da karanlığa gömülür gibi oluyor
ve hiç bir şey göremiyorum

karanlık beni yutup yok ediyor
düşüymüş gibi oluyorum...düşüyorum düşüyorum düşüyorum
sürekli düşüyorum...hemen bir şeye tutunmalıyım

korkudan terliyorum ve elim kolum bağlı bekliyorum
düşüş sürüp gidiyor
bu duruma alışmam gerekiyor

borunun ucundaki mavi ışığı izlemem gerekiyor
en azından ona bakıp tutunabilirim

paniğe kapılıyorum ama hiç bir şey yapamıyorum
elimden gelen tek şey neyin nesi ise bunun bitmesini sağlamak
ya da kendimi koyverip bilincimi yitirmek ve uykuya dalmak

ansızın her şey derin bir sessizliğe gömülüyor ama ben uyanığım
bugüne dek sessizliği hiç böylesine yumuşacık
ve canlı olarak hissetmemiştim
insana huzur veriyor...
mavi ışık giderek daha da büyüyor ve daha da parlıyor

gözlerimi tepeye dikiyorum
ışıl ışıl
gümüş mavisi noktacıklar
milyonlarca gümüş mavisi noktacık havayı dolduruyor

odanın her yanı sarsılıyor duvarlar hareket ediyor
bu odadan çıkmam gerek
soluk alamıyorum boğuluyorum

uyanıyorum ve kendimi tepeden tırnağa özgür hissediyorum
kanatlanacakmışçasına hafif
yüzüyorum
yerçekiminden tamamen yoksunum

koşarak kendimi evin dışına atıyorum
annemle babam koşarken çıkardığım gürültüden uyanıp kapıya fırlıyorlar
bahçemizdeki iri gövdeli ağaca koşuyorum
daha önce hiç bilmediğim bir güç beni ağaca doğru çekiyor

ben de ona yaklaşmak için can atıyorum
içimi sonsuz bir huzur ve dinginlik kaplıyor

saat sabahın ikisi olmalı...annemle babam yatağıma dönmemi istiyorlar
ağaçların yakınlarındaki yılanlardan korkuyorlar
içeri girmemekte direliyor bağılıyor ve boğuşuyorum
onlara ağacın altında uyumak istediğimi
bu gece eve girmek istemediğimi anlatmaya çabalıyorum

uşağa sabah altıya kadar bana eşlik etmesini tembih ediyorlar
ve ertesi gün beni doktora götürüp iğne yaptırmakla tehdit ediyorlar

çocukluğum hep bu tür olaylarla geçti
içimdeki ses bana bunun normal olduğunu söylese de
garip bir korku duyuyordum
deneyimlerimi arkadaşlarımla paylaştığımda
bende bir anormallik olabileceği duygusuna kapılıyor
giderek içime kapanıyor ve yalnızlığa sürükleniyordum
tek başıma uzun yürüyüşlere çıkıyor
bu tür konuları başkalarına açmaktan kaçınıyordum
sessiz ve yalnız kalmayı yeğliyordum

gizli kung fu kulübümüz
müthiş bir çekiciliği vardı...kung fu alıştırılmaları yapmamız yasaktı
çocukluk işte...bizlere tam da bu tür uğraşlar cazip geliyordu...kung fu
bruce lee imgelemimizi ateşliyordu
kapısı kilitli spor salonunda gizlice toplanıyorduk

babamın karşı çıkmasına rağmen beden eğitimi alıştırılmaları yapıyordum
oysa beygirin üzerinde takla atarken bir yerime zarar verebilirdim
paralel barlarda amuda kalkarak yürümeye çalışırken...roma halkalarında
dönerken...yer hareketlerinde ters takla atarken başıma bir şey gelebilirdi
tehlike ve risk insanoğlunu besleyen unsurlardı...ateş halkalarının içine
dalmak...tam da bize yaraşır türde bir yaşam biçimiydi
tehlike ve risklere gülüp geçiyorduk

ama kung fu kesinlikle yasaktı...ve bu daha da heyecan vericiydi devlet sırrı gibi gizli tuttuğumuz kulüp...riski göze alanların kardeşliği oluşmuştu...bir sinema yıldızının oğlu olmam nedeniyle...bana özel eğitim veriliyordu...ben de ekibe kendimi kanıtlamak için çok çalışıyordum herkesin gözü benim üzerimde olduğundan daha bir sivirmem gerekiyordu sonuçta yoğun bir çalışma sürecine girdim ve bu da çok işime yaradı

günlerden bir gün eve giderken bizim çelik fabrikasına uğramıştık oradan kimselere çaktırmadan paslanmaz çelikten bir çift çubuk alıp kendime öldürücü etkileri yüzünden yasaklanan bir nançuk yaptım çelik zincirli...deriden kılıfı olan görüp görebileceğiniz en müthiş nançuklardı bunlar öteki tüm arkadaşlarımın ahşaptan basit sopaları vardı şırak şırak şırak...bruce lee gibi havada ıslık çaldırıyorduk gözlerimizi kan bürümüştü...dizginlerimizi koyvermiştik birden kafatasımın tam arkasına inen şiddetli bir darbeye ölü gibi yere yığılıp kaldım arkadaşlarım beni kendimden geçmiş bir halde tibet mantraları söylerken buldular...garip sesler çıkartıyor bir şeyler mırıldanıyormuşum bu durum onları çok ürkütmüştü geçmişte de böyle garip şarkı söyleme krizlerine kapılmışım sözde tibet lamasıymışım garipmişim

darjeeling st pauls okulunda geçirdiğim on yıl benim için bir peri masalından farksızdı...katıldığım her etkinlikte sivriliyordum spor olsun maraton cimnastik atletizm satranç tiyatro güzel sanatlar olsun hemen hemen her alanda sürekli ödüller ve övgüler alıyor herkesin ilgi odağı oluyor ve başarıdan başarıya imza atıyordum...son olarak okul müdürü tarafından ödüllendirilerek 1977 yılında okulun bir sonraki dönem yöneticiliğine atandım

derken 1976 yılında yani bitirme sınavlarımın olduğu yıl bu büyük düş ansızın paramparça oluverdi

sinema dergileri ve gazetelerde annemle babamın ayrılık haberi boşanma başvuruları ile ilgili haberler çarşaf çarşaf yayınlandıkça perişan oluyordum...okulda son yılımdı ve ilk kez eve dönüp onlarla birlikte yepyeni bir yaşama başlayacağım günleri iple çekiyoordum o güne dek annemle babamı kış tatilleri sırasında topu topu üç ay görebiliyordum okuldan güç bela özel bir izin alıp son sınavlara yalnızca üç hafta kala annemle babamı görmeye gittim

annemin çok sıkıntılı günlerden geçtiğini diktatör tavırlı babamla birlikte yaşamının ne denli güç olduğu biliyordum bu yüzden kendisini çok iyi anlayabildiğimi her zaman onun yanında olacağımı ve onu tüm kalbimle destekleyeceğimi söyledim babam bu ayrılıktan hep annemi sorumlu tutuyor ve ondan yana tavır aldığı için bana çok kızıyordu...hatta ailenin öteki bireyleri önünde onu savunacak olursam beni maddi desteğinden yoksun bırakacağı yönünde gözdağı veriyordu

annem dört çocuklu çok yoksul bir aileden geliyordu... annesiyle babası kendi hallerinde basit birer eğitmendiler... anneannem mataji ile dedem pitaji son derece dürüst ve alçakgönüllü insanlardı...alabildiğine nazik ve açıksözlüydüler hep yüce değerleri amaç edinerek yaşamaktan söz ederlerdi

babamın ailesi ise hindistanın en önde gelen
en varlıklı ailelerinden biriydi
ailenin yedi çocuğundan her biri de ülkede saygın bir konuma erişmişti

annemi gerek sözlerimle gerekse tavırlarımla destekliyor olmam
adımı kötüye çıkarttı
amcalarımla amca çocuklarıyla büyükbabam
ve babaannemle aramız bozuldu
onlar güç ve servet sahibiydiler
babamın şöhretine leke sürmemi kaldıramıyorlardı
hepsi de bir ağızdan et tırnaktan ayrılmaz diyorlardı
katı kuralları olan bu fabrikatör ailede bir çocuğun büyüklerine
kafa tutması olacak şey değildi

anneannem ile dedem tüm bu olanlara ses çıkartamadılar ve böylesine
erk sahibi insanlar karşısında ellerinin kollarının bağlı olduğunu kabul
etmekle yetindiler...yoksul olduklarından kızlarının yoksul bir aileye
gelin olup sıradan ve mutlu bir yaşam sürdürmesinin
daha iyi olacağını söyleyemiyorlardı

ruhsal bir çöküntü içinde okula döndüm
birkaç sınava giremediğim gibi geri kalan sınavlara da doğru dürüst
çalışmadan gönülsüz bir biçimde girdim

eve döndüğümde sürekli içip her gece film yıldızı olmak isteyen farklı
farklı kadınlarla düşüp kalkan babamla birbirimize girdik

yine böyle bir gece babam kör kütük sarhoştu ve bu tür kadınlardan birini bir yanına birini öbür yanına almıştı...sabahın ikisinde bana bağıarak şoförle gitmemi ve onlara yakındaki lokantadan yiyecek bir şeyler getirmemi istedi...uyuyordum ve onun sürekli içmesinden onca kadınla yatıp kalkmasından zaten ifrit oluyordum kendisine onun uşağı olmadığını çok istiyorsa kendisinin gitmesini ya da yiyecek alması için kadınlardan birini göndermesini söyledim bunun üzerine sesini iyice yükselterek bana sövmeye ve büyüklere nasıl davranılması gerektiğini bilmediğimi söyleyerek dövmeye başladı o anda gözüm döndü ve üzerine yürüdüm öylesine şiddetli bir yumruk savurmuşum ki sersemledi

bugüne dek ilk kez babama el kaldırma cüretinde bulunmuşum bana evi derhal terk etmemi önüne çıkacak olursam beni pataklayacağını söyledi

bir an önce evi terk edeceğime söz verdim

bana metelik koklatmayarak ders vereceğini günün birinde sürünerek geri dönüp kendisinden para dileneceğimi söyledi...ben de sokaklarda açlıktan kırılıp ölsem bile öyle bir şeye asla tenezzül etmeyeceğime o günden sonra kendisini bir daha görmemeye ant içtim

sabahın erken saatlerinde evi terk ettim ve bir daha da geri dönmedim
on altı yaşındaydım...üzerimde kot pantolonum ve tişörtüm
cebimde beş kuruşsuz sabahın ikisinde bombay sokaklarındaydım

işadamı olmak mı, asla...bu sözcükten tiksiniyordum
sinema yıldızı olmak mı, asla...şan şöhretten nefret ediyordum
zengin olmak istemiyordum...o tür insanlar bende nefret uyandırıyor
yalnızca özgür olmak ve başıboş dolaşmak istiyordum

altı yaşımdan on altı yaşına dek dağlarda yaşamıştım
her yılın yalnızca üç ayını evimde geçiriyor anlı şanlı kasabadaki konağın
sıcacık ve rahat ortamına sığınyordum...allı pullu insanların her gece
partiler vererek yaşadıkları ortamda

hala himalayaların saflığında yaşıyordum
yine hayalci ve isyancıydım...önümdeki acımasız gerçeklerden
gerçek dünyadan bihaberdim

annemle babam mahkemelerde çekişip duruyorlardı
o günlerde annemle görüşmem engelleniyordu

bombayı terk edip sevdiğim biricik halam
bayan rajeshwari paulu yani sevgili soni halamı
görmek üzere delhiye gittim
o günden sonra halam bana hem annelik hem babalık etti
o gün bugündür de ediyor
halam babaannemle dedemi görmem için beni
pencaptaki jullundur kasabasına gönderdi
her ikisi de aklımı başıma toplamam
ve yaşamın gerçeklerini görmem gerektiğini söyleyip
beni de ailenin yürüttüğü çelik ve
döküm işine sokmak için çabalayıp durdular
onların yaşamı beni hiç ilgilendirmediğinden
bu çabaları çok kısa ömürlü oldu

1977 kasımında bir sabah uyanır uyanmaz gazetelerde annemin bilinmeyen bir nedenden ötürü vakitsiz öldüğü haberi gözüme çarptı

hastanede ölüm döşeğinde yatarken yanında bir allahın kulu yokmuş babam ve onun tarafındakilerin annemle görüşmeleri mahkeme kararıyla engellendiğinden cansız bedeni krematoryuma götürülmüş ve ne yazık ki bizlerden kimse olmadan yakılmıştı içler acısı bir öykü...ünlü bir sinema yıldızının bedeni son merasimine katılan bir iki kişinin huzurunda yakılıyor

annemin ani ve hazin ölümü doğal olarak bende büyük bir şok yarattı o zaman annemin anısını canlı tutmaya ve kendi yaşamıma da çekidüzen vermeye kendi kendime ant içtim yaşamda nereye gittiğimi neler yaptığımı ve neden yaptığımı iyice kavramalıydım

onun ölümü kendi yaşamımla ilgili yepyeni soruları da beraberinde getirdi bu kez bizzat yaşamın anlamını bireyin toplumsal değerler ya da ayrıcalıklardan nasıl yararlanması gerektiğini sorgulamaya başladım geceler boyunca tek başıma bu sorulara yanıt bulmaya çalıştım bu konuda konuşabileceğim ya da danışabileceğim hiç kimsem yoktu

ailenin tüm fertleriyle boğuşup onlara başkaldırdım ve kendimi
onların yaşamlarından ve görüşlerinden soyutladım
kimseye kulak asmayacak ya da öğütlerini ciddiye almayacak kadar kibirli
olduğumdan kimse bana ilişmek istemiyordu

artık gönlümce yaşama özgürlüğüne sahibim
yolumu çizme sorumluluğunun ağır yükünü
sırtımda taşıyorum
ne yapmam ya da nasıl bir arayış içine girmem gerektiği konusunda
hiç bir fikrim yok...yitik durumdayım ama özgür olduğum için mutluyum

gündüzleri on ikilere birlere kadar uyumayı seviyorum...uyanıp bir saat
boyunca çayımı yudumlamayı...ardından hiç bir şey yapmadan aylıklık
etmeyi...iş güç yok...iş güç edinme düşleri yok...yalnızca katıksız bir
tembellik var ve ben bundan son derece hoşnutum

zamanımın büyük bir bölümünü evimin yakınındaki
devlet fidanlığında geçiriyorum
her gün birkaç saat çiçeklerini suladığımdan bahçıvanlarla sıkı fıkı olduk
onlarsa öylesine ünlü bir sinema yıldızının çocuğunun her gün
kendileriyle vakit geçirmesine bir türlü anlam veremiyorlar
bu basit insanlara bayılıyorum ve dostluklarından keyif alıyorum

kazandığım paranın tümüyle fidanlıktan bitkiler satın alıyorum
bahçıvanlar bitkileri bana el altından çok daha ucuza satıyorlar
kimi zaman da benden araklayıp bana armağan olarak veriyorlar
çatı katındaki terasımda kısa sürede iki yüzü aşkın bitki oldu
bitkilere bakıp sulamayı çok seviyorum
onlar benim yeni dostlarım...onlarla aynı dili aynı duyguları paylaşıyorum

eğitimini yarım bırakmış biri olarak
her konuda kitap okumaya heves duyuyorum
araştırıp öğrenmeye can atıyorum...hangi konuda olursa olsun yolumu
belirlemeli ve yaşamda neler yapmak istediğimi saptamalıyım
soni hala amcam satya paulsden
habersiz kitaplarını okumama izin veriyor

koskoca kitaplığından aldığım kitapları teker teker hatmediyorum...
amcam çok okuyan biri olduğundan ve bütçesi de buna el verdiğiinden
kitaplığında her konuda öncelikle de dinsel konularda bhagavad gita ve
upanishadlar budanın yaşamları krişna mahavir gandi gibi eşi bulunmaz
yapıtları...halil cibran tagore gibi yazarların yapıtlarını barındırıyor
bulduğum kimi kitaplar bana sıkıcıymış ya da çok beylikmiş gibi geliyor

aramaya koyuluyor ve her türden garip kitapları okumaya başlıyorum
gelecek ölüm ölümden sonra yaşam büyü dinler özellikle de tibet dinleri
ve lamalar budist yaşam biçemi keşişlik gibi konular bende müthiş bir ilgi
uyandırıyor ve bir mıknaş gibi beni çekiyor
her gece çatımda açık gökyüzünün altında bitkilerim eşliğinde sabahın
üçüne dördüne kadar okuyorum...yaşamımın çok daha kusursuz ve dolu
dolu olduğunu düşünüyorum

okulda güzel sanatlar ve el sanatlarında sivriliyorum
ölüdoğa desen ve resimler konusundaki öbür tutkum yeniden alevlendi
belki de ressam ya da sanat ve
yaratıcılığın albenisine kapılmış bir sanatçı olabilirim
çok geçmeden sanat tarihi ve rembrandt monet gauguin van gogh
cezanne michelangelo picasso dali duchamp gibi büyük ustalarla
ilgili kitaplar almaya başladım
aylar boyunca bu ustaların yaşamları ve yapıtlarıyla ilgili kitaplar okudum
dokuz ayımı dur durak bilmeksizin okuyarak geçirdim

son dört aydır düşümde gökyüzünde uçtuğumu görüyor ve ansızın ter içinde uyanıyorum çarşaf terden sıırıslam oluyor kimi zaman bu düşler çok daha belirgin oluyor ve mıkknatis gibi gözlerini üzerime dikmiş uzun sakallı birini görüyorum sabahları ter içinde uyandığım da bir tek bunu anımsayabiliyorum yatağımın başucuna bir yığın kağıt koyuyor ve bu gözlerle sakalı çizmeye başlıyorum...gözler ve sakal çok geçmeden duvarım mıkknatis gözleri ve sakalıyla beni izleyen bu kişinin elli aşkın çizimiyle doluveriyor

okumakta olduğum kitaplardan biri okul yıllarımda taparcasına sevdiğim rabindranath tagorenin gitanjali adlı yapıtıydı düşlerimde gördüğüm yaşamına ve yapıtlarına hep hayranlık duyduğum bu kişinin yüzüydü belki de

işim gücüm yok ve aile şirketinde de çalışmaya niyetli değilim amcamın kitaplığından seçtiğim kitapların çoğunu okudum halam harçlığımın tümünü bitkilere kitaplara ve yiyeceğe harcamama kızıyor ama ben komşu kitapçıdan veresiye kitap almayı sürdürüyorum borcum giderek kabardığından başım belaya giriyor ve halam aylık ödemelerle borcumu kapatmaya çalışıyor

okuma konusunda son derece kararlı ve inatçı olduğumu gören halam çaresizlik içinde ana kitaplığın altındaki kilitli kitaplığın anahtarlarını ele geçirmeye söz veriyor dolaplar kilitli olduğundan halamın anahtarları amcama sezdirmeden alması çok güç...bu yüzden birkaç gün beklememi bu arada okuma açlığımı gidermek için bana birkaç dergi göndereceğini söylüyor

o akşamüstü uyandığım da uşağın saat dört dolaylarında halamın evinden bisikletiyle gelip bana yiyecek bir şeyler getirdiğini çok iyi anımsıyorum çayımı hazırladıktan sonra ondan halamın sözünü verdiği dergileri istedim tüm bunları sanki dünmüş gibi anımsıyorum

kapağında o yüzün olduğu sannyas dergisi anında gözüme ilişti
o gözler ve o sakal
zaman ansızın duruvermişti sanki
yüreğimin atışları giderek hızlandı
odanın içindeki her şey dönmeye başladı
şokun etkisiyle neredeyse kendimden geçmiştim
heyhat...bu gördüklerim neyin nesiydi
düş mü görüyordum...yoksa gerçek miydi

son dört ay boyunca her gece beni büyüleyen o gözler
şimdi sannyas dergisinin kapağından beni gözlemekteydi
milyonlarca ışık huzmesi saçılmış gibiydi
gözlerimin önünden yüzlerce imge geçti
her şey bir çırpıda karşıma dizilivermişti
aradığım şeyin karşımda olduğunu biliyordum

aradığım oydu...o benim yaşamımdı...yaşamımın anlamıydı
her şey yerli yerine oturuyordu...yapboz tamamlanmıştı
dünyaya geliş nedenim olan adamı bulmuştum

o anda geleceğimi bir biçimde kestirebiliyordum
daha önceki deneyimlerim sonunda bir anlam kazanmıştı
tümü de bu arayışın bir parçasıydı

boğuşma sona ermişti...artık yaşamımın amacını biliyordum

gözlerimden yaşlar akarak resmin önünde saygıyla eğildim ve
yüreğimdeki derin sevgiyle derginin kapağını usulca çevirdim
yine tüm imgeler kafama doluşmaya başladılar

tüm bunları bir biçimde biliyordum
tüm bu insanları tanıyordum
o yeri daha önce orada bulunmuşçasına biliyordum
ve ardından okuduğum ilk sözcükler

sıradan insan taodur

hala şoktaydım ve mutluluktan ağlamaya başlamıştım
bir saatten fazla bir süre boyunca hiç durmaksızın
hüngür hüngür ağladım

bir türlü duramıyordum
kafam giderek hafiflemeye ve boşalmaya başladı
başımındaki baskı zamanla daha da artarak
karşı konulmaz bir sancıya dönüştü
oda yeniden yüzmeye başladı
ayaklarımın altındaki zemin bir sağa bir sola salınıp duruyordu
neler oluyordu
yoksa depremın ayak sesleri miydi bu

tir tir titiyor ve giderek telaşa kapılıyordum
uşağa seslenip beni odadan çıkartmasını ve evin önündeki parka
götürmesini istedim

başım çatlıyor midemin sancısından kıvranıyordum
kolumdan tuttuğunda titremekten adım atamıyordum
beni yavaşça aşağıya indirip dışarıya çıkardı
çimlerin üzerine yığılıp kaldım ve bir süre sonra durulup kendime geldim

hemen yukarıya fırlayıp okumak istiyordum
ama merdivenleri tırmanırken baş ve midemde
o dayanılmaz ağrının yeniden başlamasından korktum
yerde olmam ve toprağı hissetmem gerekiyordu
ve tüm bunların yatışmasını beklemem
yeniden yukarıya çıkma cesaretini kendimde bulmam birkaç saatimi aldı

yemeden içmeden sannyas dergisini okumaya koyuldum
bhagwanın her bir resmi yüreğimin ortasına işliyordu
her resim beni mutluluk gözyaşlarına boğuyor...topu topu üç dört dergi
sannyas sözcüğünü...malayı...sannyasinleri
pune aşramını öğrenmeme yetmişti

şu anda orada olabilmemin bir yolu var mıydı
yarın oraya ulaşmam mümkün müydü
tek isteğim gecenin bitmesi ve soluğu punede almaktı
o gece gözümü bir damla uyku girmedi

amcamın sabahları saat sekiz buçukta evden çıkıp işe gittiğini biliyordum
bu yüzden halama gitmeden onun evden çıkmasını bekledim
halam o güne dek beni hiç sabahın köründe görmemişti
saat ikiden önce uyandığım vaki değildi
onu hemen görüp biraz para almam gerekiyordu
evimin yakınındaki raj yoga merkezinin adresini dergiden okumuştum
aynı gün puneye gidebilmem için paraya ihtiyacım vardı

sabah sabah beni karşısında görünce gözlerine inanamadı
perişan görünüyordum...ama yüzümde bir dinginlik ifadesi vardı
bunu hemen fark edebilmişti
ağzımda bir şeyler geveleyerek
olanları anlatmaya çalıştığımda gözleri doldu
müşfik bir tavırla usulca önümde eğilerek ayaklarıma dokundu
olup bitenleri kavramıştı
benim için büyük bir yolculuğun başlangıcıydı
o da biliyordu ama gidişimden
ötürü kaygılıydı...geleceğimden kaygı duyuyordu...

henüz çok küçük olduğumu düşünüyordu daha on dokuzundaydım ve annesiz babasızdım...ne param ne geleceğim vardı

doğuştan öfkeli inatçı ve kararlı biri olduğumu ve kafama koyduğumu yapmak pahasına açlıktan ölmeyi bile göze alacağımı biliyordu bu yüzden beni tatlı tatlı caydırmaya çalıştı beni puneye gönderecek parası olmadığını ve birkaç yıl daha sabredip yaşamımı rayına oturtmam gerektiğini bu arada bhagwan rajneeshi okumamı söyledi

derdimi anlayamadığından puneye bir an önce gitmek isteyişime bir anlam veremediğinden ötürü oradan ayrılırken içim öfkeyle doluydu sannyasımı almak için rajyogaya gittim koltukta swami om prakash saraswati adında yaşlı bir adam oturuyordu...gidip önünde eğilerek onu selamladım...ona başımın ağrıdan çatladığını ve midemde korkunç bir sancı olduğunu...ölecekmişim gibi hissettiğimi ve puneye gitmem gerektiğini söyledim...o ise yalnızca gülümsedi ve evime gidip güzel bir uyku çekmemi...karnımı doyurup başımı bir sargıyla sarmamı önerdi bu durumda puneye gitmemeliydim

soluğu yine halamın yanında aldım ve bana para vermesi için yalvardım bu konuyu enine boyuna düşüneceğine ve birkaç ay içinde gerekli parayı biriktirmeye çalışacağına dair söz verdi...o zaman gidebilecektim

belli ki tüm bunlar gidişimi ertelemek ve fikrimi değiştirmek için uygulanan taktiklerdi bu yaşlı insanların arasında danişıklı dövüş olduğunu düşünüyordum

cebimde beş kuruşsuz...o gün oraya gitmeyi kafama koymuştum bir koşu connaught meydanındaki tripsout seyahat acentesine gittim harish buddraj ailemi tanımasına karşın veresiye bilet satışına razı olmadı ona evimde sahip olduğum tek eşya olan yeni buzdolabımı yarı fiyatına...satmayı önerdim karşılığında bana yalnızca bir gidiş bileti ile biraz nakit para verecekti bu önerimi seve seve kabul etti

hemen bir tempo göndererek buzdolabını aldırıtı
ve ertesi sabah için puneye yalnızca gidiş bir uçak bileti ayarladı
uşağım tempoya karşı çıktı...eve gidince ona bir yemlik atmalıydım
ağzını sıkı tutması ve buzdolabını sattığımı halama söylememesi için

yeniden connaught meydanına gidip turuncu renkte bir miktar kumaş
aldım ve ben iki saat sabırla beklerken terzi de ilk turuncu cüppemi dikmiş
oldu...ruhani yaşamımda ilk adımımı atmıştım
gece boyunca bir düzine kadar sannyas dergisini devirdim
ansızın başıma bir ağrı girdi ve midemdeki şişkinlik
tıpkı bir yoyo gibi bir aşağıya bir yukarıya gidiyordu
gece boyunca içime çöken ve
giderek yoğunlaşan baskıyı sanki sürekli bir şeyler dengelemeye çalışıyordu

ertesi sabah mutluluktan havalara uçuyordum
çok geçmeden punede olacaktım
gökyüzü giderek bulutlanıyordu
derken bardaktan boşalırcasına bir yağmur yağdı
ve ardından güneşin ışıltısı bulutların arasından süzülürdü
vay canına nasıl bir düş bu
cebimde yeterince miktarda parayla bir takside oturuyorum ve
cennete gidiyorum

pune şubat 1981 cennete varıyorum
hemen turuncu cüppemi üzerime geçirip aşrama gidiyorum
karanlık çökmüş...aşram yolunda yürümeye çalışıyorum
neşe ve mutlulukları yüzlerinden okunan
soluk kesici güzellikteki onca sannyasini birarada görmek
sokaklara dağılmışlar
bu görüntü karşısında öylesine müthiş bir coşkuya kapılıyorum ki son
soluğumu verinceye dek burada kalmak istiyorum
midemdeki sancılar ansızın diniyor ve başımdaki ağrı sanki büyü
yapılmış gibi birdenbire yok oluyor...geriye esrikliğin ağızda bıraktığı
hoş bir tat ve bedenimi tepeden tırnağa saran ılık ve balımsı sıvı kalıyor

yaseminlerin buram buram kokusunu içime çekiyorum
ayaklarım yerden kesiliyor ve
hiç bilmediğim bir boşlukta yüzüyorum

ziyaretçiler için çok geç bir saat
bu yüzden aşramın çevresinde dolanıp sannyasinlere bakıyorum
tüm geceyi sokaklarda yürüyerek geçiriyorum
her köşede gitar çalıp dans eden insanlar var
birçok yerde de onun konuşmalarını teypten dinliyorlar
ilahi sesiyle usul usul konuşuyor...sannyasinler bir yandan alıyor
bir yandan da ağızdan çıkan her bir sözcüğü balözüymüş gibi içlerine
sindiriyor ve sözcüklerin ıslığı andıran tınısına kulak kesiliyorlar

tanrım...keşke tüm dünyayı ayaklarına getirebilseydim
bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu düşünüyorum
ve bhagwanın gerçekte dünyayı tümünden değiştireceğini düşünüyorum

buraya gelip onun sihirli sesine bir kulak verecek olsalar
her yanı kuşatan bu ilahi mutluluğu hissedip içlerine çekseler
havada yoğun bir akışkanlık var...ilahi mutluluk gibi akışkan
cennet bu olsa gerek
bu insanlar yeryüzünün en mutlu insanları

dehşet içinde bhagwanın çevresindeki sannyasinlere bakıyorum
keşke buraya birkaç yıl önce gelmiş olsaydım
ayaklarının dibinde oturmak onlar için ne büyük bir mutluluk
neden daha önce doğmadım ki...çok daha önce burada olmalıydım

gördüğüm herkese gönül veriyorum
onları burada oldukları için seviyorum ve
gördüğüm her yüzle aramda bir bağ olduğuna inanıyorum
ilk kez aşık oluyorum

gece boyunca gözüme uyku girmiyor
bulabildiğim tek yer yakındaki son derece gösterişsiz ve ucuz bir pansiyon
koridora açılan odalara yalnızca bir şilte bir de cibinlik yerleştirilmiş
bir yığın insan minicik odalara sığılmış uyuyor
her yer dolu olduğundan bulabildiğim tek yer burası zaten param da kısıtlı
olsa olsa burada on gün kadar kalmama ve sannyasımı almama yeter
yine de elimdeki bu azıcık parayı mümkünse bir ay idare etmeli ve
öncelikle bhagwandan sannyas almalıyım
gözlerinin içine bakmalı...ona yaklaşip
önünde eğilerek ayaklarına dokunmalıyım

ne yapsam nafile uyuyamıyorum...havada bir kıpırtı var
burası yepyeni bir evren ve öğrenilecek bir yığın şey var
ne tarafa baksam yenilikler bombardımanına tutuluyorum
her yönden geliyor ve beni sihirli bir sis gibi çepeçevre sarıyor
soluksuz kalıyorum...bu insanlar onun yanında soluk almayı nasıl
becerebiliyorlar
mutluluktan şoka girmiş bir haldeyim

kapısız kapıya varıyorum
nihayet...ve kaskatı kesiliyorum
burası pirimin tapınağının girişi
tam bir sessizlik içinde yere doğru eğiliyorum
mutluluk gözyaşlarımı sözcüklerle dile getirmem olanaksız
burada olmanın mutluluğu bu yalnızca

kapıda beni bekçiler karşılıyor ve neden geldiğimi ne istediğimi soruyorlar saçma olduğunu düşünüyorum...ne istiyormuşum...ne kadar saçma sannyas almak ve yaşamımın geri kalanını burada geçirmek istiyorum

her şeyden etkilendiğim için nutuksuz kalıyorum
dilim tutuluyor ve sözcükler uçup gidiveriyor
budalaya benziyorum...benzim atıyor
sannyasin olmaya geldim diye mırıldanıyorum

adımı soruyorlar

yine konuşmakta zorlanıyorum ve binbir güçlükle rajnish diye yanıtlıyorum
gülüşüyorlar ve bana kaçığın tekiymişim gibi meraklı gözlerle bakıyorlar
gerçekten adın rajnish mi diye sorup yine kahkahalara boğuluyorlar
kimliğimi kanıtlamamı istiyorlar
ancak kimliğimi yanıma almadığımı söylüyorum
ve onlara bu adı bana babamın verdiğini anlatmaya çalışıyorum
bir saat boyunca beni dışarıda bekletiyorlar
sonunda sessizce beklediğimi görüp bir nöbetçi eşliğinde krişna evine
alıyorlar ve girip girmeyeceğime karar verecek biriyle görüştürüyorlar

kapıdan içeri giriyorum

ama zemin ayaklarımın altından kayıp yok oluyor sanki de
yerden yarım metre havada yüzüyorum...kanatlanıp havada süzülüyorum
bir yığın insan meraklı gözlerle beni izliyor...yürüme biçimime gelince
ansızın daha önce hiç böyle yürümediğimi fark ediyorum
bana bir haller oldu
denetimi olanaksız yeni bir akımın içindeyim
mutluluktan aklım bir karış havada ağır adımlarla
krişnanın evine doğru yürüyorum

yarım saat boyunca beni bir yerde oturtuyorlar
turuncu bir bez parçasını başına bağlamış bir kadın görüyorum
içeri girip çıkan başka insanlarla birlikte oturuyor
yüzünü dergilerden anımsıyorum...demek lakşmi bu
ofisine çağrılıyor...içimden ayaklarına dokunmak geliyor
bunlar bhagwanın kutsal tanrıçaları...kutsanmış insanlar

sessizce adımı soruyor ve ben yine budala bir çocuk gibi rajnish diyorum bana şöyle bir bakıp yanındaki sannyasin kadınına dönüyor sonra yeniden adımı ve kim olduğumu soruyor adımı tekrarlıyorum ve bu adı bana babamın verdiğini söylüyorum bunun üzerine soyadımızı soruyor...evimi terk ettiğimden babamın soyadını da artık kullanmadığımı söylüyorum

tüm bunların onlara böylesine uçuk kaçıık geleceğini aklımın ucundan bile geçiremezdim yapmacıklıktan uzak olduğum ve soruları masum bir biçimde yanıtladığım için beni gülünç bulmuştu...gülümseyerek burada ne yapmak istediğimi sordu konuşmama izin vermesi için bekledim ve ardından ayaklarına dokunmak istediğimi söyleyip bhagwandan malamı ve sannyasımı bir an önce almama izin vermeleri için yalvardım buraya sannyasin olmak ve herhangi bir biçimde yaşamımı geçirmek üzere gelmiştim sevecen bir kadına benziyordu...insanın içini ısıtan bir gülümsemeyle bhagwanın bir gün önce sessizliğe çekildiğini bir ay boyunca dinamik ve kundalini meditasyonları yapmam gerektiğini bu süre içinde gösterdiğim gelişmeye bakıp sannyası ona göre vereceğini söyledi

ona bir ay yetecek kadar param olmadığını meditasyonlarımı her gün tüm içtenliğimle yapıp cebimde parayla geri döneceğimi söyledim ve birkaç gün içinde sanyalarımın malamı vermesi için yalvarıp yakardım bu konuyu düşüneneğini söyleyip meditasyonlara başlamamı önerdi onay verircesine başını eğdikten sonra kapıya götürüldüm ve giriş kartımı almama izin verildi

kapıda giriş kartımı satın alırken ansızın lakşminin söylediklerini anımsadım bhagwanın sessizliğe çekildiğini söylemişti...o anda yüreğim karardı bu ne anlama geliyordu...demek ki bhagwanı göremeyecektim

kalbim duracakmış gibi oldu
çevremdeki birkaç kişiye bunun ne anlama geldiğini ve bhagwanın ne zaman döneceği konusunda bir bilgileri olup olmadığını sordum
hiç bir şey bilmiyormuşum ve orada işlerin nasıl döndüğünden habersizmişim gibi bu soruları sormam sanki de kafalarını karıştırmıştı buralarda yeniydim ve bhagwanı görmeye hem istekli hem de kararlıydım sadece sakin ol...yatış biraz...oluruna bırak...onun da bir bildiği var çok geçmeden ortaya çıkacaktır...amma da serinkanlı ve sakinler kaygılarımın nedenini anında kavradım
bu yeni raconu öğrenmem gerekiyordu
yalnızca takıl serinkanlı ol ve yaşama sanatını kolaylıkla öğren olayları akışına bırak...hemen öğrenivermiştim

her sabah sorduğum tek soru bhagwanın dışarı çıkıp çıkmayacağıydı
yine ne zaman konuşacaktı
sannyasımla malamı ne zaman alabilecektim

her allahın günü bir ya da iki kez başıma sanki binlerce iğne batırılmış gibi tatlı bir sancı giriyordu...yürürken yüzer gibi oluyordum
kundalini yapmaya bayılıyordum
başımdaki iğneleri bir biçimde dengeleyen
beni kör kütük sarhoş eden buydu

çok geçmeden insanların beni fark etmeye ve garip garip süzmeye başladıklarını gördüm
çaba harcamadan ortalıkta süzülüşüm
ve ağır aksak yürüyüşümle ilgisi vardı bunun
çok kişi yanıma gelip beni kucaklıyordu
kimileri de aralarında fısıldaşıyor ve benimle ilgili atıp tutuyordu tüm bunlar bana çok garip geliyordu
saflığın verdiği bir esriklilik içindeydim ve önüme gelen herkese gülümsüyordum...herkese herşeye aşkıttım...havada aşkı soluyordum budaalanında huşu içinde saygılı ve ağır adımlarla yürüyordum bitkileri ağaçları ve toprağın kendisini sanki bhagwan havaya serpiştirmişti burası onun tapınağıydı...toprak onun yüreği, hava da sevgisiydi giderek adımlarıma daha duyarlı hale gelmiştim

en az iki hafta geçmesine karşın bhagwandan eser yok
aşramın havasına alıştım...kendimi ağaçlar kadar engin ve ulu hissediyorum
ancak yüreğim onu görebilmek için çırpınıyor
her gece yarın belki de o şanslı gün gelir diye dua ediyorum
ama o gün bir türlü gelmiyor

sannyasinlerden oluşan topluluğa bhagwanın
amerikaya taşınmaya karar verdiği duyurulduğunda
ve bu kararına sevinip sevinmedikleri sorulduğunda
buda salonunda dans ediyordum
birden bir tezahürat koptu...bu bir sırda
ve ertesi sabah bhagwanın bir daha hiç gelmeyeceği
amerikaya taşınacağı resmen onaylandı

işte o anda dünyam kararı...gözyaşlarına boğuldum
herşeyin öylesine canlı olduğu ve doruk noktasına ulaştığı
bu güzelim pune vahasında bhagwan yoktu artık
ansızın gidivermişti
tüm sannyasinler için yepyeni bir başlangıç söz konusuydu
herkes bir koşu elindekileri satıyor ve amerikaya taşınıyordu

yine şoka girmiştım...yüreğim ağlıyordu
parasal durumumu hale yola sokup
bir pasaport...bir amerikan vizesi edinmem gerekiyordu
hiç bir şeyim yoktu
bhagwana amerikada katılmanın bir yolunu bulmalıydım
bunu ne pahasına olursa olsun yapacaktım

param suyunu çektiğinden
üçüncü mevki tren biletiyle delhinin yolunu tuttum
orada yepyeni bir sorunlar yumağıyla yüzleşecek
bir iş bulup para kazanacak
pasaport aldıktan sonra da olanaksız
amerikan vizesi sorununu halledecektim

delhiye dönmüştüm...burada özlediğim tek şey bitkilerdi

ilk iş olarak bir ahşap atölyesine katıldım
ahşaptan tıpkı pune malasını andıran bir madalyon yaptım
ahşap boncuklar aldım
bhagwanın siyah beyaz bir fotoğrafını bulup kestim
lodhi bahçesindeki bir ağacın altında sannyasımı aldım

bhagwanın ayaklarının bir resmini satın aldım
her gece malamı bunun üzerine koyuyorum
ayaklarla malayı başucuma yerleştiriyorum
ayaklarının altında huzur içinde uyuyorum
her sabah uyandığım da malayı usulca boynuma geçiriyorum
sannyası verirken olduğu gibi üç kez eğiliyorum

buddham sharanam gachchhami
sangham sharanam gachchhami
dhammam sharanam gachchhami

gece gündüz onu hep böyle anıyorum

halamı görmeye gittim...buzdolabını satmama çok içerlemiş
yaz geliyordu çatı katındaki odam sıcaktan kavrulacak
ve pişirdiği yemekler bozulacaktı

yaşamımda ilk kez özür diledim
ve başımı omuzlarına dayayıp katıla katıla ağladım
çaresiz kaldığımı amerikaya gitmek için acilen
para kazanmam gerektiğini söyledim
para kazanma konusundaki istekli tavrım karşısında şaşırıp kaldı
paranın değerini sonunda fark etmeme
ve artık iş gücü sahibi olmak istememe çok sevindi
hemen kalkütadaki joginder amcayı aradı
amcam delhideki ofisine güvenilir ve dürüst bir yönetici arıyordu
1600 rupi gibi az bir maaş artı harcırahla işe başlayacak
ve başarılı olursam zam yapılacaktı

işe girip canımı dişime takarak çalışmaya başladım
kazanacağım paranın miktarını kafamda değerlendirmekten acizdim
pasaport çıkartmak için ne kadar para gerektiği
hindistan vatandaşları için amerika vizesi almanın ne demek olduğu
oregona uçak bileti için ne kadar para biriktirmem
gerektiği gibi konulardan bihaberdim
ancak bhagwan ile birlikte olabilmek için
elimden gelen herşeyi yapmaya hazırdım

artık ipler ailenin elindeydi
bu dili öğrenmem gerekiyordu
rızkımı çıkarmalıydım
derdim para kazanmak değildi...sadece paraya ihtiyacım vardı

rajyoga merkezinin kitaplığına gidip bhagwanın üç kitabını birden aldım
gün boyu ofiste çalışıyor...her gece bir bhagwan kitabını okuyordum
son on ayda en azından iki yüz bhagwan kitabını devirmiş olmalıyım
söylediklerine göre kitaplıktaki kitapların tümünü devirmişim

asla bir şey öğrenmek ya da araştırmak için okumuyordum
onu okumanın katıksız bir şiirselliği vardı
insanı yalnızca mest eden bir şiirsellik
sözcükler arasında gezinirken o sanki de yanımdaymış gibi
soluk alıp verişini duyumsayabiliyordum

söyledikleri beni alıp götürüyor
asıl mesajı ileten sözsüz sessizliklere sürüklüyordu
okuduklarımın tek sözcüğü bile aklımda değildi
sadece beni sarmalayan sessizlik
onun o sürekli dizemi ve akışkanlığı
bir de gerçeği yansıtan çınlaması vardı
benliğim yalnızca onun resimlerine
el kol devinimlerine bakarak besleniyordu
kendimi ona giderek daha yakın hissediyordum
puneye gidip onunla yüz yüze gelememiş olmam
içimdeki alevi daha da alazlamıştı
daha önce okuduğum ve oldum olası hoş ama saçma bulduğum
o büyük aşk öyküleri bana artık daha bir dokunaklı gelmeye başladı

ilk kez aşkın ne menem bir şey olduğunu anlamıştım
bir ustaya gönül vermenin
ışığın peşinde koşan pervane gibi
aşk ateşiyle yanıp tutuşmanın ne olduğunu biliyorum artık

şirketteki işim kendimi kanıtlamam açısından önemliydi
satışlarda hemen sivrilmişim ve örgütleme konusunda epey becerikliydim
minicik şirketin satışları kısa sürede sekiz katına çıktı
amcam bendeki bu gelişmeden mutluydu
özellikle de gayretliliğimden ve artık bana söz geçirebilmesinden
ötürü mutluydu...maaşımı 3500 rupiye yükseltmekle kalmayıp
şirketin tüm olanaklarından yararlanmama da izin verdi

bu aylarda dedem de bir bakıma mutlu olmuş
ve benim için başka yollardan da para bulmuştu
artık paramı biriktirmeye başlamıştım

amcamdan önemli birkaç ricada bulundum
pasaport alabilmem için
tanınmış bir şirkette yüksek maaşla çalışan birinin bordrosuna
ikametgahına ve kimi başka belgelere ihtiyacım vardı

pasaportumu vermeleri altı ayımı aldı
sıra işin asıl zorlu bölümüne gelmişti...amerikan vizesi
seyahat acentesi daha önce yurt dışına çıkmamış bir Hintliye
vize vermelerinin olanaksız olduğunu söyledi...bomboş bir pasaport
henüz on dokuzunda bir yeniyetme...vizeyi ancak rüyanda görebilirsin

işte o anda yaşamdaki savsözümü belirledim
benim dağarcığımda olanaksız sözcüğüne yer yoktu
beni bilenler hep şunu söylerler
rajnish için olanaksız diye bir kavram yoktur

amerikan vizesi başvurusu için
amcamdan özel izin alıp bir yığın belgeyi hazır ettim
annemin ününden babamın iş dünyasındaki konumundan söz edildi
maaşım ayda 16000 rupi olarak gösterildi
bir aile şirketine ortak olarak gösterildim...iş alanım genişletildi
kişisel verilerim alabildiğine abartılı bir biçimde yansıtıldı
benim adıma son derece kabarık mevduat hesapları açıldı
amerikaya birinci sınıf bir uçak bileti alındı...tayland aktarmalı

en iyi takım elbisem en güzel kravatım ve pahalı evrak çantamla
amerikan konsoloslğunun vize bölümünde boy gösterdim
annemle babam bana tatil sözü verdikleri için gidiyordum amerikaya
onlar varlıklı ve ünlüydüler
amerikada çalışıp çalışmayacağımı sorduklarında
niyetimin sıklıkla yurt dışına yolculuk etmek olduğunu söyledim
ve biraz efelenerek uşağı andıran bir halim olup olmadığını sordum
bu yeterli oldu...görüştüğü kadın utanmıştı
amerikanvari bir biçimde...dış görüntüye bak ve öyle karar ver

ilk üç aylık çok girişli amerikan vizemi
1982 ocağında aldım...her şeyin rayına oturması tam on ayımı aldı

müjdeler olsun...biletimi
amerikan vizemi ...bir de 800 dolar kazandım
işte geliyorum bhagwan

benimle bahse giren seyahat acentesi yetkilisi
rajnishin dağarcığında olanaksız sözcüğüne yer olmadığını söyledi

yirmi yaşımdayım...dünyaya ilk kez açılıyorum
bangkoka varıyorum
ve tabii ki pat pongun gece yaşamını ilk kez tadıyorum
geceyi böylesine neşeyle geçiren insanlara daha önce hiç rastlamamıştım
hep birlikte yiyorlar içiyorlar ve dans ediyorlardı
gördüklerim beni büyülemişti ama biraz utanmıştım
kendimi çok yabancı hissediyordum
sudan çıkmış balık gibiydim
üzerimde 800 doların dışında para yoktu
konukevine döndüm
bangkokta üç gece kaldım

oradan bir geceliğine tokyoya geçtim
31 aralık günü...yılbaşı gecesi
dışarıyı keşfetmek için pahalı bir zaman
havayolu şirketi bizleri naritada çok hoş bir otele yerleştirdi
çatı barda herkese şampanya ısmarladı
bu tür şeyler hiç bana göre değil diye geçirdim aklımdan
akşam yemeğimi yiyip yattım

sabah erkenden los angelese uçtum
uluslararası tarih çizgisini aştım
yeniden yılbaşını kutladım...bu hayra alamet miydi acaba
yılbaşını iki kez kutlamak

amerikaya ilk ayak basış...kendimi normal hissetmeme
yirmi yaşında birleşik devletlere gitmenin içimde
en ufak bir coşku kıpırtısı yaratmamasına şaştım
los angelesdeki korkunç mesafeler karşısında kafam karışmıştı
yalnızca arabalar...arabalar ve ardı arkası kesilmeyen otoyollar
insanlar nasıl ve nerede biraraya geliyorlardı acaba
burası tümnden yabancıyı olduğum bir yerdi
gördüklerim karşısında kendimi çok sefil ve yalnız hissettim

san diegoda arkadaşım ile buluşacaktım
amerikada bana yardımcı olacak ve oregona gitmemi sağlayacaktı
greyhounda binip san diegoya gittim
orası bana çok daha iyi geldi...kıyılara ve kentlere ulaşmak daha kolaydı
orada gezintiye çıkan insanları görmek mümkündü
çok geçmeden arkadaşımın oregona gitmeme yardımcı olmaktan çok
apartman masraflarını paylaşacak birine ihtiyacı olduğunu anladım
zira param hızla suyunu çekiyordu

oregonu arayınca hemen ne tür bir vize olduğunu
bir hintli olarak ne kadar süre kalmama izin verildiğini
ve yanımda ne kadar para olduğunu sordular
komünle yaşamak için 50000 dolar gerektiğini de sözlerine eklediler
açıkçası bu insanların ne demeye çalıştıklarını anlayamıyordum
bana bir hayli uzak ve soğuk görünüyorlardı
oregon yolculuğunun olmayacağını anladım
komün de bana itici gelmeye başladı

birden ne kadar saf ve akılsız olduğumu fark ettim
paradan ve dünyanın gerçeklerinden habersizdim
amerikan kültürü ve koşulları şimdiden beni perişan etmişti
vejetaryenlerin yiyebileceği doğru dürüst yiyecekler yoktu
kabuğuma çekildim...bir an önce bu ülkeden uzaklaşmalıydım
san diegoda geçirdiğim iki ayda yiyecek fiyatları
yaşam yolculuk nedir öğrenmişim
oregon bana ulaşamayacağım kadar uzaktı
vize süremi geçirip bu ülkeye yeniden gelebilme
şansını yitirmek istemediğimden
hindistana döndüm ve bir dahaki sefere hazırlıklı gitmeyi kafama koydum

bir yıl geçti
bu kez akrabalara danıştım
onlar da annemin şikago yakınlarında yaşayan
kız kardeşi usha teyzeye haber saldılar

gider gitmez onu bulacaktım
orada benimle ilgilenecek ve bana destek olacaktı
waukegan illinoisdeki iki motelden birinde bana bir iş ayarlayacaktı
büylelikle en azından festivallerde
oregona gitmem için gerekli parasal kaynağı
sağlamış olacaktım...zira bütçem komüne katılmama el vermiyordu

9 ocak 1983 günü new yorka vardım
usha teyze bana karşı son derece nazikti
motelde gecemi gündüzüme katarak çalışmamın tek nedeninin
üç ayda bir oregona gitmek için para biriktirmek olduğunu biliyordu
bir süre sonra bir gujarati olan kocasının
tüm işleri bana yaptırmak istediğini anladım
temizlikçi kadınla motelin müdürüne yol vermişlerdi
bir anda on altı odalı motelin yöneticisi oluvermiştim
çamaşırlar tuvaletler odalar konukların karşılanması
ve uğurlanması hesaplar
kısacası her şey benden sorulur olmuştu...öğle tatilim bile yoktu
daha da beteri motelin müdavimleri
yakınlarda bir yerde üsleri olan bahriyelilerdi
çok pasaklıydılar durmadan içiyorlar ve ortalığı dağıtıp olay çıkartıyorlardı
odaların altı üstüne geliyordu
ben de sürekli koşuşturup odaları temizliyordum
bir sonraki sarhoş bahriye tayfası gelip odaları
yeniden darmadağın ediyordu
kimi zaman sabahın ikisinde eksi 30 derecede oda temizliyordum

ancak hiç yakınmıyordum ve kutlama şenlikleri sırasında
on günlüğüne oregona gitmeme izin verdikleri sürece mutluydum
ilk fırsatta temmuz festivaline katılmak üzere gerekli ayarlamaları yaptım
amcam ben tatildeyken motelle kimin ilgileneceğini sorup
bu kararımdan ötürü küplere bindi

bana ödenmesi vaat edilen topu topu 300 dolar tutarındaki aylık maaş hiç bir zaman verilmedi
amcam oregona giderim ve paramı o seks gurusu bhagwan ile boşa harcarım korkusuyla ödeme yapmadığını söyledi
bu olay bardağı taşıran son damla oldu
eşyalarımı topladığım gibi soluğu şikagoda aldım
oradan da başka bir amcamı görmek üzere new yorka geçecektim
teyzem arkamdan koşturup dört aylık çalışmamın karşılığı olarak bana 800 dolar verdi
amcamın davranışından ötürü benden özür diledi
hiç kimseye saygısı olmadığını insanlara hep düşük ücretler karşılığında fazla mesai yaptırdığını
ve en iyi elemanlarını kapıya koyduğunu söyledi

oregon işi ümitsizdi

greyhound ile yine yollara düştüm...new yorka vardım
bu kez vijay amca ile kiki teyzenin manhattandaki lüks dairesindeyim
ikisi de bana son derece sevecen davrandı
öykümü ilk kez baştan sona pür dikkat dinleyen onlar oldu
ancak çalışmamın daha yararlı olacağına...sannyas ile ilgili dileğimi yerine getirmeden önce büyüüp olgunlaşmam gerektiğine inanıyorlardı

amcam new yorkta obero grubunun başkan yardımcısıydı
amerikada kaçak işçi durumuna düşmemi istemediğinden
beni hindistana göndermeyi ve delhide onlar adına çalışmamı önerdi

onlara londraya gitmek zorunda olduğumu
orada yaşayan varlıklı ve ünlü bir amcam
olduğunu...onun bana bir iş verebileceğini söyledim

londraya uçak biletimi seve seve aldılar
ilk kez birilerinden bir şey almıştım
onlara borcumu ilk fırsatta ödemeye söz verdim
birkaç yıl sonra da bu sözümü tuttum

londra mayıs 1983

londralı milyarder amcam swraj paul o sırada meşgul olduğunu
üç hafta sonra yeniden arayıp sekreterden randevu almamı söyledi

londraya yerleşip giyim işiyle uğraşan hintli bir arkadaşımı aradım
bana yardım etmekten çok mutlu oldu
çünkü kendisinin de yardıma ihtiyacı vardı
kısa süre önce karısından ayrılmıştı
sürekli seyahat ediyordu...evi darmadağındı
tek başına yürütmeye çalıştığı giyim işi de sallantıdaydı
satamadığı mallar epey birikmişti
ikimiz de birbirimize ilaç gibi gelmiştik

evini temizledim...ofisini derleyip topladım
satışları hızlandırarak yığılan stokları eritmeye başladım
ve birkaç haftaya kalmadan satış konusundaki
becerilerim açıkça ortaya çıkmış oldu
tek başıma bir şirketi idare ediyordum
arkadaşım sevinçten havalara uçuyordu
ve aramızda ideal bir iş anlaşması vardı
sonuçları görünce cömert davrandı
ayda tam tamına 1000 sterlin kazanıyordum
londraya ve giyim sektörüne giderek kanım ısınıyordu

parasal darboğazın ardından nihayet bir umut ışığı belirmişti
ne var ki arkadaşım londra ofisini kapatmak fabrikayı ve ihraç işlemlerini
hindistandan yürütmek zorunda kalınca şansım yine tersine dönuverdi

londraya gelişimin üzerinden bir yıl geçti
çok şey öğrendim çok önemli deneyimler edindim
ve böylece kendi şirketimi kurdum
kendi markam adına tasarımlar yapıyor ve londraya ithal ediyordum
yasalar britanyada iş kurmama izin vermediğinden
annemin kardeş çocuklarından biriyle birlikte paravan bir şirket oluşturdum
kurduğum bu şirket renei markasıyla kadınlar için gece kıyafetleri satıyordu
bunların tasarımları bana aitti...hindistanda üretiliyordu
kendi markamı taşıyan bu ürünler kısa sürede harvey nichols selfridges
dickens ve jones gibi mağazaların yılbaşı vitrinlerinde sergilenmeye başlandı
bond street knightsbridge ve oxford street gibi lüks caddelerin
en gözde mağazalarının baş köşesini allı pullu payetli bu giysiler süslüyordu

tasarımlarım son derece gözalıcı ve çağcıldı
adım çizgileri sıradışı fiyat etiketleri düşük tasarımcıya çıkmıştı
şirketin kuruluş harcamaları ve bir düzine kadar hindistana gidiş dönüş
uçak bileti harcaması dışında 25000 sterlinden fazla gelir sağladım
yani yaklaşık 35000 dolar
oregon düşü artık gerçeğe dönüşüyordu
50000 dolarla oturma izni alabilirdim

yaklaşık iki yıldır londradaydım ve yaşam güzeldi
her sabah uyanıp ayaklarına kapanarak
buddham sharanam gachchami eşliğinde malamı doluyordum

uluslararası üne sahip bir firma tarafından
italyanın milano kentine davet edildim
tasarım geliştirme projelerine yardımcı olacak ve onlar adına
hindistandan giysi getirtecektim
bu para amaçlı son yolculuğum olacaktı
hindistana dönecek oradan da oregona gidecektim

paravan şirketimin sorumluluğunu benim adıma üstlenen kuzenime bu tasarımımdan söz ettim mağaza zincirleriyle renei markası adına yapılan sözleşmelerden tutun da ithal belgelerinden...banka hesaplarına...her şey onun adınaydı ben basit bir yaşam sürdürüyor ve yalnızca karnımı doyurmak için para alıyordum londra metrosuna yaptığım aylık harcama dışında pek bir harcamam yoktu onun evinde barınıyor ve konaklama için ödemedede bulunuyordum

aldığım güzel bir iş teklifi ve yüklü siparişlerle milanodan dönerken gümrük görevlileri beni durdurup sorguya çektiler britanyada para kazandığım konusunda bilgi sahibi olduklarını turist vizemin koşullarına karşın orada bir iş kurduğumu ve ülkeye girmeme izin verilmeyeceğini söylediler allak bullak olmuştum...ansızın kuzenimin beni ihbar etmiş olabileceği böylelikle paramın üzerine oturabileceği olasılığı aklıma geldi sosyal güvenlikle ilgili son derece sıkıcı resmi bir işte çalışıyordu ve büyük paralar kazandıran şirketimde oldum olası gözü vardı

birden kendime gelip benim yalnızca hindistanda bir şirketim olduğunu bu şirketin britanyaya giysi sattığını ve kuzenimin bu ürünleri krediyle ithal ettiğini ancak hindistandaki şirketime ödeme yapmak gibi bir niyeti olmadığını benim de kalan borçları temizlemek için bu ülkeye geldiğimi söyledim gümrük görevlisi söylediklerime inandı ve bana her zamanki üç aylık vize yerine iki haftalık giriş izni verildi

havaalanından kuzenimi aradım sesinde londraya girebilmiş olmamın şaşkınlığını yansıtan bir tını vardı o zaman beni gerçekten oyuna getirmeye çalıştığını fark ettim havaalanına gelmedi...annesinin hastanede olduğunu evine günlerdir uğramadığını bahane etti ve iki üç gün içinde görüşebileceğimizi söyledi oraya gidince de evine zorla girmeye çalışan bir yabancı olduğum gerekçesiyle beni yerel polise şikayet etti

hindistanı aradığımda ben milanodayken
onun da hindistana gittiğini öğrendim
renee işini sürdürmek amacıyla
başka ürün sağlayıcılarla sözleşme imzalamıştı
harvey nichols ve selfridgesdeki alıcılarımla görüştüğümde de
kuzenimin onlara benim yalnızca tasarımcı olarak çalıştığımı
şirketin kendisine ait olduğu ve beni işten attığı yönünde
palavralar attığını öğrendim

yine sokaklara düşmüştüm

kazandığım 35000 doların tümünü de adi bir hırsıza kaptırmıştım
ve şirket tamamen onun adına kayıtlı olduğundan
yapabileceğim hiç bir şey yoktu

hindistana döndüğümde dostlarım dehşete kapıldılar
çünkü benim sannyas düşü için
nasıl da canımı dişime takarak çalıştığımı biliyorlardı
kendilerine iş verdiğim üreticiler bana finansal destek vermek ve
bir biçimde yardımcı olmak istiyorlardı...tasarımlarım müthiş satıyordu
bugüne dek londra paris italya yunanistan ile çok başarılı
iş sözleşmelerine imza atmıştım
milano ve new yorkta da keza öyle

bana olan güvenlerini tazelemem gerekiyordu
ücret karşılığı serbest çalışarak tasarımlar yapmaya başladım
ve beş ay içinde giysi ihracatçım bu tasarımlar için bana
20000 dolarlık bir kredi açmaya karar verdi
londra'ya gidemiyordum...britanya göçmen bürosu artık tetikteydi
gece kıyafetleriyle ilgili talepleri artık kuzenim devralmıştı
devlet memurluğunu bırakmış ve şirketimi yönetmeye başlamıştı
bu nedenle ben de new york
ve los angelesteki büyük pazarlara yönelmeye karar verdim
böylelikle oregona da yaklaşmış olacaktım

hindistanda iken çılgın bir adamın notlarını okudum
bu kitap sonradan bhagwanların en çok sevdiğim başucu kitabım oldu
bhagwan bir topluluğa seslenmediği
ve yalnızca kendi kendine konuştuğu için
tüm öteki kitapları gölgede bırakıyordu
kendi olmak ve katıksız bir mutluluğu yaşamaktan
söz eden bu kitabı en az on kez okudum
her seferinde onar kopya alıyor ve dostlarıma armağan olarak veriyordum

bu arada sevdiğim başka kitaplar da okuyordum
kocaman bir liste hazırlayıp
soluğu delhideki piccadilly kitapçısında alıyordum
oradaki yaşlı adam en yakın dostlarımdan biri olmuştu
connaught meydanındaki minicik dükkanında
müthiş bir kitap koleksiyonu oluşturmuştu
stoklarında akla hayale gelebilecek
her kitabı barındırmaktan büyük bir onur duyuyordu
listemdeki tüm kitaplar için pazarlık ediyorum
ve doksan kadar kitabı toparlayıp yeni bir okuma yolculuğuna çıkıyorum
mirdad tao te ching j krishnamurti raman maharishi ramakrishna
gurdjieff richard bach herman hesse leo tolstoy paul reps

25 ekim 1985 günü yeniden amerikaya dönüyorum

yüklemesi yapılan 20000 dolar değerindeki giysiler
amerikan gümrüğüne ulaştı
bir arkadaşımın bunları ithal etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz
yanımda satışa sunacağım örnekler var
bilgim ve giysiler için aldığım krediyle
iki üç ay içinde bunları satıp açığımı kapatmayı düşünüyorum
her bir ürün yüzde yüz karla satılıyor...artık iş daha basit
yalnızca satışları pompalamak
ve biraz daha çabalamak gerekiyor

zincire vurulmuş lotus çiçeği

29 ekim 1985 sabahını anımsıyorum
saat 9.30 dolaylarında bir telefon geldi
akrabalarımın los angeles pasadenadaki evinde uyuyordum
uyandım...televizyonu açtım...ve haberi öğrendim

bhagwan tutuklanmıştı...komün dağıtılmıştı

duyduklarıma inanamayıp çalışma odamdaki televizyonu açtım
haberlerde bhagwan yüzünde hafif bir gülümseme elinde kelepçelerle
uçaktan iniyordu...çevresinde silahlı fbi ajanları vardı

bu da nesi...karabasan mı görüyorum

masanın üzerindeki lambayı alıp yere savuruyorum
öfkeden öylesine gözüm dönmüş ki
o anda karşıma çıkanı öldürmem işten değil

bhagwana bunu nasıl yapabilirler
kelepçeler ve zincirler

böylesine kırılğan bir kutsal varlığın zincire vurulması
kesinlikle dehşet verici
ve kabul edilmesi olanaksız bir durum

yaptıklarının bilincindeler mi
onun tanrısal varlığının farkında değiller mi
incecik elleri
zincire vurulmuş
çevresi silahlarla kuşatılmış

bhagwanın yüzünde
çevresine ışık saçan hafif bir gülümseme
yüzünde tümünden dingin bir ifade
gözlerinde yanıp sönen bir parıltı

o sabah gözlerimi açar açmaz gördüğüm
o görüntü bugün bile aklımdan gitmiyor

dünya çıldırmış

yaşamım yerle bir oldu
artık gidecek bir yerim yok
ne oregon
ne bhagwanın peşinde koşmak
ne para kazanmak
gözlerimin önünde bir duvar
bir de onun zincire vurulmuş görüntüsü var

ateş soluyan bir canavardan farksızım
öfkemi kusamadığımdan
kızgınlığım daha da artıyor
beynim dondu
ne yapmalıyım

öfkeden kızışmış bir halde
ilk kez gözlerimi kapıyorum
ve belli belirsiz bir ses duyuyorum

bana verebileceğin tek şey senin aydınlanmandır

kızgınlığını olumlu yönde kullanabilirsin
mumu her iki ucundan yak

bütünleş
içeriye gir

senin aydınlanman benim tek kurtuluşum olacaktır

bhagwandan gelen iletiyi olanca sesi ve tüm açıklığıyla alıyorum

gir içeri...yalnızca gir içeri

komünü arıyorum
ama doğru dürüst bir yanıt alamıyorum
ne olup bittiğini bilmediklerini söylüyorlar
görünüşe bakılırsa komünün sonu gelmiş

amerikayı terk edip hindistana dönmek istiyordum
ona ve komüne yaptıklarından ötürü amerikadan nefret ediyordum
onca sevip hayranı olduğum sannyasinlerime
onların kan ter ve gözyaşlarıyla oluşturdukları yaşayan bir budanın
yeryüzündeki en büyük vahasına
yaptıklarından ötürü amerikayı hiç sevmiyordum

arayış içindeki milyonlarca insanın geleceğini yerle bir etmişlerdi

kent merkezine koşup müşterilerimi buldum
gümrükten çekilen bir parti malın tümünü
maliyet fiyatına bir toptancıya satmaya çalışıp
geri kalan malı da gümrükten çekip
hint şirketine olan borcumu kapatmaya
ve amerikayı terk etmeye karar verdim
malı gümrükten çekmek ve borcu ödemek yirmi beş günümü aldı
cebimde kalan para ise topu topu 2000 dolardı

hindistana döndüğümde yüreğimde bir burukluk vardı
kafam beni bekleyen göreve odaklanmıştı
yüreğim acıyla...isyanla doludu ve içimdeki intikam duygusunu bastırmaya
öfkemi başka bir kanala aktarmaya
için için yanmaya tümünden tükenmeye kararlıydım
bunu yapabilirdim...aydınlanma doğamda vardı
yalnızca kendimi tümünden vermem ve çabalamam gerekiyordu
biliyordum...nasıl yapılacağını biliyordum...şimdi tam zamanıydı
yalnızca ölmenin

içsel dalışıma nereden başlayacağımı bilmiyorum
sanırım bu himalaya dağlarında olacak
muhtemelen pokra nepaldeki bir sığınakta
tripsout seyahat acentesindeki arkadaşım harish buddraja gidiyorum
ve ona bhagwan ile komünün başına gelenleri anlatıyorum
derin bir düşünce sürecine gireceğimden
dağlarda bunun için uygun bir yer aradığımdan söz ediyorum
ve bana katmandu için bir bilet vermesini istiyorum

garip bir biçimde bana punedeki aşrama gitmemi öneriyor
şaşıyorum çünkü bildiğim kadarıyla bu aşram bhagwanın
amerikaya gitmesinden sonra kapanmıştı

bana yanı başındaki rajneesh times dergilerini gösteriyor
ve derginin son sayısını uzatıyor
arkadaşı sardar gurudayal singhin dergiyi
kendisine düzenli olarak gönderdiğini
pune aşramının açık olduğunu ve yirmi sannyasinin
orada yaşadığını söylüyor...mükemmel tam da aradığım şey
her türde meditasyonun yapıldığı sessiz sakin bir yer
puneye yalnızca bir gidiş bileti verir misin lütfen harish

idamını bekleyen biri gibiydim
bir görev yerine getiriyor olduğumdan kesinlikle emindim
toparlanmak ve odaklanmak istiyordum
boş dostluklar yok...kimseyle konuşma yok
orada yalnızca düşüncelere dalacak ve başka hiç bir şey yapmayacaktım
tam bir durgunluk

sahip olduğum her şeyi geride bırakıyorum
yalnızca turuncu bir cüppe diktiriyorum
dümdüz...düğmesiz...basit ve gösterişsiz
bir çift de bata sandaleti
yanıma bhagwanın gazetede yayınlanan kelepçeli zincire vurulmuş resmini
kendi ellerimle yaptığım malayı alıyorum...onun ayaklarını

dikkatimi dağıtacak hiç bir şey istemiyorum
yalnızca basit bir yaşam sürdürmek ve düşüncelere odaklanmak
istiyorum...artık ertelemek yok
aydınlanmaya ulaşmalıyım ya da ölmeliyim

bir kez daha pune aşramının kapısız kapısına varıyorum
ve üzerime salt bir dinginlik çöküyor...burası üstadımın tapınağının girişi
bu güzel ahşap kapıdan ne zaman girsem beni çevreleyen hava değişiyor
bu hava beni canlandırıyor...bir başka dünyaya taşıyorum
bhagwanın gizem okulu...onun huzur dolu öğretisi alanı

kapısız kapı...yine kim olduğum ve neden geldiğim soruluyor
insanları karşılama biçimlerinde hep bir gariplik var...her zaman kuşkulular

katı ve acımasız swami swabhav ile görüşmeye gönderiliyorum
beni görür görmez nutuk çekmeye başlıyor ve yaşamımı dengelemeyi
öğrenmem gerektiğini söylüyor...zorba buda
ne kadar param olduğunu soruyor
yaşamımı sürdürebilmek için...bu yerin yalnızca çalışanlar için olduğunu
çalışmanın bir tür ibadet...orada barınabilmemin tek yolu olduğunu
aksi taktirde orada kalmama izin verilmeyeceğini söylüyor
ona bhagwanın iki yüzü aşkın kitabını okuduğumu
yalnızca meditasyona odaklanmak ve sessizce oturmak istediğimi
çalışmak istemediğimi...tek işimin düşüncelere dalmak olduğunu
söylüyorum...bana kızıyor ve bhagwanın isteklerini hiç mi hiç
kavramadığımı çalışmanın ibadet olduğunu
hiç bir iş yapmadan düşünceye dalmanın tembellik olduğunu söylüyor

burnunun dikine giden biriydi
ve orada ağırlanamayacağım konusunda kararlıydı
parasal açıdan yaşamımı sürdürebilecek durumda olduğumu
başkaları gibi konaklama isteminde bulunmadığımı
aylık giriş pasomu satın alabilecek
ve karnımı doyurabilecek gücüm olduğunu
tek amacımın meditasyona gelmek...akşam olunca gitmek...
aşramın dışında yaşamak olduğunu söyledim...tüm bunlar bana söz
geçiremeyeceği ve aşramın desteğine bel bağlayan öteki aciz hintliler gibi
denetlenemeyeceğim izlenimini yarattığından onu daha da kızdırmıştı

1981 yılında puneye geldiğimde ne bhagwandan
ne de resmi sannyastan mala alabildiğimden söz ettim
hüzünlü bir ifadeyle ellerimi birleştirip
bana sannyasımı vermesi için yalvardım
bunun üzerine yumuşadı ve yüzünde bir gülümseme belirdi
sonunda dize gelip
kendisinden bir biçimde yardım dilendiğim için mutlu olmuştu

benimle ilişkisinde hep katı ve inatçı biri oldu
oysa ona sevgi besliyordum çünkü bhagwana duyduğu sevginin

son derece içten ve yapmacıksız olduğunu
ve tek isteğinin aşrama giren sannyasinlerin
ortalıkta başıboş dolaşmak yerine meditasyon yapmalarını
ve kendisini ciddiye almalarını sağlamak olduğunu açıkça görebiliyordum

birkaç gün sonra ad konusu gündeme geldi
swami swabhav gerçekte masum uysal ve basit biri olduğumu artık anlamıştı
rajnish adının bana uyduğunu söyleyip swami rajnish bharti adıyla
sannyası ve malamı vermeye razı olmuştu
çok geçmeden insanlar bana rajneesh diye seslenmeye başladılar

bhagwanın havaya sinen varlığını hala hissedebiliyordum
aşram onun varlığıyla sarsılıyordu ve ben yine cennette gibiydim
bir yerlere hareket etmeme
buda koruluğunun dışına çıkmama
izin verilmesi bile orada kalabilirdim

bhagwanın yaşadığı yerde
kutsal lao tzu kapısında hep içim paralanır
bu kapıya ne zaman gelsem benim için her şey durur

lao tzu kapısı açıktı ve bu benim için neredeyse şaşılacak bir durumdu
1981 yılı boyunca bu kapıdan her geçmeye yeltenişim aklıma geliyor
soluğum giderek kesilir sessizce durup bekler ve içeriye doğru ilerlerdim
üstadımın önünde yere kadar eğilirken...zaman dururdu
benim için bu hep böyle oldu...bugün bile aynı duyguları yaşıyorum
salt girişin anısı bile bana dinginlik veriyor
bu kapı benim tapınağımın kapısı
kapı açık...ancak hemen içeriye dalmıyorum...orası fazlasıyla kutsal
gerçekten hak ettiğim zaman bu kapılardan geçmeyi düşünüyorum
sessizce önünden geçiyorum...bu kapı benim için bir duraklamayı
bir derinlik anını temsil ediyor

şimdiye dek yaşamım dur durak bilmeden okumaktan bhagwanın
yakınında olmak için ortalıkta koşuşturmaktan

onu göreceğim günü düşlemekten ibaretti
yüzlerce duygusal an...birkaç gün kundalini...oturmak yok
artık işin en gün bölümü gerçek anlamda düşüncelere dalmaktı

yandaki sunderban otele gidiyorum
otelin suratsız bekçisi kapalı olduklarını
oda kiralamadıklarını söylüyor
odayı bir yıllığına kiralamak istediğimi söylüyor
ve otelin sahibiyle görüşmekte diretiyorum
derken bir araba geçiyor...bay talera otele giriyor
onu karşılayıp bana bir oda vermesini rica ediyorum
gülüyor ve hayatı boyunca benim gibi birine rastlamadığını söylüyor
böyle paldır küldür oda isteyen birine
gülerek orada hayaletlerin yaşadığını
onlarla çok iyi arkadaşlık edebileceğimi söylüyor
ve bana ayda 1200 rupiye bir oda vermeyi kabul ediyor
odada çok bir şey istemediğimi söylüyorum
yalnızca yerde bir şilte...bomboş bir oda

özenle ekilip biçilmiş bir bahçe...girişte dizi dizi güller
bahçeye bakan üstü kapalı geniş ve kullanışlı bir veranda
hemen yanı başında da aşram...ben hazırım

mart 1986 artık yirmi dört yaşındayım
ve tahmin edeceğiniz gibi artık kendime ruhsal bir hedef belirlemeli
aydınlanma sürecimde
neleri ne zaman yapmam gerektiğine
karar vermeliyim

duyduğuma göre bhagwanın aydınlanma günü 21 mart imiş
olası bir başarı için çok yakın bir tarih
bir de temmuzda üstadın kutlama günü var
bhagwana armağan sunmak için kusursuz bir gün
bir müridin aydınlanması üstadına verebileceği en güzel armağandır
böylelikle tarihim belirliyorum...doksan günüm var

bhagwan hakkında okuduğum kitaplarda...her konuda bir yığın bilgi var nereden başlamalıyım...kendime karmaşık olmayan basit bir başlama noktası bulmalıyım...izleyebileceğim ve ne kadar ilerleme kaydettiğimi ölçebileceğim bir yol belirlemeliyim

tüm bunları kafamda çözüyorum
katı...sıvı...gaz...aydınlanma yolundaki üç aşama

birinci ayda katı temel inersizlik yok edilmesi
ikinci ayda akarsuyla birlikte akarak sıvıya dönüşme
üçüncü ayda derinliklere inerek görünmeyene karışma ve buharlaşma

basit...karmaşık duruma getirmeye gerek yok
bu yolu izle gün be gün gelişmeyi gözle
hiç bir gelişme yoksa daha güçlü bir yol dene

sabahları yataktan kalkamıyordum
saat birden ikiden önce uyandığım vaki değildi
bana göre sorun yoktu...gece geç saatlere dek düşünceye dalıp
sabah bu açığı kapayabilirim sabah saat üçe dek uyanık kalıyorum

açıkçası dinamik meditasyon bana göre değildi
bedenim son derece kırılgan olduğundan haklı bir nedenim vardı
zaten sarsılabileceğim kadar katı bir temelim olduğu da söylenemez
bu nedenle her gün ciddi ciddi kundalini meditasyonu yapıyorum

kundalini yapmaya...sallanarak başlıyorum
kendimi öylesine veriyorum ki sallanma kendiliğinden oluşuyor
müziğin ritmi bedenim hızla devinmesini sağlıyor...terden sıvılaşma oluyor
dans...ayaklarımı oynatamıyorum
bedenimin belden yukarısı bir bambu kamışı gibi salınıyor
bir şey beni yukarıya çekiyor
oturuyorum...başım bir yığın iğne batırılmış gibi zonklıyor
boynumu uzatan yoğun bir güçle başımı havaya kaldırıyorum
yere uzanıyorum...ölü gibi hareketsiz...gözüm kararıyor...gerisini hiç
hatırlamıyorum...yalnızca çanın çınlaması...geri dönüyorum

sessiz oturularıma başlıyorum
çok geçmeden kıpırdamadan sessiz oturmanın
ne denli güç olduğunu fark ediyorum...
aslında kafayla pek ilgisi yok yalnızca şiddetli sancılar içinde
ve kıpır kıpır bir beden
huzursuz ve sancılı
daha önce hiç bağdaş kurmamıştım...korkunç rahatsız bir durum

kıpırdamadan oturmayı bile başaramıyorum
on dakikada bir gözlerimi açıyorum...öylece oturmak çok güç
zaman bir türlü geçmek bilmiyor...on dakika bile insana uzun geliyor
beden ağrıdan kırılıyor ve ayağa kalkıp devinmek için can atıyor

bu şekilde aydınlanmaya nasıl ulaşacağım
doksan günlük bir hedef belirlemek ancak benim gibi
bir ahmağın yapabileceği bir saçmalık

gözlerimi açıyorum...bhagwanın resmiyle göz göze geliyorum
zincire vurulmuş...yine tepem atıyor...kendime kızıp gözlerimi yumuyorum
belkemiğim çatlıyor ve halsizlikten lyorum...oturmakta bile zorlanıyorum
burnumdan soluyarak bedenime susmasını ve sancıya alışmasını
söylüyorum...başka yolu yok...başka bir seçenek yok
sancıyı yok saymalı...kendimi disipline sokmalıyım
lmek gerekiyorsa lmeliyim
beyinle beden arasında korkunç bir boğuşma var
her seferinde yitik düşüyorum
gözlerimi açtığımda zincire vurulmuş bhagwanı görüyorum
bu görüntüye katlanamayıp
gözlerimi yeniden yumuyor ve derinlere....daha da derinlere dalıyorum

yirmi gün kadar oldu...yalnızca kundalini meditasyonu yapıyor
günün geri kalanını oturarak geçiriyorum...
oturarak geçirdiğim süreyi ölçmeye başlıyorum
ve çok geçmeden bir saat bana çok kısaymış gibi geliyor...derken üç saat
sonra altı saat...kusursuz oturma süresi

artık bedenimin üzerinde belli bir denetim kurduğumu düşünüyorum
bu da bende bir şeyleri başardığım duygusunu uyandırıyor...bir tür içsel güç
zihnin ötesinde devinime geçirilen bir irade

bilinçli bir biçimde oturuşumu yönlendirmeye ve değiştirmeye başlıyorum
iç sözcüğü gerçekte ne anlama geliyor
gözlerim kapalı öylece oturarak mı bedenimin içselliğini
ya da daha içtekinin beni çekip çevirdiğini hissediyorum
yoksa iç denen şey omurilikte bir kundalini kolonu mu
yoksa göbeğin derinliklerinde mi
soluğumu tutarak mı içeriye dalıyorum
dalarken yönümü çizmek için soluğumu mu kullanmam gerekiyor
bir yığın soru...içeri gir...içerisi neresi

beynim bu sorularla karıncalanıyor ve her gece saatlerce
farklı farklı deneyimler yaşıyorum
öylesine yoğunlar ki sürekli kafamı kurcalıyorlar
bu dalışların her anını seviyorum
içeride başka bir evren olduğu kesin
içeriği çok daha geniş çok daha derinlikli bir evren
bir bilim insanı gidip tüm bu olası katmanları incelemeli
içerideki tüm bu çok boyutlu deneyimleri her açıdan gözlemlemeli
nasıl bir mutluluk...pür neşe durumu
giderek daha ilginçleşiyor ve zaman uçup gidiyor
belki de ben farklı katmanlara uçuyorum
gizem giderek daha da derinleşiyor
artık sonuçların peşinde koşmuyorum...yolculuk beni kısıkvrak yakalıyor

uyguladığım basit yöntem
kundalini çalkalamasını çalışmak...katı olanı çalkalamak
ve akşamları üç saat boyunca sessizce oturmak
artık geceyi hiç rahatsız edilmeden oturarak geçirmenin
özlemine çekmeye başladım
gece saat dokuzdan sabahın üçüne dek...gecenin içine uzanan altı saat
günde toplam dokuz saat oturma

budaalanının insanı bir biçimde devinime geçirdiği ve
uykudaki içsel alanlarımın birçoğunu genişlettiği giderek açıklık kazanıyordu
okul yılları sırasında dağlarda geçen çocukluğum süresince
içimdeki her şey birer birer canlanıyordu
ve ben de buna tüm benliğimle destek verip güveniyordum

günde dokuz saatlik bu yoğun oturma süreçlerinde
her gece dokuz saat kadar uyuduğumu fark etmeye başladım
sürekli meditasyon için uyku saatlerini arttırmalıyım
bu yüzden yavaşça kaykılarak uykuya dalma alıştırmalarına başladım
oturma süreci devam ediyormuş gibi
her gece bu durumda uykuya dalarak
kısa süre sonra sabahları beni yukarıya çeken
müthiş bir güçle uyanmaya başlıyorum
beni çepeçevre saran engin bir enerji havuzuna dalıyorum
oturma seansları sayesinde bir miktar yön ve denetim duygusu kazanıyorum
katı aşamasını geride bıraktığımı düşünüyorum

artık daha akışkan daha sıvımsı bir durumdayım
günlerimi daha farklı geçiriyorum
daha önceki yürüme deneyimlerimi uygulamaya başlıyorum
yürüyüşüm giderek yavaşlıyor...daha hafif ve canlı
çocukluk deneyimlerim kendini belli etmeye başlıyor
daha önceki ağırlıktan yoksun yürüme denemelerim
giderek yoğunluk kazanıyor
ancak kaymaya benzer bir devinim duygusu yine de ağır basıyor
aşramdaki sannyasinler artık beni fark etmeye başlıyorlar
daha önceleri gözden irak bir yerlerde oturuyordum
artık her gün buda koruluğunda yürüyorum
herkesin gözü benim üzerimde
özellikle de swami swabhavinkiler...sürekli beni denetliyor
beni pek çekemiyor çünkü tıpkı bhagwan gibi yürüdüğüm
adımın bhagwan gibi rajneesh olduğu
ve insanlara bhagwanı çağırıştırdığım
söylentileri dilden dile dolaşıyor
kulağına kar suyu kaçıyor

sesimi çıkartmıyorum...kimseyle konuşmuyorum
insanlar salak olduğumu düşünüyorlar
söylenenlere kulak asmadığımdan sağır olduğumu sanıyorlar
gerçek anlamda sağır
bir süre sonra da bu tavrımın aşırı kibirden
kaynaklandığına karar veriyorlar
kimileri de aydınlanma sürecini tamamlamış biri gibi görünmeye
çalıştığımı söylüyor...kendini beğenmiş

öylesine dalıp gitmişim ki...hiç bir şeye aldırış etmiyorum
gecelele gündüzler fazlasıyla kısa...kendimi bu deneyime kaptırmışım
yaşam bağı her günü bir sonraki güne bağlıyor
önümde giderek açılan ve giderek derinleşen bu yolu izlemeliyim

birisinin beni yöneltip bana önderlik ettiğini
tek başıma olmadığımı hissedebiliyorum
bana yol gösteren bir kılavuzum var...onun varlığını duyumsayabiliyorum
bedenim yürümeden yol alıyor...birisi onu taşıyor
bedenim en ufak bir çaba harcamama
gerek kalmadan hareket ediyor kayıyor
dikey bir ışığa dönüşüyorum...bu ışık bedenimi hareket ettiriyor
bedensizliği yaşıyorum

yavaş yavaş yürüme deneyimlerini anımsıyorum
bu deneyimler üzerine binlerce sayfa dökürebilirim

yürürken ve tepeden tırnağa tüm bedenimin devinimini duyumsarken
önüme serili yeryüzüne odaklanıyorum
tüm dikkatimi yürüyüşüme
yürüme ediminin basit devinimlerine odaklıyorum

bedenim yavaşladıkça soluk alıp vermem de yavaşlıyor
yeni bir içsel soluma devreye giriyor
serin ferahlatıcı ve hoş
başımı yukarıya doğru çekiyor ve ben düşünmeye son veriyorum

yalnızca ben ve ayak seslerim
düşünceler yok
yalnızca bomboş bir uzam

başım yine iğne batırılmış gibi korkunç zonkluyor
acı vermesine veriyor ama insanı kendinden de geçiriyor

bende bir esrime duygusu yaratıyor
yeni bir sıcaklık duygusuyla
ve beni çevremden uzak tutan bir güçle
hava giderek ağırlaşıyor

swami swabhav tarafından çağrılıyorum
kendime gelmemi ve kendini beğenmiş biri gibi
davranmaktan vazgeçmemi söylüyor
aydınlanmış gibi tavırlar takınmama
bhagwana öykünmeme katlanamadığını dile getiriyor
egomu bir yana bırakmamı
vipassana meditasyonlarına son vermemi öğütüyor
çıldırdığımı ya da her an çıldırabileceğimi söyleyerek
ötekiler gibi aşramda biraz iş yapmaya başlamamı
normale dönmemi öneriyor

her gün buda koruluğunun arkasında yürürken
bana ters ters baktığının farkındaydım
muhtemelen derdimi anlayamamıştı
krişna evi ofisindeki sannyasinler onu yanlış yönlendirmiş olmalıydılar
narendra sinsi ve içten pazarlıklıydı
maitreya aşram politikasından uzak duruyor
ve etliye sütlüye bulaşmıyordu
bana karşı tavır alanların sayısı hızla artıyordu

artık her gün iki üç saat buda koruluğunun arkasında yürüyorum
hafifçe yükselen bir tepe...hafifçe alçalan bir tepe...eşsiz bir yol

kendimi bedenimi yarıp geçen dev bir sütun gibi hissediyorum
ve aynı zamanda deneyim kazanmaya başlıyorum
tepemde bir top yüzüyor
koskoca top rüzgar estikçe tepemde yuvarlanıyor

bedenimi yarıp geçen uzun bir sütun gibi
ayaklarım garip bir devinimle yürümeyi sürdürüyor
ayaklarımın yere basışını hissedemiyorum
havada geziniyormuşum gibi bir duyguya kapılıyorum yalnızca

iki ayağım birbirine dolanmış
sağ ayağım sol ayağımı sol ayağım da sağ ayağımı hareket ettiriyor

usul usul seyreden garip bir devinim bu
ancak dengeli ağır bir ritmi var bu devininim
temposunu yakalamanız gerekiyor

uzun ince bir sütun alttaki yürüyen bedenin dalgalanmasını sağlıyor
tepede asılı dev bir top ileri ve geri devinimi dengeliyor

ağır ağır yürümek zorundayım yoksa top her an dengesini yitirebilir
sütun ritmi kaçırıyor ve ben yürümeye son vermeliyim

çok geçmeden swami swabhavin ofisine kaçınılmaz ziyaretimi yapıyorum
ağır ağır yürümekten vazgeçmemi öneriyor
ve bhagwanın dinamik meditasyon yapmadan
ya da ibadet niyetine çalışmadan vipassana uygulamasına izin vermediğini
bunun insana bilgelik kazandırdığını
oysa benim uçuk kaçık davrandığımı söylüyor
ayağımı denk almamı aksi taktirde kendi iyiliğim için yasaklar konacağını
bana sannyas verdiğinden
egom konusunda beni bilgilendirmeyi görev bildiğini söylüyor

sannyası bana verenin gerçekte kim olduğunu sordum
sannyas verilirken orada olmuş olsaydı
o zaman egosu olması gerektiğini
sannyas sırasında kişinin içi boş ve saf bir bambu olduğunu söyledim
ona yalnızca bhagwanın bana sannyalar verebileceğini söyleyip
malayı iade ettim
aşram bana yasaklandı

yürüme deneylerimi daha yoğun bir biçimde sürdürüyorum
artık geceleri otelin bahçesinde yürümeye başladım
etkisini daha güçlü hissedebilmek için gözlerim bağlı yürüyorum

tepemi delip geçen bir şiş bana sımsıkı asılıyor
yürüyüşüm kusursuz ritmine kavuştu...öylesine müthiş bir denge ki
sanki gökyüzüne boydan boya serilmiş bir ipin üzerinde yürüyorum
kusursuz bir denge...sağa sola yalpalama korkusu yok
katıksız bir incelik...eşsiz bir uyum...müthiş bir mutluluk ve sarhoşluk
o tempoda yalnızca yavaş yavaş yürümek...sonsuz bir doyuma ulaşmak

çevremdeki tüm devinimler ağır çekime dönüşüyor
düşler alemindeymişim gibi
havada bir durgunluk...soluğum kesiliyor
ve çevremdeki her şey öylece donup kalıyor
önümde giderek genişleyen bir çukur beliriyor
kıyımdayacak olsam bu derin çukura yuvarlanmam işten değil

tümden kaskatı kesilmiş bir biçimde duruyorum
ayaklarımın altındaki toprak derin çok derin bir yarığa dönüşüyor
yere bakamıyorum...yarık beni yuttukça yutuyor
şiddetli bir ses beni kendisine çekiyor...giderek daha derinlere dalıyorum
şaşkınlıktan hareket edemiyorum...yine karanlıktayım
sonsuzluk sanki de geçip gidiyor
ve ansızın bir ışık patlaması oluyor
milyonlarca parıltılı ışık
çevremde yanıp sönüyor

bir borunun mu içine düştüm
yoksa gökyüzüne mi yükseliyorum
uzun bir boru ışıktan bir sütun beni yukarıya çekiyor
ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum
bedenim yerçekiminden soyutlanıyor

bir süre sonra garip deneyimler yaşamaya başlıyorum

tepemde yuvarlanışını hissettiğim top
giderek daha da büyüyor gibi geliyor bana
sütun duygusu daha da yoğunlaşıyor ve yeryüzüne daha da kök salıyor
içinde boğulduğum sessizliğin giderek yayılarak
bir havuza dönüştüğünü fark ediyorum
ya da tepeden beni süzen bir tür aynaya
ansızın insanların tepelerinde ışık topları cirit atmaya başlıyor
kimi insanlardan belli bir ışık yayılıyor

bhagwanın kitaplarında
varlığının özüne merkezine in dediğine sıklıkla tanık olmuştum
bir kez daha içsel sorgulamama dönüyorum

varlığın merkezi neresi
dikey bir merkez midir bu...göbek deliğinin ortası mıdır
merkez başımızın tam tepe noktası mıdır
bu içsel yolların tümüne dalmaya
merkezin ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyorum

merkezimin...dikey ışıktan uzun bir sütunu andıran
kundalini deneyimindeki dikey merkez mi
yoksa tepemde yüzen ışık topu mu olduğu
konusunda kafam tümünden karışmıştı
ama ben oldum olası hep göbeğimi merkezim saydım

bu beden ben olmadığımı göre
bu beyin...bu duygular bana ait olmadığına
ve ben yalnızca bunlardan bağımsız bir tanık olduğuma göre
merkez de bedenin içinde değil de
dışındaki bir tanıklık noktası olsa gerek diye düşündüm

merkez eğer çemberin bir parçası ise
o zaman küre demenin daha doğru olacağı
ve bu nedenle de merkezin gerçekte
kürenin tam ortası anlamına geleceği
sonucuna varıyorum

yürüme denemelerim özünde iki katmanlıydı
ışıktan upuzun ve dikey bir sütun
bir de tepemde yuvarlanan dev bir top
bu sorgulamayı derinlemesine sürdürüyorum
her ikisi de doğruymuş gibi görünüyor
dikey de küresel de
ama hangisi acaba

çok geçmeden küreyi merkezim sayarak yaşamaya başladım
salt bir tanık olması ve bedenzihnin duyuusal deneyimleri
ile bağlantılı olmaması yüzünden
böylesi bana daha mantıklıymış gibi geliyordu
bu yeni yöntemle kendimi
uzak ufuklardan ve bir kartalın gözünden görmeye başladım
çevremdeki insanlar yüzümde boş
ve tutkudan yoksun bir ifadeye tanık olmaya başladılar
fersiz ve ölgün

bu ölgün görünümün yanı sıra
bir de karanlıkla ve gecenin karaltısıyla uğraşmaya başladım
gecenin karanlığı beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyor
ve odamı zifiri bir karanlığa boğuyordu
karanın rengine bayılıyordum
gecenin karanlığını saatler boyu seyre daldığım geceler geliyor aklıma
atmosferde sanki aşırı bir ışık vardı
ve ben karanlığın derinliklerine dalamıyordum
bu yüzden göz bağı kullanmaya ve geceyi oturarak geçirmeye başladım
bu durum giderek daha da yoğunlaşıyor
ve her geçen gün beni daha da heyecanlandırıyordu
müthiş keyifli bir deneyimdi bu
kendimi ona kaptırmıştım

gözleri bağlı gece oturmaları yepyeni kapılar açmaya başladı
ve ben bedenimin içinin gerçekte karanlık olmadığını
canlı ve akışkan mavi bir parlılıkla dolu olduğunu
ve bedenimin kadifemsi yumuşak koyu bir karaltıyla
çevrili olup korunduğunun ayırdına varmaya başladım
daha derinlere daldıkça bu dinginliği daha da çok duyabiliyordum
içimdeki mavi ışık daha da güçleniyor daha da canlanıyordu
bir tür ışık patlamasına doğru yol aldığımın bilincindeydim

aradan iki ay geçmişti
bir sannyasin aracılığıyla swami swabhava özür dileyen dokunaklı bir ileti
gönderdim...tepkisi çok hoş oldu ve dönüşümde beni güleryüzle karşıladı

onun daha yumuşak ve sıcak yanını görünce
kendisini her geçen gün daha da çok sevmeye başladım
sannyasımla malamı geri verme konusunda hatalı davrandığımı düşünüp
malamı geri istediğim için ondan özür diledim
bu arada swami narendra benden pek hoşnut değildi ve
sırf bana bir ders vermek ve rajnish adıyla ilgili
egomdan vazgeçirtmek için...swami swabhaviyi sannyasımı
bu kez akam bharti adıyla almam yönünde ikna etti

rajnish adı konusunda egodan yoksundum
ve öneriyi koşulsuz olarak ve tüm içtenliğimle kabul ettim
seçilecek herhangi bir ad bana uyardı
böylelikle swami akam bharti oldum
ancak herkes beni rajneesh diye çağırıyordu

temmuz ayı gelip çatmıştı ve sürem dolmak üzereydi
ustalar günü kutlamalarından önce aydınlanma sürecimi tamamlamalıydım
topu topu yirmi gün kadar bir sürem vardı

gündelik edimlerimde müthiş değişimler oldu
her adımımı bilinçli bir biçimde atıyordum
elim her devinimi bilinçliydi...otururken ve ayağa kalkarken tetikteydim
bedensel her bir devinimi her bir el kol hareketimi yakından gözlüyordum
bu nedenle ağır çekim adam
ağır aksak yürüyen adam olarak tanınır oldum
benim için kolay ve zahmetsizdi
müthiş uyarıcı ve mest ediciydi
her devininin izlenmesi bir keyfe dönüştü...bunun sunduğu katıksız incelik
ve bu inceliği yaşamak son derece etkileyiciydi
bir armağandı...gündelik yaşamımın...düşüncelerimin bir parçasıydı

yoğunluğum daha da artmıştı
çabalarımı neredeyse çılgınlık boyutuna vardırıyordum
yeterince derinlere inemediğim için kendimi suçluyordum
her gün yalnızca dokuz saat meditasyon yapıyordum
buna bir de gece uykusu ekleniyordu...on dokuz saat

beş saatimi boşa harcıyordum
bu yüzden on iki saat meditasyon yapmaya
dokuz saat uyumaya sabah duşu ve çay için iki saat
akşam yemeği için de bir saat ayırmaya karar verdim

daha bir yığın kapı çalmalı
ve beynimin aşına olmadığı başka yöntemleri denemeliydim

gece meditasyonuma farklı bir boyut katmak için
her gece ölüymüşüm gibi uykuya dalıyor
öldüğümü ve bedenimi yakmak üzere götürdüklerini hayal ediyor
ve her geçen gün kendimi bu hayale daha da çok kapırıyordum

uykularım giderek hafiflemişti ve çoğu geceyi uykusuz geçiriyordum
bunun üzerine uyumaya gerek olmadığına karar verdim
kendimi son derece zinde
ve dinlenmiş hissettiğimden biraz daha derinlere inebilirdim

deneyimlerin katmanlar halinde biriktiğinin ayırdındaydım
bir tür çokboyutlu toplu anlayış
artık daha büyük bir açıklığa ulaşmak üzere birleşiyordu
ne olduğu belirsiz bir duyguydu bu
yine de içimden gelen sese kulak verdiğimden emindim
bana bir şeylere yakınlaştığımı söylüyordu

sürem bitmesine on gün var

yedi gün hiç konuşmadan ve kıpırdamadan oturmaya karar veriyorum

sunderbanda içinde minik bir limon ağacının olduğu bir avlu var
bu avlu kimsenin beni fark edemeyeceği
hiç rahatsız edilmeden oturabileceğim eşsiz bir yerd

son yedi günlük dalışıma başladım
çok daha kararlıydım ve kendimi buna daha da odaklamıştım

herşey bu yedi gün ultiatomuyla başladı
bedenim ısındıkça ısındı...ateşim giderek yükseliyordu
ve sürekli terliyordum...yüksek ateşten uykumda sayıklıyordum
ertesi gün bedenim buz kesti
tir tir titriyordum...dişlerim takırdıyordu
tüm bu olanlar garipti
bir gün ateşler içinde yanıp tutuşurken
bir sonraki gün soğuktan donuyordum
bedenimi biraz fazla zorlamış olmalıydım
bunun üzerine zorlamaktan vazgeçip
kendi haline bıraktım yoksa hasta olacaktım

bedenimde bir şeyler ayrılmaya başladı
saydam bir buharın beni çevrelediğini hissediyordum
sessiz bir kılavuz gibi...serin ve besleyiciydi

yoğunluk ve odaklanmışlık bedenimle
beynimin isteklerime boyun eğmesini sağladı
her isteğimi ve her arzumu destekleyen
bir cini şişeden dışarıya salmıştım

sessiz sakin oturmak...yalnızca sessiz sakin oturmak
dışarıdaki havanın boş olmadığını
beni sarıp sarmalayan
hem içeriden hem dışarıdan kavrayan
bir enerjiyle dolu olduğunu fark etmeye başladım
bu ikisi biraraya gelecek olsa...belki de iç ile dış tek olabilirdi

öyle ki kesin bir sessizliğe gömüldüm
ve sessizliğe odaklandım
soluk alıyor...soluk veriyordum
yalnızca boşluklara odaklanmaya başladım
soluk alma boşluğu...soluk verme boşluğu
yeni odağım bu boşluktu

soluk alıp vermeyi unuttuğum anlar yaşamaya başladım
ikisi arasında uzun duraklamalar olmaya başladı
ansızın bir şeylerin içine yuvarlanıyormuşum gibi bir duyguya kapılıyordum
sanki boşlukların içindeki bir tünele sürükleniyordum
soluk almamla vermem arasındaki boşlukta
çok karmaşık bir odak noktasında olduğumu
ilk kez fark etmem son derece ürkütücüydü
soluksuz kalacağım korkusuyla çoğu kez gözlerim kararıyordu
girdaba kapılmış gibi bir ses duyuyordum
ürkütücü olmasına ürkütücüydü ama yine de coşku vericiydi

sessizliğimin yarattığı baskı arttıkça
sessizliğin de giderek yayıldığına tanık oldum

yepyeni deneyimler su yüzüne çıkmaya başladı

bedenim tepeden tırnağa yasemin kokusuna bürünür oldu
bu koku öylesine güçlüydü ki beni sarhoş ediyordu
göz kapaklarım giderek ağırlaşıyordu
bir tür esrime yaşıyordum
korkunç bir uyku basıyordu

gündelik denetimli edimlerimde zihinsel dizginlerimi giderek
koyveriyordum
alabildiğine güçlü bir esrimeydi bu
mutluluktan öylesine uçuyordum ki kendimi koyverdim
artık rutin mutin yoktu
bu esrime durumu beni alıp götürcekti

seslerle ilgili deneyim giderek garipleşti
her yerden sesler geliyordu sanki de
ve ben bu seslerin arasında kala kalmıştım
halkalanan dalgalar gibi seslerle çevrilmiştim
bunu sıklıkla yaşadığımda sessizliklerimin de
daha çok bilincine varıyordum

ses sağır edici boyutlara tırmanıyordu
çevremdeki dalgalar sessizlikler giderek derinleşiyordu
bir vızıltının içinde giderek boğuluyordum
sanki kafamın içinde milyonlarca arı vızıldaşıyordu
kimi zaman dayanılmaz bir hal alıyordu
ama elimden hiç bir şey gelmiyordu

dokunuşlarım giderek gelişmeye başladı
üzerine iliştiğim kaya sanki yumuşacık tüylerden oluşmuş gibiydi
tüy gibi hafif bir dokunuşla ellerimdeki yaşam kıpırtısını duyumsayabiliyordum

artık hep yukarıya bakıyorum
iki kaşımın arasındaki nokta uyuşmuş durumda
sanki gizli bir güç matkap gibi bu noktayı oyuyor
alınımı bir mengene gibi sıkıştırıyordu
aşağıya bakamıyordum
gözlerim hep gökyüzünü izliyordu
bir şeylerin önüme dikilmesini bekliyor gibiydim

işsel duyularım dışarıya yönelirken
içeriye doğru yol aldıklarını da hissedebiliyordum
bir kaynaşma oluyordu
içteki dıştakiyle...dıştaki içtekiyle
duyarlılık tırmanıyordu...artık duvarlar yoktu
buharlaşıyordum

bedenim bir balon gibi uzayıp şişiyor
havayla bütünleştiğimi hissediyorum

hiçbir yerden ve her yerden
gökyüzünden, yeryüzünden, çimlerden, ağaçlardan, taşlardan, havadan
her şey canlanıyor ve içime doluyor
bedenim yok oluyor
tümünden saydam ve savunmasızım

gözlerimin önüne art arda katmanlar seriliyor
bu yaşadıklarımı özümsemeye ve denetlemeye çabalıyorum
deneyim sağanağına tutuluyorum

tuvalete gitmeliyim...bağırsaklarımı boşaltmam gerekiyor
her bir şey içimden fıskırıyor
bedenim sanki bir şeylere hazırlanıyor

derimin her bir gözeneği bedenimden bir şey sızdırıyor
tenimden dışarıya akan balımsı ağdalı bir şey
bedenim yapış yapış oluyor...krem sürülmüş gibi bir duygu uyandırıyor
tenim bir bebeğinki gibi yumuşacık

kundaliniye benzer bir açılma yaşıyorum
dikey bir devinimle hızla gökyüzüne akıyorum
başımda ansızın bir basınç oluşuyor...basınç aniden düşüyor
kafatasımın içindeki baskı korkunç bir sancı veriyor
için için ağlamaya başlıyorum
ve tüm bunların bir biçimde son bulmasını istiyorum
bu kadarı çok fazla...birileri ne olur şuna bir son versin
patlamak üzereyim

yağmur yağmaya başladı
soluk alıp verişim her dem daha açık ve belirgin oluyor
bedenimin tüm gözenekleri açık ve soluk alıyor
kendim de bir soluğa dönüşüyorum

bir şemsiye buluyorum...onu bir türlü başımın üstünde tutamıyorum
şiddetle sağa savruluyor...başımın hizasına getirmeye çabalıyorum
sola savruluyor...şemsiyeyi tepemde tutamıyorum
ipin ucunu bırakıyorum...yağmur olanca hızıyla yağıyor
garip bir biçimde yağmurun üzerimde bölündüğünü görüyorum
yağmur üzerime yağmıyor
bu dikey akış gücü yağmuru bölüyor
büyülü bir düşteymişim gibi yürüyorum

ağaçlar ve yeşillikler hayali görüntülere dönüşüyor
hava parıltılı ışıklarla dolup taşıyor
renkler gökkuşağı misali yağmur damlacıklarıyla dans ediyor
her şey gözüme daha bir parlak görünüyor
renkler her yöne saçılıyor
her an değişimin yarattığı yenilenmeyle dipdiri
ancak yaşadıklarım algılarımı fazlasıyla aşiyor
aşırı bir hızla akıp gidiyor
her şey fazlasıyla yoğun
fazlasıyla hızlı

ilk kez tepemde kocaman kapkara bir şey beliriyor
gerçekten ürkmeye başlıyorum

bana bir yol göstermesi için soluğu aşramda alıyorum
ve swami swabhavdan birkaç gün içerde kalmama
izin vermesini rica ediyorum

o sırada aşram temmuz kutlamalarına hazırlanıyordu
katılımcılar bir ücret karşılığında orada konaklayabiliyorlardı
bu yüzden ricam reddedildi
gerekçe olarak da aklımı yitireceğim konusunda sürekli uyardıkları
ancak benim onlara hiç kulak asmadığım öne sürüldü
ve kendi başımın çaresine bakmam söylendi

swami maitreyaya gittiğimde ise yalnızca gülüyor ve
ne yapacağını bilemiyor bu konuyu swami narendraya sormamı öneriyor
swami narendra durumumu görünce
bana hiç bir surette ilişmeye yanaşmıyor ve yumuşacık sevecen bir ifadeyle
kendime gelebilmem için başımı örtmemi ve karnımı doyurmamı öneriyor
teşekkür edip önerilerini yerine getiriyorum

son günlerde ağızıma lokma girmemişti
aşramın yemekleri berbattı
başımı bir mendille örtüyorum
sannyasinler bana garip garip bakıyorlar
gözlerimde garip ve esrik bir ifade var
bana bakanlar gözlerime takılıp kalıyorlar
üçüncü gözüm etkin duruma geliyor
bir sannyasin peşimden koşup benim için yapabileceği ya da
verebileceği bir şey olup olmadığını soruyor
bir şeyler yapmak için çırpınıyor
gözleri bir yere saplanıp kalmış...esrik durumda
benim alanıma kenetlenmiş
sevecenlikle onu bu bağlantıdan koparmaya çalışıyorum
insanlar onun saygıyla beni izleyişine baka kalıyorlar
ve aralarında dedikodu yapmaya başlıyorlar

artık sunderbana dönmeyi başarabileceğimi sanıyorum
yol karanlık...artık toprağı hissedemiyorum

hiçliğin karanlık boşluğuna adım atıyorum...dengemi sağlamalıyım
sol yanımın çekildiğini hissediyorum...ardından sağ yanım çekiliyor
uzun ve dikey bir ışık huzmesi bana yol gösteriyor
açık bir tünel

kundalini çözülüyor ve boyum sanki gökyüzüne yüz metre daha yaklaşıyor
aşramdaki ağaçların üzerinde geziniyorum

sanki de artık hiç bir şey bu yaşadıklarımı durduramıyor

otele bile giremiyorum

koridora adımımı attığımda kendimi darmadağın hissediyorum
yolu baştan başa algılayabiliyorum

uzaktaki açık pencereyi bile seçebiliyorum

bedenim koridorun tam da ortasında kayarcasına ilerliyor

tam da dönemeçte sola dönüyor...tamamen kendi başına

beni bir gücün hizaya getirdiğini

yeni bir kusursuzluk anının yaşandığını fark ediyorum

sağ elimi hareket ettirdiğimde sol elim de ona uyum sağlıyor

sağ adımım sol adımıma yön veriyor

yukarıya doğru her devinim aşağıya doğru devinimi dengeliyor

ilerisi de geriyi

katıksız bir kusursuzluk örneğiyim

devinimlerimde eşsiz bir zarafet var

yeni keşfedilmiş ilahi bir zarafet

başımı örtmem kafamdaki zonklamayı geçici de olsa yatıştırıyor

oysa yemek yememle birlikte yeniden bir enerji akını oluyor

gece boyunca başım ağrıdan çatlıyor

gece bitmek bilmeyen bir boşuşmaya dönüşüyor

hatırladığım kadarıyla saat akşamın sekizi gibi

bir yandan son derece bahtiyarım

öte yandan korkunç bir panik içindeyim

o kadar çok şey oluyor ki...otele girmek gelmiyor içimden

bu geceyi avluda limon ağacının altında geçireceğim

tüm bu ani değişimlerin verdiği bitkinlik ve tükenmişlik duygusuyla
ağacın altına ilişip gözlerimi havaya dikiyorum
üzerimde dolanan gizemli kara delik
şimdi yalnızca birkaç metre tepemde

yaseminlerin buram buram kokusuyla kendimden geçiyorum
tüm bu uyarıcıların etkisiyle hepten bitkin düşüyorum

karanlık beni çepeçevre sarıyor
ve düşüyor düşüyor düşüyorum
durmaksızın düşüyorum

karanlık bir kuyuya
kara bir deliğe

saatler boyu sürmüş olmalı
ancak çok geçmeden uyanıyorum
ve içeriden
bir şeyin içine düşmüş olduğumu
görebiliyorum

düşüş hala devam ediyor
ancak şimdi daha yumuşak ve huzurlu
yumuşacık bir tüy misali
bir tünelden süzülerek inen

gözlerimin önüne yeni bir evren seriliyor
tepeden tırnağa ışık
önüme dikey ışınlar saçılıyor
geçmiş yaşamlarım hızla önümden geçiyor
bir anda
birkaç saniye içinde
bir biçimde her şeyi hissedebiliyor görüyor ve anımsayabiliyorum
kısacık ama son derece yoğun bir biçimde
her şey altı boyutlu oluveriyor

aynı anda görüyor dokunuyor duyuyor yaşıyorum
her şey gerçek dünyadaki gibi capcanlı
ve gerçek dünya sanki bir hayal
buda ile yaşamımı görüyorum
tibetli bir lama olarak yaşamımı
görüntüler gözlerimin önüne seriliyor

bedenimin bu anıları yeniden yaşadığına tanık oluyorum
deviniyor ve koyveriyor
kendini usulca bu deneyimlere

bedenimin iniltisini duyuyor ve usulca kabuğuna çekilişini görüyorum
kaslar gevşiyor
iç içe kenetli tüm bu yaşamlar çözülüyor

bu görüntüler dur durak bilmeden sürüyor
hayvanların yaşamları
aklımda kalan son şey
balık gibi yüzdüğüm

okyanusta

sonsuz dek sürmüştü sanki de

ne kadar sürdüğünü bilmiyorum
kara deliğin içindeyken zaman kavramımı da yitiriyorum

kara delikte bilinçsizim
tepemde dolanan uçsuz bucaksız bir varlığın farkına varıyorum

az önce inerek beni sarıp sarmaladı
bunun daha önce tanıdığım birinin
ziyareti olduğunu bir biçimde anlıyorum

geçmiş yaşamımdan gelen
bu yumuşacık ve sevgi dolu sesi tanıyorum

göz kamaştırıcı ışıltılı bir varlık

gautama buda
yeryüzüne indi

bilincimi yitirmiş çaresiz bir biçimde uzanıyorum
savunmasız ve bilinçsizim

yalnızca yüreğimin gözüyle
görkemli gelişimi
kutsayışını izliyorum

insanoğluna dualarını ve desteğini sürdürmek istiyor
dünyaya geri dönüşünü hissedebiliyorum
sözcüklerini duyabiliyor işitebiliyorum
sözcükleri vaatlerle dolu
yapacaklarıyla ilgili

yüreğinin her bir dışavurumuyla
varlığının bütünlüğüyle
mevcudiyetinin gücüyle
kendimi göğe yükselmiş gibi hissediyorum

budanin vaat edilen dönüşü
2500 yıl sonra
ben onun seçilmiş aracısıyım
maitreya
derler adıma
dost anlamına gelen

ışıkta bir kaynaşma oluyor
fiziksel bedenimin içten değiştiğini hissediyorum
bel çevrem giderek genişliyor...tombullaşıyorum
çene kemiklerim esniyor...ellerim büyüyor
parmaklarım yeni bir mudra ifadesine dönüşüyor
ayaklarım şişiyor
bedenim ele geçiriliyor

hala yarı komadayım
derin bir uykudayken
cerrahi işlemlerden geçiyorum
tepeden tırnağa
bahtiyarım...bahtiyarım...bahtiyarım

müthiş bir ışık patlamasıyla uyanıyorum
sanki güneş tepeme çökmüş gibi
kafatası yok
kafamın tepesinden içini görebiliyorum
dayanılmaz parlaklıkta bir ışık
başımın içine akıyor
gözlerimi kör ediyor
tümünden karanlığa gömülüyorum

gözlerimi açamıyorum
göz kapaklarım kaya gibi ağır
bedenimi kımıldatamıyorum
hiç gücüm yok
ağacın altında kıpırtısız yatıyorum
ama uyanığım

çatıları uzaktan seçebiliyorum...aşramın ağaçlarını da
bedenimin avludaki limon ağacının altına kuruluşunu görebiliyorum
biri gelip hareket etmeme yardımcı olsun ne olur
kendimi bir kaya gibi hissediyorum...kaya gibi ağır
bedenimi doğrultamıyorum

kalkmak istiyorum
ve bu isteğimle bedenim beni daha da çok kendine çekiyor
bedenimde ameliyattan çıkmış gibi bir ağrı ve bir ağırlık var

gece olup bitenleri pek anımsayamıyorum
yalnızca kara bir deliğe düşüşüm aklımda
bir de okyanustaki balık

kendimi tanıyamıyorum
bedenim onca değişiklikten sonra bana yabancı geliyor
yürüyüşüm farklı...duruşum farklı...ellerim farklı
yüzüm eskisinden büyük ve farklı
içim dışım hep farklı
kimim ki ben

doğrulup oturur oturmaz
yine korkunç bir anafora kapılıyorum
ve içime bir ışık süzölmeye başlıyorum

ah hayır...yalvarırım yeniden olmasın...yetti artık
yine önüme ışıktan uzun dikey bir sütun açılıyor
güçlü bir dalganın içime dolduğunu hissediyorum
ve bir kez daha beni yutuyor
yine içeriye düşüyorum

içeriye doğru iniyor iniyorum
ve çok geçmeden bir önceki gece geldiğim noktayı tanıyorum
gözlerimi bir tünele açılan halka biçimindeki açıklığa dikiyorum
tünelin öteki ucunda parlak bir ışık var
yine içeride göbeğimin arkasındayım

demek ki Şimdi bedeni terk edeceğim
hazırım
bu duruma son vermek gerekiyor

ama iniŐ sűrűyor
Őimdi de gűbeđimin altına iniyorum...ve korkuyorum
dűŐűncelerim bulanık ve yűzeyssel
yanlıŐ kapıdayım...gűbekten ayrılmam gerekiyor
űnűmdeki siyah delikten deđil

Şiddetle karşı koymaya çalışıyorum
űne arkaya sallanarak
uzun iŐık sűtununu sarsmaya baŐlıyorum
bu kara deliđin içine bir kez daha dűŐmemeliyim
bilincimi açık tutmalıyım
bedeni gűbekten terk etmeliyim

bilincimi yitirmemek için bedenimi űne arkaya sallıyorum
ve sűrekli deviniyorum
canlı kalabilmek için debelenip duruyorum
var gűcűmle műcadele ediyorum
kudalini beni yine sımsıkı tutuyor
başım sancıdan çatlayacak gibi
kafatasımda hafif bir çatırdama oluyor
bu giderek daha űlűmcűl ve çok daha tehlikeli bir hal alıyor
ne yapıyorum
yaşamımı nasıl kurtarabilirim
bu bođuŐma bir saatten fazla sűrűyor

sonunda bir çıkış yolu bulunuyor...kudalini yatıŐıyor

bedenimin űzerinde baŐka bir varlığın dolandığını fark ediyorum
ve ardından bir başkası belirliyor
kocaman ű iŐık topu tepemde dolaniyor

kim olduklarını bilmiyorum
hep birlikte bu boğuşmayı izliyorlar

kendimi çok güçsüz hissediyorum
bir anda her şey art arda gelmiş olsa gerek
böylesine içsel bir yolculuğa
hazırlıklı değildim
alabildiğine istekli ama deneyimsizdim
her ne ise buna bir son vermeliydim

budanın beni şefkatle ve anlayışla
yeniden kutsamasını sessizce izliyorum
sen hazır oluncaya dek beklerim dediğini duyar gibi oluyorum
yüzünde yumuşacık bir gülümseme beliriyor
ve usulca bir başka varlıkla bütünleşiyor
kendisinden daha üstün bir varlığa dönüşüyor

bilincim açık ancak sersemlemiş ve çılgına dönmüş bir haldeyim

ayağa kalkıp bir an önce bu yerden uzaklaşmak
ve soluğu önümdeki açık bahçede almak istiyorum
son bir saatlik boğuşma beni tümünden takatsız bıraktı
hareket etmeli soluklanmalı ve normale dönmeliyim
açık havada yürüyerek dengemi bulmalıyım

bahçeye yürüyorum ve yine bir güç beni yukarıya çekiyor
gözlerimi havaya dikiyorum
gökyüzü bulutlu
bulutlar yok oluyor
gökyüzü açılıyor
masmavi bir gökyüzü

gümüş renkli ışıl ışıl bir tünel beliriyor

şoktayım

ışık toplarının en parlağını görüyorum
ışık elmas tanecikleri gibi aşağıya iniyor

bhagwan ellerini namaste duruşuyla önünde birleştirmiş
nazikçe gülüyor ve süzülürmüşçesine yavaşça bana doğru ilerliyor

öldüm ve cennete gittim
gördüklerime inanamıyorum
hayatım boyunca gördüğüm en ilahi en kutsal görüntü bu
dünya duruyor

önünde eğilirken çimlere yuvarlanıyorum
gözyaşlarımı tutamıyorum
yukarıya bakıyorum

gülüyor ve beni usulca yatıştırmaya çalışıyor

bu gözyaşı sellerini durduramıyorum
gözlerimi silip tüm bunların gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum
o yine tepemde ve beni izliyor

sevinç gözyaşları gözlerimden dökülmeye devam ediyor
yine yukarıya bakıyorum
gökyüzünde gülerek yüzüyor

parmaklarıyla nazik bir biçimde yanı başımda duran bir gülü işaret ediyor
gül tomurcuğunun ağır ağır yaprak yaprak açıldığını görüyorum

gülüyor ve bana şöyle diyor
sen gül yapraklarının üzerindeki çiy damlalarısın

seni kutsuyorum
yuvana geldin

seni kutluyorum

gözleri birer elmas gibi parlıyor
bakışları yüreğime işlerken yüzü gülüyor

ve usulca tünele iniyor

ellerini göğsünde kavuşturarak selam veriyor
ve gökyüzünün mavisine karışıyor

gözlerimi gökyüzünden ayıramıyorum
üstadın yüce gizemi gözlerimin önüne seriliyor

mürit hazır olunca usta ortaya çıkıyor

her şeyi bir çırpıda kavriyorum
çektğim onca sıkıntı sırasında beni izlediğini anlıyorum

ve çılgınlar gibi gülmeye başlıyorum
ardından ağlıyor ve yine gülüyorum
yine ağlıyor sonra gülüyorum

yüreğime derin bir sessizlik çöküyor
algılarımın ötesinde bir huzur

biliyordum
görüyordum

gören gözler uyanık

bulutlu bir gün
hava puslu

açılan gül bana bakıyor
koku rüzgara karışıyor

gizemli gül

mutluyum...çok mutluyum
her yanıma mutluluk saçıyorum
bir insan bu kadar esrimeyi nasıl kaldırabilir
aşırı mutluluktan ölüyor...yüreğim yerinden oynuyor

bhagwanın gökyüzünden inip
kendisini ifşa ettiğine tanık olduğum an...her şeyi değiştirdi

simyasal bir durum
ve dev bir kuvantum sıçrayışı söz konusuydu
bilincime tümünden yeni bir gestalt girmişti

o güne dek tüm okuduklarım billur saydamlığına dönüşmüş
tüm sorular buharlaşmıştı...gölgeler tümünden yok olmuştu

daha önce taşımakta olduğum bedenimle zihnim
ve zihnimdeki huzursuzluk
tümünden eriyip gitmiş ve yerini yepyeni deneyimlere bırakmıştı
içim neşeli bir huzur ve ışıkla dolmuştu

bedenle zihnin bütünleştiğini görerek ve
zekanın ışığını tanıyıp bilerek birçok katmandan süzülüp geçmiştim

görmek var olmalı

arayan da aranan da yok olmuştu

gören vardı

evrenle raks ediyor...rüzgarla gülümsüyordum
bu hoş ruhsal deneyimle fısıldaşıyor
her anın tadını çıkartıyordum

o anda
bir başka varoluş düzleminde yaşadığımı
hepimizin farklı varoluş düzlemlerinde yaşadığını fark ettim

anlayışın yüceliklerinden dile getirilen basit sözcükler
ve bunların algılandığı derinlikler
bizzat kavrayışı etkilemekte ve çok farklı biçimlerde anlaşılmaktaydı

söylemek istediklerimi bile ifade edemez olmuştum
bu yalnızca buzdağının görünen ucuydu

söylenmek zorundaydı
insan sessiz kalamazdı
üstelik öyle bir sessizlik anlamsız da olurdu
tek kelimeyle muhteşem
güzellik bu işte...incelik...katıksız sevgi...ışık bu
her şeye herkese ulaşan
uçsuz bucaksız gökyüzünden bile daha engin bir haz

gerçek her yerdeydi
gördüğüm her şeyin her bir dokusunda gerçeklik vardı
uzayı ve uzayın boşluğunu baştan başa kaplamıştı
biçimde biçimsizlikte hep o vardı

aman yarabbim bu ne mucize...nasıl bir mucizedir bu
insanlar okyanusta birer balık gibiler
içinde yaşadıkları suların ayırında bile değiller

gerçeklik engin bir gökyüzü
herkesin görmesi için gizlenmiş açık bir giz

sonsuz bir neşe

yuvama geldim
burası benim evrenim
yaşamlar için gerçeği aradım
gerçek her yönden gözlerini üzerime dikmişti

öldüm ve yeniden doğdum
bhagwana verdiğim sözü tuttum

temmuz 1986 üstadın kutlama günü
gözlerim yaşlı

sessizliğe gömülüp
önümdeki bu yeni evrenin görkemini içime sindirmeliyim
bu evrenin içerdiği engin anlamı iyice kavramak ve içime sindirmek için
sessizliğe gömülmeliyim
tüm bunları zihnimin süzgecinden geçirmek için zamana ihtiyacım var

ama artık oturamıyorum...dans eder gibiyim
keşfetmenin verdiği o müthiş keyfi
sannyasinlerle...sevdiklerimle paylaşmaya can atıyorum

topu topu doksan günde ulaşılan bu nokta onlarda
bir devrimi...bir yangını ateşliyor
her gün onlarla birlikte yürüyen sıradan bir insandım
şimdi ise onların da bu noktaya ulaşmaları
bu müthiş coşkunun içinde boğulmaları için bir esin kaynağım

yüreğim onlara uzanıyor..tümü de bunu hak ediyor
her insan bunu hak ediyor

yürüyüşümde yeni bir zarafetle kapısı olmayan
girişten kayarcasına süzülüyorum
üstadın günü kutlanıyor...kutlamalara katılmak
onlarla birlikte bhagwanı kutlamak istiyorum

buddham sharanam gachchhami
sangham sharanam gachchhami
dhammam sharanam gachchhami

herkes chuang tzu salonunda toplanmış
lao tzu kapısından giriyorum...neşe içindeyim
artık bhagwanın yaşadığı
bu kutsal alanın bir parçası olduğumu hissediyorum
yağmur çiseliyor...büyülü bir hava...yenilenmiş bir enerjiyle dolup taşıyor
usulca chuang tzudaki kutlamalara katılıyorum
kirtanlar eşliğinde dans ediyorum bhagwan ezgileri etrafta yankılanıyor

lao tzu...yeryüzündeki cennet...lotus cenneti tam da burası

günün birinde benim de böyle bir uyku mabedim olmasını diliyorum
bahçelerle çevrili kocaman yuvarlak bir alan
coşkuyla kendimden geçiyorum

insanlar bakışlarıyla beni delip geçiyorlar
sannyasinler çevremde artık farklı bir duruş sergiliyorlar
öylesine özgürce dans etmeme kızmış gibiler
daha önce beni hiç dans ederken görmemişlerdi
beni hep yavaş yürüyen ve gözlerini adımlarından ayırmayan
ağırbaşlı biri olarak biliyorlardı
öfkelenmelerine bir anlam veremiyorum
köşeye sinip aralarında fısıldaşıyorlar ve yanıma yaklaşmaktan korkuyorlar

onlar için ben oldum olası
zamanla alıştıkları ve ağır ağır yürüyüşümle dalga geçip şakalaştıkları
bir yabancıydım

oyşa şimdi eskisinden de yabancıydım
yeni bir şeydi bu...gülüşmeyi kesmişlerdi
şakalaşmak içinde bulunduğum bu yeni konuma uygun düşmüyordu
artık aydınlanmış olmam bir sataşma konusuna dönüşmüştü

ağızımdan tek bir sözcük bile çıkmadı
mutluluktan uçuyordum ve nutuksuz kalmıştım
ama varlığım...her bir devinimim
yüzercesine yürüyüşüm...çevreyi saran rayiha
her şey onlara bhagwanı çağırıyordu
aydınlandığım sanısına kapıldığımı
kendimi bhagwan sandığımı fısıldaşmaya başlamışlardı

şaşkınlık içindeyim...bunların topu da sanki arif olmuş
artık aklımdan geçenleri okuyup
ne düşündüğüme kendileri karar verebiliyor
ve düşüncelerim konusunda atıp tutabiliyorlar
bu durumun beni bekleyen yeni tatsızlıkların habercisi olduğunu fark ettim
girmekte olduğum bu dünya gerçeklikler dünyasıydı

tinsel benliklerin...erke gösterilerinin
çekişmenin...yargının...kıskançlığın...çarmıha gerilişin dünyasıydı

kimse yanıma yaklaşmaya
gözlerini kapatıp...bana neler olup bittiğini sormaya
salt bir insan gibi...bir yoldaş gibi davranmaya bile tenezzül etmiyordu
hepsi de kendi adlarına karar vermişlerdi
jüri gibi...yargıç gibi...yargılamadan suçluyorlar...cezalandırıyorlar
ve bu yargıyı herkese duyuruyorlardı

gerçeğin peşinde koşan yüce insanlar

peşimi bırakmıyorlardı
topu da ansızın akıl hocam kesilmişti
sürekli benliğim...hastalığım konusunda ahkam kesiyorlar
iyileşmem ve benliğimi aşmam yönünde önerilerde bulunuyorlardı

benim fikrimi sormadan
iznimi almadan kendi ölçütleriyle beni yargılıyorlardı
her yanımla akıl hocalarıyla dolmuştu

onlara acıyordum
bana bir şeyler olduğunu fark ettikleri açıkça ortadaydı
ve kıskançlık duydukları besbelliydi
sessiz kalıp onlara acıyarak bunun üstesinden gelmeyi öğrenecektim

yaşayan her insanın aslında gerçeğin peşinde olduğunu görebiliyordum
hangi yönde ilerliyor olurlarsa olsunlar
iyi ya da kötü...doğru ya da yanlış
tümü de gerçeğin peşindeydi

gerçek yaşamın kaynağıydı

doğum ölüm ve yeniden doğuş
bizzat gerçeğe ulaşmak için
yolunu sürdürmek
çevrim tamamlanıyor

bu orgazmik evren nerede evriliyor
bilincin böylesine doruklarına ulaşır
kendisini görebiliyor...algılayabiliyor
ve aydınlanma yoluyla kutluyor

tüm canlılara aydınlanma diliyorum

bhagwanın ışığa dönüşmüş o görkemli varlığı yanında
yeni doğmuş...minicik bir bebek olan
kendi varlığımı görüyorum

o anda aydınlanma sürecinden geçtiğimi fark ettim
üstelik dahası da vardı...beni bekleyen daha bir yığın şey vardı

zira şimdilik sadece müritlikten
sofuluğa geçmiştim

ilk kez sofu olmanın
güzelliğini ve lütfunu tadıyordum...gözlerim açılmıştı

artık gözü açık bir tutkunuyum onun
en derinlerde yatan gizini biliyorum
ve her zaman onu görüyorum

aydınlanma deneyimimi ayaklarına seriyorum
bhagwanda gördüklerimin yanında silik kalıyor
daha derinlere inmeli...bu deneyimi derinleştirip yeni ufuklar açmalıyım

bhagwanın aydınlanmaya 1952 yılında 21 yaşındayken ulaştığının
ama sessiz kalıp sannya çalışmalarına 1970 yılında başladığının
bu süreci ancak on sekiz yılda tamamladığının farkına varıyorum

acharyadan bhagwana
gizemciden ustaya

içiyile dışı bir olan

acharyadan

içi ya da dışı olmayan...aydınlanma sonucu birlik durumuna dönüşen
bhagwana

acharya...içeriden yardımcı olabilen biri...varlığınıza bakan

bhagwan...dışarıdan yardımcı olabilen biri...size bizzat varlığını veren

bana kalırsa on sekiz yıl içinde

beş derin samadhi aşamasından geçmişti

samadhi samadhi samadhi samadhi ve son samadhi aşaması

patlama patlama patlama patlama son içsel patlama

çiy damlasının okyanusa karıştığı...okyanusa dönüştüğü süreç

çiy damlası kendini koyvererek

okyanusa karışır ve büyüklüğünü fark eder

kendisinden hiç bir şey yitirmez...okyanus kadar engin bir yapıya dönüşür

ama okyanusun çiy damlasının içinde yok olması

alabildiğine sonsuz bir güzellik

okyanus çiy damlasına dönüşür

büyük küçüğe boyun eğer

yalnızca doğu böylesine derinlikli bir ifadenin bilincindedir

yalnızca bunu anlamak ve yaşamak bile uğrunda ölmeye değer

bhagwana tüm benliğimle tutkunum

tek isteğim o

aydınlanmak isteyen

bir tutkun olarak ayaklarına kapanmak

artık bhagwanım var

çok daha büyük bir mutluluğu...daha yüce bir sevgiyi...üstadımı buldum

ona yakın olmak ve ilk kez fiziksel varlığını görmek istiyorum
nasıl da bir düş...onu görmek...müthiş bir coşku olmalı
nasıl bir şey olacağını...neler olup biteceğini hayal bile edemiyorum

gerçek bir usta bulmak
beklenmedik bir şans...büyük bir lüks
ve ustaların ustası bhagwan
yeryüzünün gelmiş geçmiş en gelişkin varlığı
tüm zamanların insanı

yalnızca ayaklarına kapanıp ağlamak
yüzüncesine yürüyüşünü izlemek
sözcüklerine kulak vermek...sessizliğinde boğulmak
zarif devinimlerini seyre dalmak...gözlerinin içine bakmak
yarattığı tılsımlı havayı solumak
izleyenleri dalga dalga mutluluğa sürükleyen
karizmasına ve büyümlü varlığına tanık olmak istiyorum

artık gözüm açık görüyorum
bhagwanı görmek dünyanın en görkemli görüntüsüne tanık olmak demek

mahakashyapın neden sessiz kaldığını anlıyorum
onun gibi olacağım

tanınmak
sessiz kalmak ve gizimi saklamak istemiyordum
büyük bir açgözlülükle
yaşadıklarımın keyfini çıkartmak ve bunu daha da derinliğine yaşamak
anonimliğim mahremiyetine sahip olmak istiyordum

bhagwan bu evrende görüp görebileceğiniz en güzel şey
tek yapmanız gereken şey onun oyununu izlemek

evrenle ilgili yeni deneyimlerimi yerli yerine oturtuyorum
şaşkınlığım hala sürüyor...katman katman yaşananları içime sindiriyorum
bedenimle zihnim büyük ve incelikli simyasal değişimlerden geçiyor

bedenimin içinde türlü biçimlerde değişimler oluyor

tüm bunlar beni hırpalıyordu
giderek daha çok uykuya
derin bir sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyaç duyuyordum
bir başımaydım

aşram bana karşı son derece acımasızdı
sannyasinler bana veryansın ediyorlardı

saldırılarını ense kökümde hissediyordum
kimileyin hançer gibi kimileyin ok gibi bedenimi delip geçiyordu
kendimi korumayı öğrenmeliydim

bedenim her şeye açık yumuşak ve kırılığandı
yine buharlaşmış durumdaydım
her şey açık bir alan gibi girip çıkıyordu
havadaki en ufak kıpırtıyı bile hissedebiliyordum

insanların düşüncelerini ve duygularını okuyabiliyordum
onların geçmişlerini bugünlerini ve geleceklerini görmeye başlamıştım
başkalarıyla ilgili konular beni ilgilendirmiyordu
salt önümden geçmeleriyle kapılar açılıyor gizler su yüzüne çıkıyordu

çevremdeki her şey saydamdı
ve gizemlerini gözlerimin önüne seriyordu

ortaya dökülen onca bilgiden zaten bunalmıştım
buna son vermenin bir yolunu bulmak
ve yerini bir tür ayamazlık durumuna bırakmak istiyordum

bu yüzden de olabildiğince uykuya sığınıyordum
artık meditasyon yoktu...yalnızca rahatlamak...yalnızca gevşemek
uyumak ve her şeyi zamana bırakmak vardı

elbet bu da geçecekti

10 temmuz 1986 ilk samadhim
29 temmuz 1986 baghwan bombaya dönüyor

samadhimden topu topu on dokuz gün sonra
geleceğini biliyordum

mucizeler olduğunda...tümü de peşi sıra geliyor

amerikanın çetin sınavı
komünün feci ve canice yıkımı
on yedi ülkeyi kapsayan turne ve
vize istemlerinin saçma va aptal gerekçelerle
geri çevrilmesi...sınır dışı edilmesi...sannyasinlerin dağılması

en az etkilenen bhagwanın kendisi
kendisini anlayabiliyordum çünkü bu durum içten içe kılıçlarımızı
keskinleştiriyordu
sannyasinlerin güçlenmesi harekete geçmemizi sağlıyor
dehşet kimi zaman insanı harekete geçiren bir basamak işlevi görüyor
bir zen üstadı içinde bulunduğu her durumu
farkındalık sağlayan ve alarma geçiren bir araç olarak kullanır

o yalnızca bu durumun kendi insanları üzerinde yaratacağı etkiyi düşünüyordu
onların yalnızca güzel haberlere...girebilecekleri
yeniden biraraya gelebilecekleri
yeni bir alana ihtiyaçları vardı

vaktinden önce gelişimi yeni bir esin kaynağı olarak görüyordu
bu esin insanlara yeni bir güç yeni bir coşku kazandıracaktı
sıradan bir adam...yalnızca doksan gün...hara kiri yöntemi...eve geliyor

gelişiyle ilgili güncel haberleri almak üzere aşrama gidiyorum
aşramda kalanlara onu bombayın
sumila meydanında görmeleri için özel izin veriliyor
ve onları topluca oraya götürmek üzere özel bir otobüs ayarlanıyor
bana da bir geçiş izni verilmesi ve onlarla
aynı otobüse binmem için rica ediyorum

pune aşramında daha önce dört ay kalmış olmama karşın izni alamıyorum
şimdiden onların kara listesindeyim
benim gibilerin bhagwanı görmesine bile izin vermeyeceklerini
kaçığın teki olduğumu ve onun için fiziksel bir tehlike oluşturduğumu
sumilaya gidecekleri kalburdan geçirdiklerini
swami manu ve swami tathagata beni ihbar ettiklerini söylüyorlar
dehşete kapılıyorum...tüm bunları bana neden yapıyorlar

samadhim konusunda tek kelime etmeyip bunu kendime sakladım
benim için karabasan gibi bir süreç başlamıştı
bhagwanı görmemi engellemeye çalışıyorlardı

bir taksiye atlayıp bombaya gidiyorum oradan da sumilaya
bir yığın sannyasin oraya dolmuş
kimsecikler beni tanımıyor...pune sannyasinleri dışında
ben de dikkat çekmemeye çalışıp bir biçimde içeri girmeye çabalıyorum

insanlardan sıraya girmeleri ve sumila kapısı önünde beklemeleri isteniyor
ben de dört saat öncesinden seve seve sıraya giriyorum
kapının önünde bekleyen kuyruğun üçüncü sırasındayım

şimdi daha içerilere dalıp sessizce beklemeye koyulacağım
canlı lao tzu kapısı bu benim için

kesinlikle dingin olmak ve salona yalnızca
en derin sessizliğimi taşımak istiyorum
bu benim düşlediğim ilk karşılaşma
onu ilk kez göreceğim anda
derin bir sessizliğe gömülmeliyim
insanlar sıraya giriyorlar ve dört saatlik bir bekleme sonunda
herhangi bir uyarıda bulunmaksızın kapı hafifçe
aralanıp dışarıdakiler içeriye alınıyor
bir anda korkunç bir itişme başlıyor
herkes önündekini itip ilk giren olmaya çalışıyor

bir yana itiliyorum...güçsüz durumdayım...koşamıyorum
yalnızca insanların önümde telaşla itişip kakışmalarını
kapıyı zorla sonuna kadar açmaya çabalayışlarını izliyorum
içerdekiler kapının kapatılması için bağırişiyorlar...kapının kapatılması
burnundan soluyan bir sannyasin dışarıya fırlıyor...dışarıda yalnızca ben
ve içeriye giremeyen birkaç kişi daha var
bana seslenerek...böyle mi davranılır diyor
hepiniz onun çalışmasına zarar veriyorsunuz...böyle olmaz
hepiniz çekilin

sakin bir sesle dört saat boyunca kuyruğun üçüncü sırasında beklediğimi
insanların beni ezip geçtiklerini söylüyorum...benim bir suçum yok
sessizce bekledim

iyice köpürüyor ve ne hakla ona karşı geldiğimi soruyor
yüzümü bellediğini ve içeriye girmeme izin vermeyeceğini söylüyor

şaka gibi...kozmetik adalete sığar mı bu
belki de bu dünya sanıldığı kadar çalın değil
kendi insanlarımıza bir bakın

ilk karşılaşma gerçekleşmedi
sokağın yanındaki bahçeye yürüyüp sessizliğe gömüldüm
ve gece boyunca öylece oturup kaldım

ertesi gün geldiğimde
yeni bir kuralı öğrendim
tüm izinler kale bölgesindeki meditasyon merkezinden
satın alınabiliyordu...soluğu orada aldım

kapıda beklemeye koyuldum...o sırada ma laksmi dışarıya çıktı
bir önceki gün olanlardan söz edince kendimi savunmaya giriştim

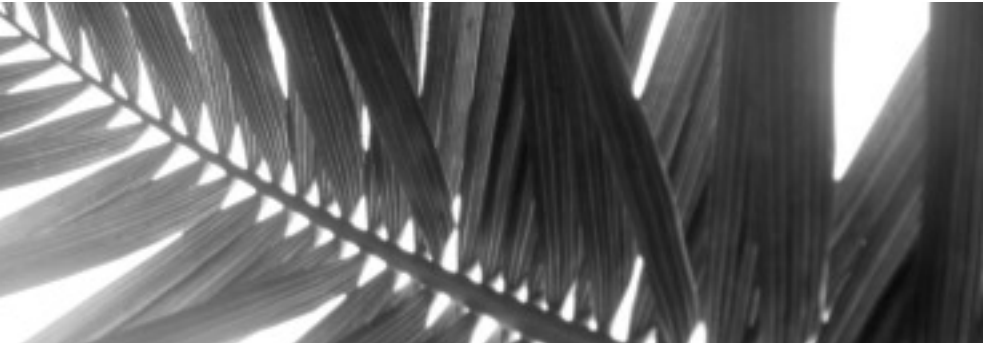
yüzünde bir gülümsemeyle kafasını salladı ve olanları gördüğünü söyledi
bana o günlük özel bir izin verdi
teşekkürler ma laksmi...bugün benim için özel bir gün
içeriye alındık...bir yerde oturup bekledik
ve çok geçmeden yukarıya çıktık

ağır aksak yürüyorum...ötekilerin önüne geçmelerine izin veriyorum
sarmal merdivenleri en son çıkan ben oluyorum
ma vivekin ilk kez merdivenin tepesinde belirişini görüyorum
basamakları ağır ağır tırmanışımı izliyor

gözlerim için bir başka şölen bu ve ona büyük bir teşekkür borçluyum
bhagwanı koruyup gözettiği için...benim gözümde o bir tanrıça
ellerimi önümde kavuşturup hafifçe eğilerek onu selamlıyorum

gölümsüyor...beni sıcak bir biçimde ağırlıyor
en azından bhagwanın en yakınları sevgi ve şefkat dolu insanlar
diye geçiriyorum içimden

aşok bharti şarkı söylüyor...upuzun beyaz bir sakalı var
sesi alabildiğine tutkulu ve sevgi dolu...sevginin uyum içindeki akışı
ait olduğum yer burası...yine bu insanlarla birlikte...hep birlikte olmalıyız
bize yol gösteren bhagwan ile...onun ezeli kervansarayı

havada katıksız bir durgunluk var...tüm gözler üzerine çevriliyor
bhagwan yüzünde ışıltılı bir gülüşle içeriye giriyor
yürüyüşünde bir esiklik aynı zamanda da bir farkındalık gözüme çarpıyor
usulca ellerini önünde kavuşturup selam veriyor
kayarcasına koltuğuna ilişiyor
bu onu ilk görüşüm

bunun için altı uzun yılımı verdim

bhagwanın fiziksel varlığı son derece coşkulu
havadaki her bir zerrecik bala bulanmış...ağdalı ve taşkın
hiç olmadığım kadar sarhoşum
bir ay önceki samadhim bu kadar tatlı değildi
gerçek olanı buydu

gözlerimden yaşlar akıyor
ona bakıyorum...ama çekinerek...yine gözlerimi yumuyorum
gözlerinin içine bakamıyorum...bu haddimi aşmak olur
gözlerimi kapıyorum ve gözyaşlarım durmaksızın akıyor
zaman yok olup gidiyor

aynı kara deliğe sürükleniyorum
bu kez daha derin daha yumuşak ve tatlı

onun günün birinde bu anın anımsanacağını
söylediğini duyabiliyorum
gelişimizi kutsuyor
daha derinlere in...dahası var...dahası var

sözcüklerini duyamıyorum
sevince boğuluyorum

om om om om sesleri dört bir yanımda titreşiyor

aşok bartinin yeniden şarkı söylemeye başladığını duyuyorum

neredeyim...neredeydim...kimim ben

neşe içinde dans ediyor...nedenini biliyorum
nedenini bildiğimi o da biliyor
içindeki o taşkın sevgiyi paylaşmak için
kanatlanıp dünyaya uçacağım ve sonsuz bir neşe içinde
onun şarkısını söyleyeceğim...raksını edeceğim ana dek
sırrımı saklayacağım

katıksız bir mutluluk içindeyim
ve bana verdiklerinden ötürü yaşama müteşekkirim

onun varlığı sonsuzluğa derin bir dalış
bir defalık bu karşılaşma ölümsüz

bu gece içime yağdırdığı onca şeyi soğurmak ve sindirmek zorundayım
bir damlasını bile boşa harcamadan içip bitirmeliyim

bhagwanı daha fazla rahatsız etmek istemiyorum
ona karşı saygılı davranıp aramızdaki ilahi mesafeyi koruyorum
tetikte olmalıyım ve onun varlığını kötüye kullanmamalıyım

varını yoğunu içime akıttığını biliyorum
daha fazlasını hak edip içime çekmek için daha derin bir kuyu oluşturmalıyım

bırakın öteki yol arkadaşlarım da içsinler
alan küçük...pek çok kişi onu görüp tanımaya can atıyor
başkalarına yer açın...onlara da şans tanıyın...herkesin ona ihtiyacı var

geçmeme izin verdiği için ma laksmiye sonsuz müteşekkirim

mutluluktan uçarcasına puneye dönüyorum

onu etiyile kemiğiyle görme arzumu da yerine gelmişti
şimdi daha da derinleşmeli ve sumilada yaşama şansına eriştiğim
o paha biçilmez anları en iyi biçimde değerlendirmeliydim
odama kapanmalı ve kendimi ustayla
daha derinlikli bir buluşmaya hazırlamalıyım

tek başıma oturuyorum
öylesine farklı boyutlarla karşılaştım ki
tümünü iyice kavramak ve içsel yönden gelişmeye
başlamak için zamana ihtiyacım var
yüzleşmekte olduğum deneyimlerin ne denli incelikli
ve önemli olduğu kafama dank ediyor
ruhumun o karanlık gecesinde
yaşadıklarımın anlamını yavaş yavaş kavramaya başlıyorum

en büyük budhanın...gautama budhanın
inişindeki o zarafet ve sevecenlik...bağısladığı nimetler
korku içinde çırpınırkenki deneyimsizliğim ve bilinçsizliğimi düşününce
bhagwanın vaat edilen ve maitreya olarak bilinen ruhunu
koruma altına aldığını fark etmeye başlıyorum

her şey aniden ve hiç beklenmedik bir biçimde oluvermişti
zihinsel duygusal ve fiziksel açıdan tüm bunlara hazırlıklı değildim

keşke kendimi koyverseydim...ölecek olsam bile
bedenime dönüşümü sağlamak üzere oradaydılar
yüreğim korkunç bir suçluluk duygusuyla sızıyordu
ama sonuçta sadece bir insandım ve kırıldım

bu da geçecekti

kendimi buna yeniden hazırlayacağım...bu kez işleri oluruna bırakacağım
kara deliğin beni yutmasına izin verip
ölümü beklemeye koyulacağım...kara delik...yeniden doğuş

yatışıp dinginliğe kavuşunca
her şey yavaş yavaş açıklık kazanmaya başladı
farkındalığın yedi aşaması...giderek yükselen yedi derecesi vardı
ve en son aşamada ulaşılan nokta
salt tanıklık durumu

bu ne beden...ne zihin...ne de duygular
ne ruh...ne de onunla ilintili altı aşamayla ilgili
yalnızca biçimden yoksun...salt bir tanıklık durumu bu

ilk beş merkez yalnızca gelişme büyüme ve kristalleşmeden sorumlu
ki bu da farkındalığın yolunu açıyor
deneyimleyen ile deneyimlenenin bir olduğu
ikiliğin birlikte var olduğu yere götürüyor

altıncı merkeze ulaşıldığında
birey ilk kez farkındalığın farkına varıyor
deneyimleme durumu...ikiliğin olmadığı

yedincisi...merkezin olmadığı bir durum...deneyimleme durumunun
salt bir tanıklığa dönüştüğü durum
hiçlik...boşluk

önüme açılan gizemlerin giderek daha da derinliklerine daldım
ve bhagwan beni kutsamak için durmadan karşıma çıkıyordu
tetikte olup olmadığımı görmek için gizemli
ve haşarı bir edayla tepemde dolanıyordu
ve ben onun sessiz varlığını hissedebiliyordum

muzipliği ve uçarı tavırları karşısında kıkırdıyor neşeli kahkahalar atıyorum
aydınlanıyorum...içimde yeni bir mizah gücü yeşeriyor
insan doğasının garipliklerini beni çevreleyen her türlü nesnenin
yalınlığını ve güzelliğini görmeye başlıyorum

onun gözü her şeyi görüyor
açık bir gök kubbenin altında yaşıyorum

bhagwan özel yaşamımı gizli tutma hakkımı anlayışla karşılıyor
ve ben de başkalarının mahremiyetini gözetmeye başlıyorum
önüme çıkan başka kişilerle olan ruhsal deneyimlerimde
gördüklerim karşısında sessizliğimi korudum
ve birilerini hiç yargılamadım

bhagwan bireysel özgürlüğe büyük bir önem verir
özgürlük onun altın anahtarındır
bilinçsiz davranmak istiyorsam bu bana kalmış bir özgürlük
gönlümün istediği hızda gelişebilirim
telaş etmeden
artık bir acele hara kiri yöntemiyle yaşama dalmam gerekmiyor
sadece rahatlamak ve esintinin alabildiğince tadını çıkartmak gerek

hedef yolculuk
gerçekte bir hedef söz konusu değil
önemli olan yalnızca yolculuğun katıksız güzelliği

gautama budanın inişinden duyduğum suçluluk ve acı buharlaşıp yok oluyor
bhagwan bana sevgi ve şefkatle yol gösteriyor
bilgeliği ve aydınlık görüşüyle bana ışık tutuyor
sevgi dolu dokunuşuyla beni sağaltıyor

bhagwanın anlık aydınlanma yöntemini
ya da yavaş yavaş aydınlanma öğretilerini kavramaya başlıyorum

bhagwan aydınlanmanın anlık bir eylem olduğunu
söylerken yerden göğe kadar haklı
anlık bir bilinçötesi durumu yaşanmadıkça
hiç bir şeyin mümkün olamayacağı açıkça ortada

ve ardından
bilinçötesinin giderek kozmik bilince dönüştüğü
ve nihai durumun içinde dağılıp yok olduğu bir uyanış

kerte kerte aydınlanma yöntemi yalnızca bir saçmalık
bir erteleme
insan sonsuza dek kabuğunun içinde kalıyor

sannyasinleri açıkça ve derinden algılayabiliyordum
yeryüzü denen bu gezegende altı milyar insan olduğunu
yalnızca bir milyonunun onun izinden gittiğini
bhagwanın müritlerini seçmiş olduğunu
her sannyasinin sahip olduğu gücü bildiğini
uzgörüsüyle çok çok uzakları görebildiğini

bu yürekli ve nadir bulunur bireylerin
her birinin kendine özgü biçemiyle kalıbın dışına çıktığını
aileden dostlardan ve toplumdan soyutlanmanın acısını çektiklerini
parasal güçlüklerini

tümünün de bhagwana duydukları sevgiden ötürü burada olduklarını
ayaklarına kapanıp sannyas alma yürekliliğini gösterdiklerini biliyordum
tümü de bende sevgi saygı ve minnettarlık duygusu uyandırmıştı

her biri de benim sevgili dostum ve yoldaşımdı
bhagwan beni yakından izlemeye koyuluyor
olası gizli tehlikeleri

belki de artık kendi ruhsal egomu geliştireceğimi sezinlediğinin farkındayım

artık bhagwanın içimi okuyabildiğinin farkındayım
bendeki tüm ruhsal olasılıkların bilincindeydi

ama akıl...insanın egosu ve iktidar hırsı
bambaşka bir konuydu

tüm bunlar kişinin kendini koşullandırmasıyla
kişisel tavrıyla ilgili konulardı
bunlara sırt çevirip aydınlanma sürecine girmek
kişinin kendi kararına kalmıştı

bu zihnimin oyun oynaması için bana tanınan bir özgürlüktü
ya da daha derinlere inmekten vazgeçmenin
ve deneyimi ifşa etmenin korkusu
ego bilinçaltı mahzeninin derinliklerinde gizlenmesini bilir

farkındaydım
tamamlanışımın onda uyandırdığı ilginin farkındaydım
beni kollamak ve bana yol göstermek istemesi sevecenliğindendi

ona hayranlığım giderek artmıştı
bhagwana aşkıttım
aydınlanma sürecimi tümünden unutup kafamdan atmıştım
derinliklerine dalınacak...yeniden keşfedilecek daha nice nice şey vardı
onun sıcacık ve yumuşacık kanatları altındaydım

ona duyduğum sevgi daha da yoğunlaşmıştı
yeni bir mahakaşyap olma yolunda ilerliyordum

kara deliğin daha da derinlerine daldım
burası son sınırındı
arayışın
nihai gerçeğin

her Şeye muktedir...her yerde ve her zaman var olan...bilge
yok edilemeyen...her yeri kuşatan...her Şeyi bilen
tadı olmayan...kokusuz...dokunulamayan...sessiz...gözle görülemeyen
yaratılamayan ve ezelden beri var olan
yok edilemeyen ve sonsuza dek kalacak olan
uzamın ötesinde...zamanın ötesinde
ulaŐılamayan...ölçülemeyen
kendi ışık kaynağına sahip olan...ölümsüz olan nedir

kara delik...bilinemeyendi...en yüce gizdi

neler olup bittiğini kavramaya başlamışım
ışık yalnızca karanlıkta algılanabilirdi
ışığın atomik patlamasını yaşamak
kara deliğın içinden
patlayan ışık her yerden görülebilirdi

içsel deneyim karanlık...dış deneyim aydınlık
nirvana...alevin kesilmesi...daha dışarıdaki sonsuz alev

kara delik...var oluşun çekirdeği

bir düğün için hongkongdan bombaya gelen
kız kardeşim shona ile kocası namesh taj mahal otelinde kalıyorlar
ve kendileriyle orada görüşmemi istiyorlar

puneye geldiğimde çoktan sıfırı tüketmiştim
her gün yıkayıp üzerime geçirdiğim tek bir giysim vardı
rengi iyice solmuş ve lime lime olmuştu
ama o pudramsı yumuşaklığı çok hoşuma gidiyordu
samadhi cüppem benim için paha biçilmez bir değer taşıyordu
bata terliklerim yıpranmış incelmmişti

kılık kıyafetimin pespayeliğinin farkında değildim

taj oteline girer girmez lobide müdürle görüşmem istendi
müdür beni oturtup otele neden geldiğimi sordu

bana neden bu soruyu sorduğunu sordum
lokantaya kahveye gidiyor olabilirdim
bu garip soruya ne gerek vardı ki
tam o sırada beni dilenci sanmış olabileceği kafama dank etti

davranışlarımı görüp akıcı ingilizcemi duyunca gıkı çıkmadı
kız kardeşimin ailesiyle birlikte tajda kaldığını onları görmeye geldiğimi
söyleyince kız kardeşimin adını sordu ben de
shona ve ramesh jhunjhunwala dedim
şaşkınılıktan ağzı açık kalmıştı
hemen toparlanıp nazik bir tavırla beni buyur etti
jhunjhunwala ailesi...demek shona senin kız kardeşin oluyor

odalarını arayıp haber verince shona hemen lobiye geldi
beni görünce gözyaşlarına boğuldu...bu ne hal böyle
üstüne başına ne oldu...bir deri bir kemik kalmışsın...bitap haldesin

kız kardeşime şöyle bir göz gezdirdim...pahalı düğün giysileri giymiş,
elmasları takıp takıştırmıştı...onun bu görüntüsünden utanç duymuştum
benim gözümde yoksul oydu varsıl olan da ben

otelin müdürü ikimizi de tepeden tırnağa süzdü...
nasıl bir dünyaydı bu...ne garip iki kardeş...böylesine bir zıtlık
taj mahal otelinin orta yerinde
kız kardeşim bana birkaç ay idare etmem için bir miktar para verdi
kardeşimle ailesini bu yeni koşullar altında görmek garipti
düşüne gitmekten vazgeçip punenin yolunu tuttum

aradan bir ay geçmişti...seslenişini duyabiliyordum

bundan böyle bhagwan ile şöyle bir süreç izleyecektim
yirmi bir gün yoğun bir hazırlık
yedi gün boyunca yalnızca sıvılarla beslenme
dolunayın olduğu gece doruğa ulaşıp bhagwanı görmek

onun adı bhagwan shree rajneesh benimki de rajneesh
gerçeğin bir güzelliği var...şiiirsel...zarif
dolunayın hilalle buluşması

bombaya gitmeye karar verdim
anımsadığım kadarıyla 16 eylül günü oraya vardım
konuşuyor
sonra 17sinde garip bir biçimde yine sessizliğe gömülüyor

18 eylülde dolunay var
yeniden başlıyor...harika...dolunayda ilk darşanım

adanma yolum giderek derinlik kazanıyor
danslı gelişleri daha nice şeyi su yüzüne çıkartıyor
gösterdiğim gelişmeden hoşnut
sessizliğimden gerçeğe odaklanmamdan ve erişimden
ağırbaşlı ve olgunum...büyük sırrı gizli tutabiliyorum

söylenmeden kalanlar
sonsuz dek söylenebileceklerden çok daha fazla

usta ile müridi arasındaki ilişkinin gizemli evreni
mürüt geliştikçe...usta açıklıyor
bitmez tükenmez bir yolculuk bu...sonu olmayan bir başlangıç
giderek daha da derinleşen...büyüdükçe büyüyen

usta yolun sonuna dek gitmeye istekli
zaten açık ve alabildiğine çok şey biliyor

mürüt açık kalmak zorunda...teslim olmuş ve kırılğan
her zaman her şeye açık
son noktayı nereye koyacağı konusunda hep kararsız
aşılan her bir ufukla birlikte yeni bir şey çıkıyor
olasılıklar sonsuza dek sürüp gidiyor

haiku rajneesh 1986

gece boyunca uykusuz
ayın şavkında
titreşen bir esriklik
çarpıntılı yürek
esrik
sessizlikte yankılanıyor!
dolup taşan yürek
cırcırböceklerinin çıığı
gecenin karanlığına karışıyor
gün ansızın ağarıyor
bir yürek dans ediyor
milyonlarca altın ışık esrimeyle yankılanıyor!

limon ağacının dibinde
bir yürek...
gökyüzü!!

tepede ay
altında dolanıp duruyor...
yürek bir gökyüzü

denizleri aşıp
indi usta...
sabah vakti çiy damlaları!!

çiy damlaları
taç yaprakları üzerinde
yürek açıldı !

gözyaşları
gülümsüyor
gözünü sevdiğim

gözyaşları bir sağanak
kahkahalar gök gürlemesi

gizemli gül işte bu !!

bhagwan rajneesh upanishadına başladı
üstadın dizleri dibinde otururken
yapılan bu konuşmalar çok geçmeden yeni bir dönemi başlatacaklar
bunların eninde sonunda nereye varacaklarını kestirebiliyorum
konuşmalarda gizemler art arda su yüzüne çıkacak

bilerek bombayda kalıyorum zira bu hafta
govind siddharth aracılığıyla giz kapısı aralanacak

o temmuz gecesinde yaşadığım deneyimin bir bölümü
onun soruyu andıran açıklamasıyla ortaya serildi

o gece yaşananlar benim de deneyimlerimdi
bu yüzden ikinci yarısını da görmüş olduğunu fark ettim
beni...ve boğuşmayı görmedi
bu onun gözünde ve zihninde karanlık bir bölüm

bhagwanın
bu yalnızca senin başına gelmiş değil
burada seninle aynı deneyimi aynı anda yaşayan
iki kişi daha var dediğini duyuyorum
onların da bunu ifşa edip etmeme konusunda tedirgin olduklarını

ifşa edilenin son derece çarpıcı olması yüzünden
tedirginliklerinin doğal olduğunu insan kendini
ne kadar küçük hissetse de bunu içinde tutamayacağını
tıpkı gebe bir kadın gibi onun da bu gebeliği daha fazla gizli tutamayıp
günün birinde açığa vuracağını ve bir bebek dünyaya getireceğini

kişinin bunu nasıl söyleyeceği konusunda utangaçlık duyduğunu

üstelik bunu kuşkuyla dolu bir dünyada söylemek zorunda olduğunu
doğrular söz konusu olduğunda insanların sağır
güzellikler söz konusu olduğunda da insanların kör oldukları
duyarlılık söz konusu olduğunda insanların yürekten yoksun oldukları bir
dünyada...kişinin böyle bir şeyi dile getirirken kendisini yalnız hissettiğini
ama bunun egodan kaynaklanmadığını
böyle bir ifşaatın egoyu tatmin için yapılamayacağını
çünkü egonun utanç duyacağını oysa utanç duymaktan hiç hoşlanmadığını
böyle bir deneyimi olsa olsa alçakgönüllülükten dile getireceğini

söylediğini duyuyorum

bekliyor...bu üç kişiden hangisi bunu ilk dile getiren kişi olacak
govind siddarth gerçekten alçakgönüllü ve yürekli olduğunu kanıtladı
her ne diyorsa...ne uykusunda görmüş...ne de düşünde

j krishnamurtinin tam da bu olaya hazırlıklı olduğu doğrudu

gautam buda 25 yüzyıl sonra

tanrı maitreya olarak dönmeye söz vermişti...maitreya dost demek

ve yine şaka yollu

burada iki kişinin daha olduğunu

cesaretlerini toplarlarsa...sorularının geleceğini...yok toplamazlarsa
içlerindeki gizlin yükünü sürekli taşıyacaklarını söylediğini duyuyorum

bu sözcükleri duyunca soğuk terler döküyor ve donakalıyorum

acaba benden de aynı şekilde öne çıkmamı mı istiyor

bu garip soru türündeki açıklamayla...böyle bir tavır sertifika istemek
ruhsal bir ego yolculuğuna çıkmak gibi bir şey olur

sumilanın dışında sannyasinlerin govind siddharthın çevresine toplandıklarını görüyorum...önünde saygıyla eğiliyorlar bu görüntü çok hoşuma gidiyor ve ben de önünde eğilmek kendimi fark ettirmek istiyorum...ama ortalık aşırı kalabalık gözlerinin açıldığını...bu müthiş olayı kısmen gördüğünü biliyordum

öyle çepeçevre kuşatılmak istemiyordum öylesi hiç bana göre değildi...kişiliğime aykırıydı sürekli mahremiyetini korumaya ve yalnız kalmaya özen gösteren bir kişi olarak insanların önümde eğilmelerinden ve ayaklarıma dokunmalarından nefret ediyordum

bhagwanın sadece govind siddharthın aydınlanma noktasına ulaştığı yönünde bir beyanda bulunduğu bana göre açıkça ortadaydı anladığım kadarıyla bu yeterli değildi aydınlanma noktasına ulaşmak yolculuğun yalnızca başlangıcıydı ve o günlerde govind siddharthın deneyimi konusunda kişisel görüşüm sorulduğunda da ağızımdan çıkan sözcükler tıpatıp aynıydı

sessizliğimi korudum ve ağızından dökülen açıklamalara kulak vermeyi sürdürdüm bir sorunun diğerini izlediği açıklamalar...giderek bir öyküye dönüşüyordu puneye döndüğümde sessizdim ama içim kıpır kıpırdı muazzam bir yeni akımın patlamak üzere olduğunu biliyordum

tahminimce bhagwan yakında puneye dönecekti

bhagwanın benimle inceden inceye dalga geçtiğinin cesaretimi sınıdığının ve tuzağına düşüp düşmeyeceğimi gerçekten sır tutup tutmayacağımı anlamaya çalıştığının farkındaydım tüm bunlar gerçek niyetimi kanıtlayacak hodri meydan...top bende...bakalım zokaya gelecek miyim

bhagwana olan aşkım bir anlık aydınlanmadan daha ağır basmaktaydı
gautam budanın inişi bile benim tarafımdan ifşa edilmeyecekti

sır tutmasını bilirim...daha önce de bunu söyledim ve yine söylüyorum
mahakaşyap olmalıydım ben

ve ne yazık ki birkaç ay sonra bhagwandan
govind siddharthın bir ay önce bombayda bir düş gördüğünden
söz ettiğini duydum
düşünde gautam budanın ruhu bir beden arıyordu
bhagwanlar gautam budalar için birer araç olmuşlardı
haklıydı da...ama bu insanlar için bir talihsizlikti
haklı bir noktaya parmak bassa bile kişi yanılabilirdi
bhagwan onun aydınlandığını ilan ettiği için ortadan kaybolmuş
ve o günden sonra onu gören olmamıştı
belki de diye düşündü...artık ne işe yarar ki
aydınlanmanın peşindeydim ve onu buldum
bhagwan aydınlanmanın son değil yalnızca bir başlangıç olduğunu
sona çok yaklaştığını ama şimdi çok uzağında olduğunu söylüyor

gelir gelmez govind siddharthın usta olduğunu öğrendim
çok geçmeden egosu çok daha derin çatlaklar yaratacak
ve basit müritliğini bile tümünden yok edecekti

bu olayda nasıl da hazin bir felaket söz konusuydu
müthiş sancılı bir gün...yazık...daha fazlasını hak ediyordu
ben böyle bir tuzağa düşmeyi hiç istemezdim
herhalde kendimi öldürürdüm
benim başıma gelmiş olsa yeniden doğmayı yeğlerdim

aydınlanma sürecindeki ilk deneyim
bu çok boyutlu katmanların ilk kez açılmalarına olanak tanır
öyle ki bu katmanlar ilk kez elde edilebilir duruma gelirler
kişi her bir katmanın daha da derinlerine inme
ve her bir boyutu içine soğurma gereğini duyar

her katmanı ya da samadhi durumunu teker teker içine sindirmek
ve tüm yolculuğu yavaş yavaş tamamlamak
onunla kaynaşmak
için bu türde beş altı patlama daha gerekir

şimdi daha da derinlere dalıyordum
gündelik işlerimde çarpıcı değişiklikler olmaya devam ediyordu
bedensel devinimlerim ve her gün yerine getirdiğim basit edimler
giderek bir zarafet ve uyum kazanıyordu
meditasyon yapmayı bıraktım
meditasyon artık yaşamımın ayrılmaz bir parçasıydı
her adımımı durup düşünerek ve büyük bir dikkat göstererek atıyordum
duruşum oturuşum her bir davranışım her bir bakışım
bulaşık yıkayışım banyo yapışım
dişlerimi fırçalayışım da belli bir ahenk vardı
zen bir yaşam biçemiymi...düşünerek yaşamamanın bir yoluymdu

bana göre meditasyon diye bir kavram yok
yalnızca düşünme durumunun kendisi var

tüm bilincimi bu basit gündelik işlere odakladım
ve...zifiri karanlık bir odada...olabildiğince çok uyudum

yine kara deliğin yolunu gözlediğimi biliyordum
gecenin karanlığını daha yakından tanımak için
gece bekçisi oldum

zen yürüyüşüm ve zen oturuşum
çevreme yansımaya başlamıştı

artık bhagwan ile birlikte gizlerin kapısından geçmişim
bhagwan göksel kimliğiyle beni giderek daha sık ziyaret ediyor
onun sır aktarma yollarını
sessiz ve gizli çalışma yöntemlerini öğrenmeye başlıyorum

gelip beni işleme için onu rahat ettirecek koşulları yaratmalı
ve fiziksel bedenime olabildiğince çok ulaşmasını sağlamalıyım

giderek içimde büyüyen ve her geçen gün kendimi daha da kaptırdığım
başka bir sır daha vardı ki bu da yürüyüş biçimimdi

geçmiş yaşamım vipassana kanallarım ve yollarım açıldı
yaşayan herhangi bir usta bunlara kolaylıkla ulaşabilirdi
öyle olunca gautam buda da beni
kendisine aracı olacak en uygun aday olarak görmüştü

bhagwanın oldum olası kendine özgü bir yürüyüşü vardı
bedeni benimkinden çok daha yükseklerde salınırdı
çok daha büyük çok daha geniş çok daha uzun ve çok daha derindi

düşey açıdan onunla aynı hizaya gelecek olsam
bhagwan gelişmeye kolaylıkla ivme kazandırabilirdi
ben de bu yüzden daha derin sularda yürümeye başladım
onunla el ele
adım adıma...düşey dalgaların peşi sıra
giderek onun kanallarına karışıyordum
tepeler art arda gözlerimin önüne seriliyordu
onun kutsal ateşini taşıyordum...benimle birlikte dans ediyordu

gözyaşlarım bile bu ilahi anları dile getirmede yetersiz kalıyor

gizem okulunun işlevi bana göre açıktı
onun gizli gizem okulunun bir parçası olmuştum

gökyüzünden
elmaslar yağıyor
bak !!

gökyüzü
üzerine elmaslar yağıdırıyor !

dün yağmur
minnet yağıdırıyordu
sessizce
dün yağmur yağdı

sessizlik
sessizliğin gözyaşları
minnetle
elmaslar yağıdırıyordu dün

dün yağmur yağdı
gördün mü ?
üzerine elmaslar yağıdırı
dün yağmur !!

haiku rajneesh 1986

hoş kokular yükseliyor
sessizlikler derinleşiyor
yok oluyor !!

ufukta süzülerek uçan kartal
içimizdeki gökyüzü
tomurcuklanan çiçekler

yüzen adımlarla yürüyor
yüzünde yumuşacık bir gülümseyiş
elinde bir gül !!

... dağılıyor
yalnızca gül kalıyor
ve onun havaya yükselen hoş kokusu!!

bu dünyada bhagwanın söyleminin gerçek anlamını herkese duyurup
açıklayacak ilk kişi ben olacağım

aydınlanmanın ötesine geçtiğini dile getireceğim

devrim yaratan bir söylem bu
bhagwan ilk kez böylesine sıradışı bir beyanda bulundu

insanlar bunu şiirsel bir değerlendirme olarak algıladılar
bhagwanın böylesine şiirsel olmaya niyeti yoktu
söylemi gerçeklere dayanıyordu
gerçekten yaşanmış bir olaya

kumarbazların piri bhagwan...yaşamıyla oynayan
sürekli havalarda bıçak sırtında yürüyen bhagwan
bir adım daha ileriye gitmeye
daha önce hiç bir yaşayan budanın
adım atmadığı bir yere gitmeye karar verdi

hiç bir buda yaşarken
ruhsal bedenini müridine aktarmamıştı

ruhsal bedenini aktarması için
fiziksel bedeninin korunması...kırılgan olması gerekirdi
bedeni zaten son derece duyarlı ve kırılgandı
bu aktarım son derece radikal ve tehlikeliydi

bunu derhal anladım
onu alabildiğine özenli ve bilinçli bir biçimde taşımaya başladım

yaşadığım deneyimler öylesine yoğun ki
tek bir kitaba sığdırmam olanaksız
bunlar onunla yaşadığım en canlı deneyimler
ve bunlar serpilip gelişerek bilincin
çok daha derin çok daha engin alanlarına yayıldılar

hiç kımıldamadan öylece durdum
ve bir daha bombaya onu görmeye gitmedim
yeni boyutlarına doğru gizliden gizliye ilerliyordum
devinim durumunda ya da yolculukta bedenimi tehlikeye atmamak için
punede sessizce bekleyecektim

puneye taşınmaya hazırlandığımı biliyordum
nitekim öyle de oldu

4 ocak 1987 günü bhagwan pune aşramına geldi

hepimiz araba konvoyunu beklemeye koyulduk
gecenin yarısında gizlice bombaydan yola çıkan

sannyasinler şarkı söyleyip dans ediyorlardı
lao tzu kapısına doluşmuşlar
bekleşiş duruyorlardı...danslar eşliğinde bayram ediyorlardı
vardığında saat sabahın ikisiydi ve rolls roysunun arka koltuğuna kurulmuş

cennetin içinden dans edenlere el sallıyordu
ne büyük bir şans...sevgili üstadım puneye dönmüştü

bhagwan yine doruğundaydı
her sabah kendine özgü biçemiyle dans ediyor
tam anlamıyla havaya giriyordu
kollarını yukarıya...gökyüzüne açarak...uçtuğunu
chuang tzu oditoryumunu baştan başa
uçuşlarının göz kamaştırıcı görüntüleriyle bezediğini görebilirdiniz

o yumuşacık ve nazik kıkırdaması
gülen gözlerinde gizlediği sır

yukarıya daha yukarıya...daha da yukarılara bhagwan
gelişlerine aşk şarkıları dökürülüyordu

bizleri varlığımızın derinliklerine götüren
dalgalar geliyor dalgalar geliyor

sannyasinler kendilerinden geçmiş durumdaydılar...yeniden aşık olmuşlardı
gözleri sevinç ve minnet duygularıyla ışıldıyordu
budaalanını yeniden alev almıştı
havada yeni bir şey vardı

bhagwan yeryüzü gezegenine gelen yeni adamdan söz ediyordu
yeni adam ufuktaydı

altın gelecek...isyancı...yeni şafak
budaalanı baştan başa değişmişti
ve yeni adamın doğuşunu bekliyordu

onu tanıyordum...onunla dans ediyordum
dans eden kimdi...ben mi dans ediyordum...
yoksa o mu beni dans ettiriyordu
dans eden yok olmuş geriye dans kalmıştı

bhagwan rajneesh ustaların ustası kutsal büyücü
yenibir adam...rajneesh...maitreya dost...ufukta
onun bilgeliği ve yaşıyla
benim gençliğim ve çocuksuluğum
bir bütün olarak işliyor
gençliğimle onun bedenini ve budaalanını koruyacağım
o da sonsuz deneyimi ve bilgeliğiyle bana yol gösterecek

bunun dünyaya açıklanacağı anı bekliyoruz
bomba gibi bir öykü

önceden sezinlediğim olası bir gerçeklikti bu
çok daha müthiş yeni bir olguyu tetikleyecek zincirleme bir tepkime
sannyasinlerin birçoğu aydınlanmış olarak
mantar gibi her yerde bitiyorlar

yüz budaya gerek vardı...hem de ivedilikle
ortak üstbilincimizi ışıkla doldurmaları için

bhagwan gelirken çevresindeki sannyasinleri de beraberinde getirmişti
o güne dek onları yalnızca kitaplardan tanıyordum
ve birçoğunun gizlice aydınlandığını sanıyordum

buda gibi ustaların en önde gelen müritlerinin yücelikleriyle ilgili
yürek paralayıcı akıl almaz öyküler okumuştum

aydınlanmış varlıkları görüp onlarla birlikte yürümeyi
hayal ediyordum bu şanslı sannyasinlerin birçoğu on iki
ile on beş yıl arasında değişen bir süre boyunca bhagwanın dizleri
dibinde oturma şerefine ve ayrıcalığına sahip olmuştu

dehşete kapılmıştım ve onları meraklı gözlerle izliyordum
ellerimi kavuşturup eğilerek önlerinden geçtim
onun fiziksel varlığını yanımda hissedebilmek için
onlar kadar şanslı olmayı diledim

çoğunu tanıımıyordum ama önlerinde saygıyla eğilmem bile
onları kızdırmaya yetmişti...yoksa kötü bir düş mü görüyordum

onlara tüm sevgimi ve onun hayır dualarını iletiyor
günün birinde buda olarak uyanmalarını diliyorum

bhagwan tarafından...izleniyordum
ama şimdi sannyasinler de beni izliyorlardı

aşramın bir ucundan öbür ucuna yavaşça yürürken
masum ve uçarcasına
yüzünde bildik ve sevecen bir gülümsemeyle...öylesine kayıp giderken

gücü elinde tutan insanların kıskançlıkları ve egoları
benimle ilgili dedikodular ve yalanlar yaymaya
çevremdeki havayı zehirlemeye başladılar

dört koldan saldırıya uğruyordum
insanlar sözcükleriyle duygusal boşalım ve tavırlarıyla
beni sürekli yargılıyorlardı

kendimi usta sandığımdan
aydınlandığım sanısına kapıldığımdan
aydınlanmış biri gibi davrandığımdan
ustaya öykündüğümünden dem vuruyorlardı

olumsuz ve kötü bir enerji yaydığımı
yalanlarımla insanları kandırdığımı
yalnızca onların ilgisini çekmeye çalıştığımı
numaracının teki olduğumu
ikinci bir bhagwan bozuntusu olduğumu söylüyorlardı

kuşkularını anlayabiliyordum
bir şeyi gizliyordum...kesin olan bir şeyi

aydınlanmış olduğumu...bunu zaten içten içe bildiğimi
ustayı yansıttığımı...onu da anlayabildiğimi
kendimi usta sandığımı...onu taşıdığımın bilincinde olduğumu

yargılamaları ve bunu çevremdeki herkese duyurmaya can atmaları
beni yalnızca şaşırtıyor ve
doğru yolda olduğum yönündeki inancımı daha da pekiştiriyordu
onların sertifika verme yöntemi de buydu

buda olma yolunda sakin ve rahat bir biçimde ilerliyordum
üzerime yağdırdıkları olumsuz okları kolaylıkla sindirebiliyordum
bu yolda benimle birlikte ilerleyen
yoldaşlarıma şefkat ve merhamet duyuyordum

erişemediklerinden ötürü büyük bir acı içinde olmalıydılar
bu da kıskançlığa yol açıyordu önlerinden usulca geçip gidişim
karşısında kimbilir nasıl ıstırap çekmişlerdi
onlar için yüreğim sızlıyordu

şu birkaç ay içinde önümden belki de yirmi bin sanyyasın geçmiş olmalı
tümü de bana öykünen ve benim gibi yürümeye çalışan

benimle ilgili söylentiler her geçen gün çığ gibi artıyordu

benim için hava hoştu

bu küçük çaplı görüş alışverişlerini içime sindirmeyi ve onlarla başa
çıkmayı öğrenmeliydim

böylesine kötü dedikoduları yaymış olmasalardı

gerçekten dehşete kapılabilirdim

aslında beni anlamaya başladıklarını

çevreme saçtığım ışığa tepki gösterdiklerini biliyordum

ama egoları zedelenmişti

bu basit bir olaydı...roket bilimi değildi

çok geçmeden anlayacaklardı

içten içe gülüyordum
tüm bunlar bana bir mizah duygusu kazandırmıştı
onları daha çok sevmeye başlamıştım
bana sayıp sövenlere gülüp geçiyor onları sevgiyle selamlıyordum

yine öyle müthiş bir günü anımsıyorum
her zamanki gibi öğleden sonra saat iki buçukta kapılardan geçerken
kırk kadar sannyasinin yürüyüşümü taklit ederek beni izlediklerini gördüm
tam arkamdaydılar...benim için son derece gülünç
onlar için çok ciddi bir görüntüydü bu

vipassana terapistleri tarafından kendilerine beni taklit etmeleri
aşağılamaları söylenmişti
tüm sannyasinlerin gözleri önünde arkamdan yavaşça yürümeleri
kızgınlıktan köpürüncüye utançtan
yerin dibine batıncaya ya da çok kötü bir şey oluncaya dek
nereye gidersem peşime takılmaları
ve beni hiç yalnız bırakmamaları söylenmişti
tüm bu sannyasinlerin kapının yanında kuyruk oluşturup
iktidarda olanların herkesi gözledikleri krishna evi
ofisinin yanından geçişlerini izledim

ağır ağır yürüyen kırk kadar sannyasini görmek
bana göre son derece hoştu...sonunda her biri kendi dengini bulmuştu
ben de yalnızca içten içe gülüp onları hiçe saymayı sürdürdüm
ilgimi çekmek için arkamda öfleyip pufluyorlardı
bu taktiği bildiğimden yürümeye devam ettim
onları hiçe sayıp kıs kıs gülerek
çok geçmeden çağlayanın olduğu yere geldim
orada bir süre mola verdim ve sessizliğe gömülerek
o muhteşem manzarayı seyre daldım
gözlerimi kapayıp akan suların sesine kulak kabarttım
nasılsa yakında sıkılacaklar ve muhtemelen yola devam edeceklerdi

gelgelelim onlara ne pahasına olursa olsun beni izlemeleri söylenmişti
bu yüzden hep birlikte durup hiç kımıldamadan beklediler

onları avucumun içine aldığımı biliyordum...tuzağa düşmüşlerdi
artık istediğimi yapabilecektim
ve onlar da beni izlemek zorunda olacaklardı

işte böyle...harika...zen ustası rajneesh
onlara zen yolunu göster
şanslı günümdeydim
altmış kadar sannyasin toplandı
onları izleyen kırk tanesi de arkama dizildi afallamış gibiydiler

bu savaş anları sırasında farkında olmalıyım
sessiz kalıp öylece bekledim
topunda bir huzursuzluğun baş gösterdiğini gördüm
onlara verilen yönergelerin bir parçası değildi bu

yenilgilerini görmeye başlamıştım...bu öykünün sürmesini istiyordum
öyle ki onları yitirmemek için yeniden ağır ağır yürümeye başladım
çağlayana giden kayalıklara gelinceye dek
yol boyunca yavaş yavaş ilerledim
usulca sola döndüm...patika dardı
dönüşte kırkı birden artık karşıma çıkmak zorundaydı
bu ne büyük bir sevinç...tuzağıma düşmüşlerdi

sessizce yürümeyi sürdürdüm
beni izleyip izlememe konusunda tümü de kararsızdı
ilk birkaç tanesi devam etti ve diğerleri de
maymun sürüsü gibi peşlerinden gitmeye çalıştı
ama sıra çok kalabalıktı...alan dardı
yalnızca birkaçının hareket edip dönmesine yetecek kadardı
arkadan gelenler de bunlara tosluyordu

hah hah...bakalım şimdi ne yapacaklar
çağlayana uzanan kayalardan birine tırmandım
ve onları tepeden izlemeye koyuldum
nutukları tutulmuş donakalmışlardı
bir sonraki hamlenin şaşkınlığı içindeydiler

kahkahayla güldüm...sizi gidi maymunlar
sizden istendiği gibi peşime takılın bakalım
izimden ayrılmayın...kayanın tepesine oradan da bu patikaya

vay canına...sinek sürüsü gibi dağılıverdiler...birbirlerine bakışarak
ve tüm aşram onların yenilgisini izliyordu

haydi haydi diye yineledim usulcacık
haydi haydi...bu kadar kolay pes edemezsiniz
benim gibi yürümek...en azından doğru yürüseniz
beni bekleyin...şimdi sizi yeniden yürümeye yönlendireceğim
beni bekleyin
size nasıl yürüneceğini ve beni doğru taklit etmenizi öğreteceğim
beni bekleyin...beni bekleyin
tümü tüyüverdi

kırka karşı bir
vipassana terapisti aranmıştı...kendi insanları tarafından kepaze edilmişti

vipassana yürüyüşüm herkesin odak konusuydu
ilk geldiğim günden beri de öyle olmayı sürdürdüm
bu terapist bana olan nefretini sürekli sayıp söverek sergiliyordu

her vipassana grubunda benimle ilgili olarak sürekli sorguya çekiliyordu çok ünlü bir terapistti ve doğal olarak tüm soruların yanıtını bilmesi gerekirdi pune aşramında vipassana krallığının şaşmaz papası aklımdan zorum olduğunu düşünüyor ve bu görüşünü herkese yayıyordu ona göre ben herkesin ilgisini üzerine çekmek isteyen vipassana durumunda olmayan enerjisi çok düşük biriydim tek yaptığım ortalıkta cansız bir zombi gibi dolanmaktı cinsel açıdan bastırılmış hintlinin tekiydim benimle ilgili yorumu tepeden tırnağa donuk ve cinselliği engellenmiş biri olduğum ve bu yüzden ağır aksak yürüdüğüm yönündeydi

ona göre benim gibi insanlar çevrelerine kötü bir enerji yayarlar başkalarının enerjisini vampir gibi emerlerdi auramdan uzak durmakta yarar vardı

vipassana öğrencileri sürekli gözlerini benden kaçırıyor yollarını değiştiriyorlardı söylentiler salgın bir hastalık gibi her yana yayılmıştı bana cüzzamlıymışım...toplumdan dışlanmış biriymişim gibi davranılıyordu her şeye gücü yeten öteki mini guru terapistlere iletilen yorumları benim de kulağıma geldi ve çok geçmeden haber konusu oldum bu da yeni gelenleri benden uzak tutmak amacıyla kulaktan kulağa yayıldı

bir başka gün yine aşramda dolaşırken aynı terapist yolumu çevirip kafadan sakat olduğumu ruhsal sağaltımdan geçmem gerektiğini kendimi bir şey sanmaktan vazgeçip normal yürümemi söyledi

gülerek ona her rastladığımda neden hızla ortalıkta koşuşturduğunu sordum hemen atılarak vipassana öğretme yetkisini bhagwandan aldığını hızlı hareket ederken hatta koşarken bile gözünden hiç bir şeyin kaçmadığını yavaş yürümenin yalnızca yöntemin öğretilmesine yaradığını yöntemi bırakmak gerektiğini ve iyice öğrendikten sonra insanın her şeyi yapabileceğini söyledi...her şeyi biliyordu

ben de ona şaka yollu
ya bhagwanın yavaş yürümesine ne demeli diye sordum
ben kim oluyormuşum da bhagwanın adını ağzıma alabiliyormuşum
beni aşrama rapor edip yasaklanmamı isteyecekmiş

bu yalan yanlış söylentileri onun dışında kimlerin ürettiğinin farkındaydım
zira bunlar dilden dile aktarılırken kaçınılmaz olarak bana da ulaşıyorlardı

bir gün buda salonundaki akşam toplantısı için sırada beklerken
saldırgan tavırlı alman bir kadın yanıma yanaşıp
kendisinden uzak durmamı söyledi
ve sorunlarım konusunda son derece sert bir nutuk çekip
budaalanını berbat ettiğimi söyledi
onun bu vahşet dolu sözlü saldırısına yüzü aşkın sannyasin tanık olmuş
ve kuyruktakiler yavaş yavaş benden uzaklaşmışlardı

sözel olduğu sürece bu gibi durumları kaldırabilirdim

o günlerde punede tel çerçeveli gözlük takan son derece yalın
ve kırılğan bir kadın vardı
yavaş yürüdüğü için onun da başı belaya girmişti
kendisine leke sürülmesin diye benden uzak durmak zorunda kalmıştı

aynı saldırgan alman kadın bas bas bağırarak
cinsel dürtüleri bastırılmış bir hintli olduğumu ve çakralarımı okuduğunu
benim için tek çözümün benim gibi yavaş yürüyen
o gözlüklü sıska kadını s... olduğunu söyledi

herkes gülmekten kırılıyordu...onlar için müthiş bir eğlenceydi

ilk kez içim acıyordu
acıdığım aslında ben değildim çünkü
kendimi kolaylıkla savunabilirdim ama o kendi halinde masum
kadıncağıza çullanıldığını görmek içimi acıtıyordu
bu yüzden de sırf onu korumak için ondan uzak durmaya başladım

insanlardan uzak durmak yeni yöntemim oldu
her gün yeni gelen genç insanlar anında cazibeme kapılıyorlardı
onlardan sessiz kalmalarını ve benden uzak durmalarını
istiyordum bir iki gün içinde benimle ilgili bilgilerle zehirleneceklerini
ve onları yanlış yola sürüklüyormuşum gibi
bana sırt çevireceklerini biliyordum

tümünden uzak durmaya çalıştım
sannyasinlerden ya da sannyasin olmayanlardan
beni yıkmaya çalışanlar tarafından soyutlanıyordum
kanatlarımı kırmak
sınamak acı vermek ya da yok etmek isteyenler tarafından

bu benim için günlük haberdirdi...günlük azığımdı
bini aşkın sannyasin tarafından bir biçimde saldırıya uğramak
bana sevgi besleyen bir iki kişi de bir süre sonra
yanımda görülmekten çekinir oldular
çünkü onlar da çok geçmeden o yığınlar tarafından dışlanacaklardı

akşam yemeklerim korkunç bir sessizlik içinde geçiyordu
hangi masaya yaklaşacak olsam anında boşalıveriyordu
yoluma kimse çıkmıyordu çünkü
yürüyüşe çıktığımda insanlar çil yavrusu gibi dağılıyorlardı

bu gösteriye bayılıyordum...bir imparatora yol açıyorlardı

o günlerde birkaç şiddet olayı ve fiziksel saldırıyla da yüz yüze geldim
bir kezinde beni yürütmek ve hızlı hareket ettirmek için itip kaktılar
bir başka olayda da beni tuttukları gibi yere serdiler
biri zen sopasına ihtiyacım olduğunu söylemek için başıma vurdu
bileğinin gücüne güvenen ve beni zihinsel
yolculuğumdan kopartmaya çalışan bir başkası
havuza itti...ve ben yüzme bilmiyordum
sannyasinler bu saldırıları aralarında konuştuğça
sessizliğimden yararlanmaya çalışanların sayısı da artıyordu

insanların eğlence kaynağı olmuştum...cansız ve ciddi dim
ve ciddiyet bhagwanın görüşüne göre marazi bir durumdu

ben her şeyin farkında olarak yolumda ilerliyordum
ve yüz ifadelerim farkındalığının ifadesiydi

aşramın tiyatro topluluğu benimle ilgili yergisel bir güldürü oyun
sahneledi kendini bhagwan sanan ve aydınlandığı sanısına kapılarak ağır
ağır yürüyen kahramanı yüzlerce insan kahkahalar atarak izledi
yaşam bir şakaydı
yaşam kahkahaydı
ve ciddiyete yer yoktu...onların ruhsal eğlencelerinin hedefi bendim

bu öykü bitmek tükenmek bilmedi...yeni dedikodular
her geçen gün yeni saldırılar
yeni düşmanlar...tüm bunlar artık canımı sıkmaya başlamıştı
madem saldıracaklardı
bari bir kez olsun karşıma elle tutulur bir gerekçe ya da tartışmayla çıksalardı
öylece üzerime geliyorlar...ağızlarına geleni söylüyorlar
ve gözlerimin içine bile bakamadan kaçıp gidiyorlardı

ego...kıskançlık ve şimdi de ödlelik
neden bu durumda olduğumuza hiç şaşmamak gerekir

bir budaalanında değil bir savaş alanında yürüyordum

bunu bile sineye çekmeye hazırdım çünkü beni son derece uyanık tutuyordu hareket ederken ve yürürken çok daha uyanık olmalıydım aura alanıma gireceklere karşı tetikte ve uyanık olmak zorundaydım bu durum bana çocukluk yıllarımdaki kung fu antrenmanlarımı ve o müthiş kung fu filmlerini çağrıştırıyordu öğrencisine gece uykusundayken bile uyanık kalmayı kınından çıkartılmış gerçek bir kılıçla öğreten ustayı anımsadım

her şeye olumlu yönünden bakmalıydım bir tür farkındalık eğitimiydi bu bana ücretsiz ders verdikleri için onlara mteşekkirdim

uzun bir bıyığım vardı beni seven ve kung fu benzeri zen mizahımı bilen tek tük birkaç kişi bana fu manchu adını vermişlerdi

Üstün nitelikli terapistler bhagwanın yapıtını yayıyor...gerçeğin peşine düşen milyonları eğitirken karşılığında da gruplardan binlerce dolar alıyorlardı

şaşmaz mini guru terapistleri
ve bhagwanın duyarlı sevgi dolu kanalları olan ruh okuyucuları
ve onların oy birliğiyle paylaştıkları
cinselliği bastırılmış hintli değerlendirmesi

on dokuz yaşımdan beri bhagwan ile iç içeyim
asla ucuz cinsel güdülerle bhagwana gelmedim
onun cinsel özgürlükle ilgili görüşünü asla kötüye kullanmadım
ve tabuları yıkmadım

salt içsel gelişmem için bhagwan ile birlikte buradaydım
onun insan bilincini uyandırma yönündeki ateşli dürtüsü
ve benim ona duyduğum katıksız ve sınırsız sevgi
beni burada tutan yalnızca ona olan sevgimdi
bu sevgi uğruna söylendiği gibi cinselliğimi bastırmaya
cinsel dürtülerimden vazgeçip tüm benliğimle onun kutsal çağrısına
odaklanmaya razıydım

servet ve şöhretin içine doğmuş ve yeniyetme yıllarımda
tüm bunlara sırt çevirmiştim
annem vimi bollywoodun en önde gelen yıldızlarından biriydi
babam shivraj da son derece varlıklı ve ünlü sanayici bir aileden geliyordu

yetmişli yıllarda bollywood tümünden farklı bir olguydu
sinema yıldızları hindistanda yığınların tapınıp
hayranlık duydukları yarı tanrıları
yeniyetme yıllarında arkadaşlarımdan tümü de
sinema yıldızlarının çocukları ya da ünlü fabrikatör ailelerin çocuklarıydı
bunların her biri şimdi ya ünlü bir yıldız ya da tanınmış bir sanayici oldu

ilkgençlik yıllarımda yıldız olmaya can atan yığınla insan tanıdım
güzeller güzeli genç kızlar verdiğimiz bollywood partilerine akın ediyorlardı
fazla söze gerek yok sanırım...ama o yıllarda batılı akranlarıma kıyasla
cinsel özgürlükten çok daha fazla nasibimi aldığımı söyleyebilirim

oldum olası adı kötüye çıkmış biriydim
ve çevrem hep güzel kadınlarla doluydu
bu özellikle de özgür ruhum ve asi mizacımdan kaynaklanıyordu
büyüklerine baş kaldıran ve
bu sıradan toplumun geleneklerine kulak asmayan
isyancı ruha sahip biri oldum hep
tanıdığım kızlar da bana asi gözüyle bakıyorlar
ve bu yönümü çok çekici buluyorlardı

pune aşramında kendimi içsel yolculuğuma öylesine kaptırmıştım ki
ilişkiye girmeyi düşünecek durumda değildim

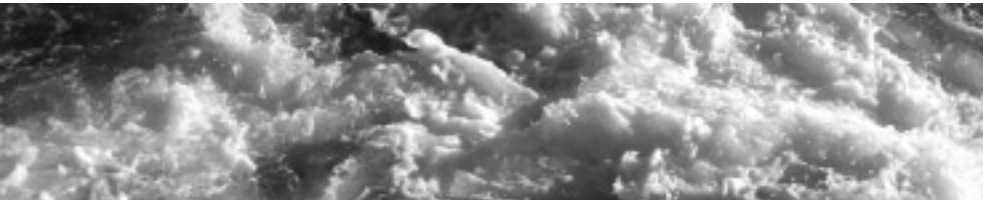
son derece hoş ve alımlı bir amerikalı kız vardı
new yorktaki ford ajansı için modellik yaptığını sonradan öğrendim
aşrama gelmiş...ve ağır ağır yürüyüşüm dikkatini çekmiş
günlerce beni izleyip durmuş
ve merhaba demek için yanıma yaklaşmaya çalışmış

o günlerde sessizliğe gömülmüştüm
öncelikle sannyasinler tarafından her allahın günü
taciz edilmem yüzünden ona hiç aldırmadım
ama o bakmayı sürdürmüştü ve bir gece peşime takılmış
sonunda sunderbanda yan yana kaldığımızı keşfetmiş
aynı otele yerleşmiş ve orada iki ay kalmış
onu hep balkonda oturup beni gözlerken görüyordum
derken benimle sohbeta yeltendi
sessizliğe gömüldüğümü derin düşüncelere daldığımı
bir türlü anlamak istemedi
aşrama gitmekten artık vazgeçtiğini
orada sürekli cinsel tacize uğramaktan bıktığını tüm erkeklerin
onu tanımaya ve yatağa atmaya çalıştığını
new yorkta modellik yaptığını ona yalnızca cinselliği için yaklaşan erkeklerden
gına geldiğini bir tek benim kendisine yüz vermediğimi
sessiz ve duyarlı biri olduğumu
ve bana daha da yakın olmak istediğini söyledi

güzel bir kızdı...başından geçenleri anlamış ve içtenliğine hayran kalmıştım komik ve espriliydi
son derece zekiydi ve dünyayı gezip görmüş epey bir deneyim kazanmıştı bana yakın olması kısa sürede ona yavaş ve zarif yürümeyi öğretti ve zamanla yepyeni bir ruhsal duruma bürünmeye başladı onun peşine takılan aşramın kodaman beyleri bana daha da gıcık oldular ve bir kız arkadaşım olmasına şaşakaldılar

o kısa süreli ilişkiden ötürü kendisine müteşekkirim çünkü kutsallığım ve bekarlığımıla ilgili izlenimlerin değişmesine ve yerini insanlık ve bütünlüğe bırakmasına büyük katkısı oldu

o günlerde cinsellikten elimi eteğimi çekmiştim ancak şunu da açıkça belirtmeliyim ki bekarlık yemini eden birinden çok ayine bakar biriydim geçmişte yaşadığım tibet tantra deneyimleri içimde yeniden canlanmış ve geçmişe gömülü pencerelerin birçoğu yeniden açılıvermişti

tüm bunlar olup biterken aşram da sunderban otelini satın almaya çalışmaktaydı otelin sahibi bay talera ile aramızda sıcak bir dostluk kurulmuştu ne zaman gelse mutlaka durup bana bir merhaba derdi beni sıradışı bulduğunu söyler ve kendimi adamışlığım ve bu yola baş koyuşum konusunda sürekli yorumlarda bulunurdu bana odayı on dört ay önce topu topu aylık 1200 rupiye kiralamış ve onca süre boyunca aynı fiyata kalmama göz yummuştu oysa bhagwanın dönmesiyle birlikte oda fiyatları da aylık 9000 rupiye fırlamıştı

talera önerilen fiyata oteli satmaya razı olmayınca
aşram yönetimi orada kalan tüm sannyasinlerden oteli boykot etmelerini
istedi...taleranın dediğine bakılırsa oteli kapatması için kendisine gözdağı
vermişlerdi...talera gösteriştten alabildiğine uzak kendi halinde bir insandı
bu tür bir yığın taşınmazı vardı
önerinin böylesine saldırgan bir biçimde yapılmasına aslında içerlemişti
talera öneride bulunduğu da yönetim hemen o fiyata karşı çıkmış
ve kendisini oteli kapatmakla korkutmuşlardı
talera bana açıldığında aşramın satın alma girişiminde uyguladığı
bu son derece aşağılık ve zorlayıcı taktikler karşısında
dehşete kapıldığını söylüyordu

bu arada aşram ofisinden ...oteli aynı gün içinde terk etmem gerektiği
yoksa yasaklanacağım haberi geldi
onlara birkaç gün içinde başka bir yerde oda tutacağıma dair söz verdim
bunun üzerine sert bir tavırla bana yalnızca bir gün izin verdiler
ve başka bir itiraz kabul etmeyeceklerini ifade ettiler

bunu izleyen birkaç günü sannyasinlerin kaldığı yerlerde
ve bölgelerde kendime bir oda arayarak geçirdim
lakshmi villalarındaki odalar hintlilere kiralanıyordu
riverside yakınlarındaki bölgede de oda yoktu ve bu böylece sürüp gitti
sonunda hintli bir sannyasinin odalarını kiraladığı yerde küçük bir
baraka buldum...ancak bana şiddetle karşı çıkıp kötü enerjimi orada
istemediklerini söylediler...en az bir altı gün daha ortalığı kolağan etmeme
karşın başka bir oda bulamadım
ve bu süre boyunca sunderbanda konaklamak zorunda kaldım

kapıda beni durdurup bir toplantıya çağırdılar
sunderbanı terk etmem konusunda beni uyardıklarını
bu uyarıya kulak asmadığım için de aşramın bana yasaklandığını
söylediler ...ben de altı gündür çabaladığımı ancak tek bir oda
bulamadığımı söyleyip onlara yalvardım
bunun üzerine bhagwanın isteklerine uymadığımı bana son bir şans
tanındığını bundan da yararlanamadığımı için bir daha aşrama adımımı
atmamamı söylediler

sannyasinlerle yaşadığım akılmaz güçlükleri ve başımdan geçen korkunç olayları...anlatmaya kalksam koskoca bir kitap olur özellikle de onun en yakınında olup çekimser kalanlarla yaşadıklarım onları oldukları gibi kabul ediyorum ne ekerlerse onu biçecekler

bana kalırsa özgürlükleri bundan ibaret kendilerini yaratma ve yok etme özgürlüğü

ama başkalarını yok etmek gibi bir özgürlükleri yok zira bu bir başkasının kutsal alanına ve onun içsel yolculuğuna tecavüz etmek olur

bhagwan kimbilir kaç kez başkalarının özgürlüklerine müdahale etmeyin başkalarının da sizin özgürlüğünüze müdahale etmesine izin vermeyin demiştir

bu ikincisinin daha önemli olduğunu artık kavrayabiliyorum başkalarının özgürlüğünüze el koymalarına izin vermek edilgen bir katılımcı olmaktır birilerinin masum bir insana sataşmasına göz yummak ve hiç sesini çıkartmamak suça doğrudan ortak olmaktır

erke soysuzlaştırır ve mutlak erke insanı tümünden yoldan çıkartır gücü elinde tutanlar denetleyemediklerine yasaklar koyarak egemen olurlar bu yasaklanma korkusu da onları boyun eğen birer köleye dönüştürür

sannyasinlere yasaklar koymak şantajın en pislik en aşağılık biçimidir

sannyasin sırf bhagwanın huzurundan ayrılmak istemediği için kolaylıkla incinebilir

bhagwana duyduğu sevgiyle oynuyorlar
bu sevgiyi ona karşı bir silah olarak kullanıyorlar
bir insan daha ne kadar alçalabilir ki

yasaklanmış kara listeye alınmış ve bu aşramda her allahın günü
yaşadıklarımın gına gelmişti
bu yüzden en kısa zamanda puneyi terk etmeye karar verdim

yasaklanmış olmama karşın sunderbanda kalmayı sürdürdüğümünden
bir sabah aşram yönetimi ile talera arasında
yeniden bir görüşme yapılacağını öğrendim
orada kalan tek sannyasin olduğumdan
talera beni çağırıp içini döktü...olanlara artık kızgınlık duyduğunu
otelin kazancını yok etmek suretiyle görünürde savaşı kazandıklarını
şimdi de oteli düşük fiyata satın alabilecekleri
gibi bir sanıya kapıldıklarını söyledi

tüm bunların bhagwanla ve onun sevecen tavrıyla hiç mi hiç
bağdaşmadığının güçsüzü bilek gücüyle alt etmenin
şantaj ve zorbalıktan başka bir şey olmadığını farkındaydım
her iki tarafla da bir alıp vereceğim olmamasına karşın
taleradan yanaydım ve aşramın aşağılık yöntemlere
başvurmasından utanç duyuyordum

talerayı devreden çıkartmak için güç ve parayla
gözdağı veriyorlarsa bunun amerikalı politikacıların bhagwanı
kovmalarından bir farkı olabilir miydi
kanımca her iki durumda da aynı kirli entrikalar söz konusuydu

bana göre tüm bunlar utanç vericiydi
bir budanın asla böylesine çirkin davranışlarda bulunmayacağını da
biliyordum
aşram yönetimi bana kalırsa bhagwana kara çalıyor
sevgi ve sevecenlikle ilgili iletisine leke sürüyordu

talera ile şöyle bir karara varmıştık
konuya ılımlı ve anlayışlı bir tavırla girerlerse talera oteli satmaya razı
olacak sert ve saldırgan bir tutum takınırlarsa satmaya yanaşmayacaktı
ikimizin arasındaki gizli anlaşmaydı bu
pusuya yatmış bekliyorduk
anlaşmaya varılması tümünden buna dayanmaktaydı

beş kişi olarak geldiler...talera ile oturduğumu görünce müthiş bozuldular
uyguladıkları boykotun talerayı dize getireceğini sandıklarından
ona küstah ve kibirli bir tavırla yaklaştılar

talera satmayı reddetti
fiyatı iki katına çıkartmalarına karşın kararından dönmedi
ve böylece toplantı sona ermiş oldu...talera kılını bile kıpırdatmadı
oteli boykot edebilirlerdi
talera o gün bugündür otelin sahibi

halen bile üstadımı desteklediğime inanıyorum
ve müdahalemin günün birinde doğru yolda oluşumun bir kanıtı olarak
değerlendirileceğini sanıyorum...asi bir ruh
kendi kanımdan canımdan insanlarla çatışmak zorunda kalsam bile
doğruluk ve adalet her şeyden önce gelir...her şeyin başı doğrudur

bhagwan beni kutsadı ve zaferime tanık oldu
onun ateşini dünyaya taşıdığım da
çok geçmeden yaşayacağım daha nice zorbalıkla yüzleşmeye ve
onlara meydan okumaya hazırlanıyordum

yaşamım boyunca güç ve egemenliğe ne önem ne de ödün verdim
yalnızca sevginin ve şefkatin gücüne boyun eğdim

yola tek başıma devam edeceğimi
ve sonsuza dek izinden gideceğimi belirten bir not eşliğinde
sannyasımı geri verdim

sonraki birkaç gün boyunca ciddi bir tehlike yaşadım
bir gece aşramın sokağından geçerken eli bıçaklı erkek bir sannyasin
yolumu çevirip beni öldürmekle tehdit etti
ve bunun bir uyarı olduğunu aksi taktirde işimi bitireceklerini
kemiklerimi kıracaklarını söyledi

şimdi de ruhuma meydan okuyorlardı
puneden ayrılmayı zaten tasarlıyordum
ama şimdi olay tümünden değişmişti
asla gözdağı verilmesine razı gelemezdim
ne yapacaklarını bekleyip görmek için orada kalmaya karar verdim

tehditlerden hiç hoşlanmam, özellikle de
yeryüzünde yürümüş en büyük buda olarak tanıdığım
bhagwan'ın yolunu izlemesi gereken kendisini
adamış müritlerinin tehditlerinden aynı anda gördüğüm
iki dünyayı düşünebiliyor musunuz
korkunç... bu sözcük bile durumu anlatmaya yetmiyor

j krishnamurti uyanış yılları kitabını okumuştum
ancak yaklaşımı üzerine derinden düşünmemiştim

j krishnamurti ve onun yaşamıyla ilgili daha çok okuma düşüncesi
neden ustalarla ilgili düşünceleri arasında çelişki olduğu
ilgimi çekmeye başladı
daha önce göz ardı ettiğim yepyeni bir sayfa açıldı önümde

bhagwan ile tam anlamıyla bütünleşmiştim
hiçbir şey ona duyduğum sevgiyi sarsamazdı
tam anlamıyla açık yaklaşımını sorgulamaya başladım

ustanın usta olmayanla karşılaştırıldığında güçlü yanlarını ve
gerçekliği bilincini yitirmiş bir insanlığa aktarmanın ne kadar karmaşık
olduğunu daha derinden anlamak istiyordum

bhagwan'ın başka bir seçeneği olmadığını biliyordum
gerçekliği yaymaya karşı verilen tepkileri yaşamıştı
kendisi bir hedef haline dönüşmüştü

ancak bireyin yaşayan bir usta ile komün ortamında karşı karşıya gelmesiyle
yaşadığı karmaşık konumunu çözmek gerekiyordu

bhagwan'ın benim gelişimimi yakından izlediğini
ve bütün sezdirimleri incelememi ve kendi anlayışımı daha da iyi
özümsememi istediğini biliyordum

bugüne kadar bir çocuk gibi üzerine titredim
elimde soğukkanlı dengeli bir bakış ile
onu daha da yakından kavramam gerekiyordu

git gide j krishnamurti'yi ve son derece keskin gözlem yeteneğini
klinik yaklaşımını daha da çok beğenmeye başladım

bhagwan her zaman bizim dünyanın bir parçası olduğumuzu
komününün de yalnızca bir deneyim olduğunu söylemiştir
hiçbir zaman insanların aydınlandığını açıklamamıştır
onlar da dünyadaki bütün insanlar gibi bilinçlerini yitirmişlerdi

dünyanın diğer insanları için cehalet mutluluk kaynağıydı
buradaysa mutluluk cahillik değil

dünya ve dünya işleri basittir kolaylıkla başa çıkılabilir
yalnızca günlük etkinlikler ve yüzeyde yaşanan bir yaşam

burada birey kırılgandır keşfedilmemiş zihin ile zihin dışının
karmaşık iç mekanizmalarına sahip psişik enerjilerle
yüksek gerilimli enerji durumlarının deneyimi
dikkatli bir büyüme ve kılavuzluğu zorunlu kıldığı
birey daha da yükseldikçe daha büyük bir farkındalığın gerektiği
bireyin kendi eylemlerine son derece dikkat etmesi gereken
bir deney yaşar

ateş ile oynuyorduk... dikey ateşin görünmeyen ilmikleri

sannyasinler aydınlanmamıştı... bunu artık görebiliyordum
ama artık neden aydınlanmadıklarını sorguluyordum
erişebilenler yok edilmiş olabilir mi acaba

bu sorgulamadaki odak noktam
en tartışmalı soruya
çözmem gereken bir denkleme dönüştü

çünkü j krishnamurtinin savaştığı şey buydu
kalabalığın her zaman bireyi yok ettiğini bütün örgütlerin bireyi önce
engellediğini daha sonra da tamamen yok ettiğini açıkladı

krishnamurti'nin çarpıcı derecede zeki olduğu bu konuda kapsamlı
bir görüşe sahip olduğu ve tamamen haklı olduğu apaçık ortadaydı

oysa bhagwan'ın açık özgür görüşü budaalanının
bu konuları çözümleyeceği konusunda bu riski göze alıyordu

bhagwan da bu yeni gelişmeleri yakından izliyordu
derinden üzüntü duyuyordu insanların onun isteklerini yerine
getiremediğini görmeye başladı
ben onun yaşayan deneyiydim
onunla birlikte yürüyordum o benim üzerimde süzülüyordu
kendi insanlarını benim aynamdan sınıyordu

gerçeklik buydu

herkesin okuması ve öğrenmesi için açıklıyorum
bhagwan bir buda karşısında nasıl davrandığınızı gözlüyor
onun budası alevini taşıyor
bhagwan'ın kendisini taşıyor

burada söylediğim her şeyi patikayı
yürümenize yardımcı olmak için söylüyorum

sergilediğim buzdağının sadece uç noktası anlatmak istediğim
ve bilinmesini istediğim tek şey bu
kimi sırları vermek tıpkı bir çocuğun ellerine kınısız bir kılıç vermek gibidir

uyanişın güçlü yöntemlerini kullanarak
ufukta bekleyen birçok tehlikeyi görmeye başlıyorum
sannyasinler budaalanına bu dikey ateşi yaydılar
bu güçleri kullanırken olgun davranmadılar
bu ateşle ve ateşin etkileriyle ilgili
hiç dinginlik ya da bilinç taşıyorlardı

sizi korkutmak istemiyorum ama bu etkilere tanık oldum ben
gerçekleşecekti...en kötüsü gerçekleşecekti işte

yasaklanmışım sunderban'de kalıyordum
otelin çitleri buda salonundaki kürsünün sadece birkaç metre arkasındaydı
bhagwan, chuang tzuda her akşam konuşurken
konuşması canlı olarak buda salonuna aktarılıyordu
çitin arkasında oturduğum yerden kolaylıkla duyulabiliyordu konuşması
her akşam oturup onun yaptığı konuşmaları dinliyordum

akşam yemeklerimi prems restoranda yiyordum ve çok yavaş yürüyordum
konuşma sona ermeden hemen önce kalkıyor
ve konuşma bittikten sonra prems'e yönelen kalabalığa karışmamak
için yavaş yavaş restorana yöneliyordum

olay o gece oldu
her zamanki gibi yoluma devam ederken hintli bir sannyasin beni durdurdu
motosikletiyle beni gideceğim yere götürme konusunda ısrar etti
motosikletlerden nefret ederim
çünkü motosikletlere cüppe ile oturmak çok zor
bir de konuşmadan sonra kısa yürüyüşümü yapmayı seviyorum
tekrar tekrar ısrar etti sonunda ben de dayanamadım kabul ettim

beni oraya götürdü caddede motosikletinden indi
hiçbir uyarı yapmadan birden çok sert bir biçimde yüzüme vurdu
yere yatırıp beni yumruklamaya devam etti

sağ çeneme aldığım bu ani şiddetli darbeyle boynum tamamen döndü
kafatasımda ve boyun omurlarımda bir çatırdama sesi duyuldu
boylamasına sırt üstü yere düştüm yere çarpmamak için
sol kolumun üzerine düştüm sol omzumda ta derinden bir ses duyuldu
köprücük kemiğim boynuma battı ve sol kürek kemiğimin
omurgama battığını ve çıktığını hissettim
ciğerlerim sıkıştı soluk alıp verirken acı çekiyordum
yüzüme ve vücuduma tekme atarken dersimi alıp almadığımı sordu
motosikletine atlayıp uzaklaştı

gözlerim tamamen karardı
ve her şeyin etrafta uçuştüğünü döndüğünü gördüm
yerde yatıyordum ayağa kalkamıyordum

birden büyük bir gücün beni yerden kaldırdığını hissettim
kendimden hiçbir güç harcamadan ayağa kalkabildim
bedenimi kimin kaldırdığını biliyorum
ama bu saldırı çok büyük etkiye ve tepkilere yol açacaktı

otele geri döndüm ve bhagwan'ın konuşmasını yaptıktan sonra
sandalyesinden kalkarken
nedensiz bir şekilde yana düştüğünü ve konuşmasını kestiğini öğrendim

ani olmuştu ama bhagwan'ı tehlikelerin beklediğini
benim tehlikeleri atlattığımı
bu durum daha da kötüye giderse
daha uzun yaşayamayacağımı biliyordum

iyileşmek için iki ay daha sunderban'da kaldım
ama hem bhagwan'ın hem de benim bir açmazda olduğumuzu
karmaşıklık üzerine karmaşıklık yaşadığımızı anlamaya başladım

bhagwanın aydınlanmayı çoktan aştığını açığa vurdum

sezdirimler onun için ölümcüldü

bir astral varlıkta kilitlemiş ve bağlanmıştı ve iç içe geçmişlerdi

saldırı birçok yeni karmaşık ruhsal ve psişik durumlar yarattı

hem fiziksel hem astral bedenimin ağır bir biçimde yaralandığını biliyordum

sol tarafımda çok büyük fiziksel hasar vardı

bu da benim astral bedenimin dönmesine ve bükülmesine neden oldu

dikey sıra büzüşerek bir şişe mantarına dönüştü

bir açmaza girdi

bu da ida ve pingala kanallarını tıkadı

ve kurona sushumna akışını durdurdu

çıkma ve denge kaybına ayak uydurmak için

kozmetik beden merkezini sağa kaydırıldı

idam zarar gördü bu da yavaş yavaş pingalayayı etkilemeye başladı

ve bu da yavaş yavaş sushumna ağzını tıkadı

bedenim bu yeni duruma karşı koyarak uyum sağlamaya çalışıyor

soğutmayı sağlayan taraf tamamen kapandı

bedenim sürekli ısınmaya başladı

içimde sürekli yükselen serin buhar durdu

nefesim düzensizleşti

sol kolumun nabızı zayıf ve düzensizdi arada duruyordu

her durduğunda da kalbime iğnelerin battığını hissediyordum

sağ kolumun nabızı daha güçlü ve hızlı

sol gözüm sürekli kuruyor ve kaşınıyordu

sağ gözümse kızardı ve sürekli yaşarıyordu

sol kulağım sadece yüksek ve tiz sesleri duymaya başladı

denge duygumu kaybediyordum

sağ kulağım işitme kaybıyla iyice tıkanı

sola dönerken gözüm kararıyordu

üçüncü gözüm beynimin sağında atıp duran acıyla
yavaş yavaş kapanmaya başladı

dikey omurga deneyimini yitirdim

sol kolum uyuşmaya başladı
siyah benekler parmaklarıma kadar uzandı
ta ki bir tırnak mosmor olana kadar
sol bacağımda birkaç siyah benek hasarın izlerini göstermeye başladı
yürüme merkezim sağa kayd

bütün bu fiziksel değişimler birer birer gerçekleşmeye başladı
bu değişimler ve süreç saldırıdan iki üç ay sonra ortaya çıkmaya başladı

bana ne olduğunu çok iyi biliyordum
bhagwana ne olduğunu çok iyi biliyordum

hâlâ umut vardı
sekiz ay önce aydınlanma noktasına ermişim
bedenimin giriş ve çıkış noktalarını görmüş ve tanımışım

bhagwan üzerimde acil durumdaki çalışma aşamasına başladı

sol kanalım kapandı bedene spiral olarak geri dönüşümü
inişimi engelledi
tamamen sessiz kalıp ölümün merkezine dalacaktım
ve haraya yaptığım her dalışta...ölümü hisseden beden
hemen içe doğru patlar ve üçüncü gözden yeniden içeri girmeye çalışır

eğer bu yolda devam etseydim...bu çok uzun zaman alırdı
ancak ters iyileşme ve bedene yeniden geri dönüş olanaklıydı

bhagwan bir savaşçı
bense bir dövüşçüyüm

yaşam bir riziko
geçmişte olup bitene hiçbir zaman ağlamam
olmuş bitmiştir geri getirilemez
talihsizlikle savaşıyor veriyorum
benim yapım bu
bunu değiştiremem

birlikte her şey mümkündür
sadece sabır ve derin bir iyileşme çabası...bu tıkanma giderilebilirdi
kundalinimin üzerindeki o kocaman kaya kaldırılmıştı
geçit yeniden açılacaktı

bu yıkıcı fiziksel ve psişik kaza ile
bir gece bir ışık topu aniden üzerime çöktü
artık j krishnamurti'ye saygı duymaya onu takdir etmeye
ve derinden sevgi duymaya başlamıştım
şefkatli varlığı üzerimde parlıyordu
ilk kez kendisini açığa vurdu
benim üzerimde süzülen üç varlıktan biri oydu
temmuz ayında gautama budanın çöküşü
benim rehberim olacaktı ve aynı zamanda bana şefkatle yardım edecekti

yukarıdakileri okuyunca bunlar size tam bir çılgınlık ve delilik gibi gelebilir

söylediğim her şey yoldaki arayış içinde olanlar için
bunu açığa vurmak için sahip olduğum ünü tehlikeye atabilirim
çok ağır bir bedel ödedim
bir daha bu tür kazaların olmasını istemiyorum

geçmişte bu deneyim bölgelerine dalan arayış içinde olanlar
huzur içinde yolculuklarını tamamlamak için
ve kırılğan fiziksel sağlıklarının güvenliği için aydınlanmadan sonra
dünyayı terk edip dağlara gittiler
beden ve astral ve kozmik sıralar sadece ışığın narin iplikleri ve
beden bedenzihinin yukarıda süzülen zihindışı üzerindeki
denetimini kaybettikçe gittikçe zayıflıyor

fiziksel düzlem astral olana yolu açar
astral olan kozmik olana yolu açar
kozmetik olanın sonsuz boşluğuna son çözüme

insanın yaşamak için ölmesi gerekir

birkaç usta beni ziyaret etti hepsi ellerinden geldiğince bana yardım ettiler
bu ziyaretlerden biri beni çok şaşırttı
çünkü hiçbir kişisel bağlantım yoktu bu aklımdan bile geçmezdi

yüce şefkatli shirdi baba beni kutsamaya geldi
ona kendimi adıyorum ve alçakgönüllülükle onun önünde eğiliyorum
jai kutlu shree shirdi baba

geceleri sürekli terliyor ve uykusuz kalıyordum
bir sağa bir sola dönüp duruyordum
bazen tam bir dönüş şiddetli nöbetlere neden oluyordu

kundalini kapıları açmaya çalışıyordu
beden adım adım kendisini ayarlıyordu

en derin yöntem olabildiğince derin ölmekti
ve iyileşmek için siyah deliğe derinlere inmekti

beden ölüme her gittiğinde bedeni korumak ve ani bir şok ve uyanış
yaşatmak için
bedeni canlı tutmak için
üçüncü gözün kapısı açılır

ölüm merkezi dışarı açılan bir kapı gibi işliyor
üçüncü göz içe açılan bir kapı
üçüncü göz kası gevşiyor ve içeriden açılıyor
ve döngüyü tamamlamak için geriye girişe olanak tanıyor

ölüm son ilaç
ida kanalını açmak için başvurulacak her zaman son çaredir
bu sırrı çok iyi biliyorum

iki aylık derin iyileşme süreci devam ediyordu
ve yavaş yavaş işliyordu, bir yıl da sürebilirdi
kozmik beden küre embriyom daha da büyüyordu
çok geçmeden açılış gerçekleşecekti

iki yönde çalışıyordum bedenden yukarı astral olana doğru
ve astralden aşağı kozmik olana doğru

kararlılığım bhagwan'ı büyüledi cesaretimi ve odaklanma azmimi beğendi
bu benim için yeterli bir armağandı
saldırıya böyle karşı koymuştum ve ustam da benim gücümü kutluyordu
bu aydınlanmadan da öteydi

bu bozgununda yaşadığım zaferdi aynı zamanda

her şekilde zaferi kazanan ben oldum
kaybetsem ve ölsem de
bhagwan beni uğurlardı
bilirdi ki bir savaşçı savaşırken ölürdü

temmuz kutlamaları yaklaşıyordu
benim ilk samadhim
benim için sembolik ve son derece önemli

yeni buda salonu bhagwan için hazırlanıyordu
sadece o gün, ustalar günü kutlamaları olan 11 Temmuz 1987 günü
aşrama girmeme izin vermeleri için başvuruda bulundum

isteğim hiç düşünülmeden aşağılamayla reddedildiğinde
onların azılı düşmanı olduğumu
karalisteye alındığımı ve sertifikalı deli olduğumu anladım

bu nedenle duruma olumlu yanından bakmaya çalıştım

bhagwan yeni buda salonunda 7 temmuz 1987 günü görünmeye başladı
çit kürsünün arkasında olduğu için kendi kendime güldüm
tam bhagwan'ın arkasında durduğumu
ondan sadece on metre uzakta olduğumu anladım

belki de bu onun armağanı olacaktı
içeriye girmeye çalışmakla yaptığım aptallığa güldüm
yeni buda salonuna girdiğinde bunu çılgınca kutladım ve dans ettim
onun sadece birkaç metre arkasında
binlerce sannyasinin ona doğru fıskıran bütün enerjisi
dans ettiğim yerden gelgit dalgaları gibi hissedilebiliyordu
bütün sevgili arkadaşlarım teşekkürler
dalga üstüne dalga üstüne dalgalar geliyordu üstüme
ve bhagwan keyifle dans ediyordu

onun benim bildiğimi bildiğini biliyordum
kutlamalar yaklaşıyordu
bu anları yaşaman ve onların içinde boğulman yeter
o görüldüğünde benim acım yok oluyordu
o an bunu unuttum ve onun sağanağını kutladım

hava sessizleşti ve bhagwan konuşmaya başladı
çimlere oturdum ve sessizlik içinde kayboldum
her sözcüğü her sessizliği içtim
zaman süzülüp gidiyordu

gözlerimi açtığımda öfkeli hareketler yapan
birkaç bekçiyi gördüm aşram tarafından geliyorlardı
çitin üstünden bana bakıyorlardı

sunderbanın bahçesinde parmaklar öfkeyle beni gösteriyordu
çitin benim bulunduğum tarafını gösteriyorlardı
ve gösterdikleri yerde oturan bendim

parmaklarını bana doğru sallıyorlardı
hey sen çekil oradan...çekil oradan

gözlerimi şaşkınlıkla açtım
burası onların mülkü değildi ki
onların nüfuzu altında değildim onların kölesi de değildim

kim olduklarını sanıyorlardı

bu saçmalıkları kabul edemem
bu bekçiler çitin benim tarafımda çekil oradan... çekil oradan
diyerek beni tehdit etmeye çalışıyorlardı

bardağın suyunu taşıran damla da bu oldu
birden ayağa kalktım...derin bir nefes aldım
ve onlara cevap vermeye başladım
buda salonunda bhagwanın beni duyması için
olabildiğince yüksek sesle ve açık açık

siz kendinizi ne sanıyorsunuz
bütün dünya size mi ait
güç sahibi ön sıralarda olan insanlar ne olduklarını sanıyorlar

aşram onların özel mülkü mü
budayı satın mı almışlar onun sahibi onlar mı
buda onlara mı satıldı
bhagwan sizi eğlendirmek için kukla mı oldu

ön sıradaki güç düşkünleri hedefimdeydi
benim bütün söylediklerimi duydular
bhagwanın gülümsediğini biliyorum

aşram bekçileri çitten atladı ve çok geçmeden beni yakaladılar
yanıma geldiklerinde durumu sakinlikle karşıladım nefesimi tuttum
ve gülümsedim onlara sakin olmalarını söyledim
sakin olun ve tadını çıkarın
çünkü söylemek istediğimi zaten söylemiştim
ve altın sözlerimi bir daha tekrarlamayacaktım

benim nükteli konuştuğumu ve tamamen nefessiz kaldığımı
ve onların ciddi yüzlerine karşı kahkahalarla güldüğümü görüyorlardı
dört ızbandut gibi bekçi karşısında tek başına bir adam ne yapabilir

hepsi benim çevremde halka halinde oturdu
artık gülünç olma isteği oluştu bende
dört bekçinin benim çevremde halka oluşturması
çok aptalca görünüyordu çok gülünçtü

onlara fısıldayarak
evet şimdi hareketsiz kalın ve sessiz olun
gözlerinizi kapatın ve içeri girin
artık dört özel korumam vardı

bu onlara çok tuhaf geldi
benim şakalarımı ve esprilerimi görmekten rahatsız oldular birden
benim çevremde oturmuş müritlerim gibi hissettiler kendilerini
ve aptal durumuna düşüklerini düşünüp yanımdan ayrıldılar
konuşmanın sonuna kadar yanımda bir tek bekçi kaldı
gözlerimi kapattım ve sessizliğe gömülüp bhagwan'ın her damlasını içtim

konuşma bitmişti...dans başladı...dans etmeye başladım
bekçi bana bakıp gülümsedi
ne çılgın bir adamdım masum ve çılgın

konuşma bitti
yüzlerce sanyasin sunderban otel'in önünden geçti
hepsi kim olduğumu görmek için çitin üzerinden bakıyordu
ikinci bhagwan çılgın adammış bağırın

bekçilerle yönetim arasında bir toplantı yapıldığını duydum
bundan hemen sonra bana bir mesaj gönderildi
içeri girmeme izin verilecekti artık yasaklı değildim
bhagwan böyle söylemişti...aslanın kükremesi

bu mesajı bana getiren bekçi
benim içeri girmeme izin vermelerine şaşırmişti
bu tamamen saçmalık

herkesin bakışlarını bana çevireceğini fark etmiştim
binlerce sannyasinin bana bakmasından
ve her gün yorum yapmalarından bıkmıştım

bhagwana derinden eğilerek selam verdim
çantalarımı topladım ve aynı gün oradan ayrıldım

burası bana göre bir yer değil...burası benim yerim değil
çok fazla denetim var...bir kişinin karşısında kocaman bir kalabalık

yoluma devam edecektim
bhagwan ile ya da bhagwan olmadan
gerçeklikle ya da gerçeklik olmadan

iple yönetilecek bir kukla değilim ben
sadece izin verildiğinde tıpkı bir kukla gibi içeri giremem
izin verilmediğinde ise kukla gibi sessiz kalamam

kendi özgürlüğüm vardı...kendi doğumum...kendi yaşamım
doğumumla elde ettiğim kendi haklarım

ne olacaksa olacaktı
öyle değilse boş ver gitsin

qué será será

ötenin de ötesinde
içeride
niçin ay için iç geçiresin?

içine bak
işte bak orada
aya bakış!

koyu bulutlar
geceye süzülüyor
çözülüyor !

dolunaylı gece
karanlık çöküyor
simli bulutlar süzülürken!!

zaman sessizce kayıp giderken
çağsız bir çağ fısıldıyor
ölümsüzlükten
tek gerçeklik bu
bilebileceğin

sessizliği ve hareketsizliği
açan bir goncanın
erken sisli bir sabahın çiyinde

masum
güzelliği
kızıl bir kırmızılığı
nazikçe açılıyor

zamansızlığın
tam kalbini
ele geçiriyor

thai airways en sevdiğim havayolu şirketi oldu
tek nedeni kadın yolculara orkide vermeleri
kendim için de bir tane istiyorum her zaman
hiçbir sorun çıkarmadan kabul ediyorlar

bu orkide beni her zaman etkilemiştir
thai airlines ile bağlantımı kuruyor bu çiçek
sıcak bir tayland sawadika karşılaşması

orkidenin bordo rengi ve havayolu dikkatimi çekiyor

punedan ayrıldım turuncu giyen bir sannyasin değilim artık
tibetteki önceki hayatımda bir lamaydım
orada da aynı bordo renk cübbeyi giyiyordum
artık bordo renk giyip tibetli bir arayışçı olduğumu söyleyeceğim

hongkong'a geri döndüm
en azından normal bir yaşam
sürekli yargılanma ya da saldırı yok
burada herkes bana çok sıcak ve dostça davranıyor sanki

bana merakla bakıyorlar ama nazikler ve dostça davranıyorlar
birçoğu rahip olarak yaşadıklarımı merak ediyor
sordukları sorular naif ve meraklı ama son derece sevgi dolu ve düşünceli

kız kardeşim shona ve kocası ramesh'i görmekten mutluluk duyuyorum
kocasının nazik melez tayland hint yapısını seviyorum
alçakgönüllülüğünü ve iyiliğini
kızkardeşime duyduğu gerçek sevgiyi
onları ve yeni doğan oğulları tushar'ı çok seviyorum

yeşillikleri ağaçları doğayı çok özledim
uzun beton kuleler benim dünyam değil
normal bir ortamda nasıl yüründüğünü unutmuşum
kent hayatı her yerde aynı olan hızıyla ve koşuşturmasıyla başımı döndürüyor
geçen her araç beni sanki havada döndürüyor
ve başım sürekli dönüyor, dengemi yitiriyorum

geldiğimde hiç param yoktu, elbisem bile yoktu
üstümde sadece solmuş, saydam bir cüppe
kızkardeşim bundan nefret eder
cübbemi birkaç gün sonra bulamadım
çünkü kızkardeşim ben uyurken gizlice onu çöpe atmış
ona çok kızdım
bu cüppe benim samadhi cübbem paha biçilemez bir değere sahip
benim ilk cübbem onu bir hazine gibi saklamak istiyordum

ne yapmalı...bir yanda kızkardeşime duyduğum sevgi
o benim için hep en güzelini ister
kardeşini sever beni böyle görmeye yüreği el vermez

artık bordo cüppeler giymek istiyorum diyorum kızkardeşime
o da bu rengi seviyor
en azından tuhaf görünmüyorsun
hongkongda daha kolay benimsenir bir renk bu
parlak turuncu hindu rahip renginden çok daha iyi diyor
tamam öyleyse...dört cüppe dikeriz bunlar benim yeni tibet cübbelerim

hem shona hem de ramesh oturup benimle ciddi ciddi konuşmak istiyor
ikisi de gerçek dünyaya dönmem
hayatımı normal bir insan gibi yaşamam
evlenip bir düzen kurmam ve onlar gibi çocuk sahibi olmam için
bana yardım etmek istiyor

mama mia...nereye gelmişim meğer
yağmurdan kaçayım derken doluya tutuldum

sessiz kalıyorum yaşamla ilgili basit düşüncelerini anlıyorum
en azından beni içtenlikle seviyorlar...bu yeterli
gerçek makul insanları hissetmem ve onlarla görüşmem gerekiyordu
işte onlar karşımda ve buna teşekkür borçluyum

beş para etmez olduğumu düşünüyorum
bedenimin yavaş hareketleri gerçek dünyada benim engelli gibi
algılanmamı sağlıyor
yeni yaşam biçimleri
para kazanmanın ve kendime zaman ayırmanın yollarını bulmam gerek
zorba ve budanın dengesini anlamak için

ramesh ve shona çok nazikler bana acele etmememi söylüyorlar
ama bu arada turist vizem üç ay sonra dolacağından
kendi şirketlerinde çalışmam için çalışma izni başvurumu yapıyorlar

yaşadığım acımasız saldırı nedeniyle boynumda
ve omurgamda oluşan hasarı görmek için
doktora gidiyorum sağlık taramasından geçiyorum
taramada omurlarım sapasağlam çıkıyor

bir başka doktora gittiğimde kürek kemiğimin çıktığını görüyorum
vücudumun üst kısmında ağır kas dokusu zedelenmesi var
sol bileğimden alınan kan örneği ile gözüm kararıyor baygınlık geçiriyorum

bedenimdeki derin dokuları geliştirmenin yolunu bulmalıyım
ama hongkongda buna bütçem izin vermez

dövüş sporlarını ve vücudumu geliştirmeyi
sevdiğimi düşünüyorum
ve tai chi chuanın o yumuşak iyileştirici hareketlerini yapmayı
sevdiğimi keşfediyorum
usta chen zhulini arıyorum kendisiyle görüşmemi istiyor
onun ölçütlerine uyup uymadığımı görmek istiyor

usta chen zhulin altmış beş yaşında
pekin üniversitesinde tai chi chuan dersleri veriyor ve bugün ünlü bir usta

daha beni ilk gördüğünde
nasıl olup da böyle yürümeyi başardığımı sordu
yürüyüşümün derinliğini anladığını hemen fark ettim
bu yavaş ördek gibi yürüyüş tai chi ustasının yürüyüşüymüş
farkındalığın dikey yüksekliği ve mükemmel bir denge

hiçbir soru sormadan gülümsedi
bana özel eğitim vermeyi bile kabul etti
garden roaddaki estoril court apartmanının bitişiğindeki parkta
kızkardeşim pahalı özel dersler ayarlamayı kabul etti
ama o zaten bana indirim yapıyor

benim yardımımıla yaşadığım deneyimleri ve bu mükemmelliğe
nasıl ulaştığımı anlayabileceğini söyledi

tai chi chuanın eski yang 108 biçimini öğrenecektim

öğrettiği her hareketi anında
kavrama ve anlama yeteneğime çok şaşıırıyordu
ve kendi isteğiyle bir saatlik dersler iki saati de aşmaya başladı

yaptığım her tai chi hareketini ilgiyle izliyordu
çok alçakgönüllüydü bana karşı çok açık sözlüydü
her hareketi kendisi için tekrar tekrar yaptığını gördüm

birçok kez kakhahalarla gülüyor ve benim hareketlerimin kusursuz olduğunu
kendi tarzını düzelttiğini söylüyordu her zaman
benim eski alışkanlığım...benim eski alışkanlığım senin yaptığın doğru
bunu doğru yapıyorsun diyordu

benim hareketlerim haranın merkezinden çevreye doğruyu
yaptığım hareketler kusursuzdu ve akıyordu
iç çark bir daireydi...erdem de

çaba harcamadan hareket edebilme hareket etmeden hareket etmek
çaba harcamadan süzülebilme hiçbir engel tanımadan

108 hareketin her birini çalışmaya vermişim kendimi
bunların her birini büyük bir azimle birleştirerek kırk günde
kursu tamamladım her hareketi aralıksız hatırlıyordum

her gün üç saat ve akşam yemekten sonra bir saat
tai chi hareketlerini çalışıyordum
garden road parkının ve güzelliklerinin tadını çıkartıyordum
akan şelalelerin ve boş uzamların
flamingoların egzotik kuşların ve hayvanların

baştan sona bütün tai chi derslerim kırk beş dakika sürüyordu
çok geçmeden çinli tai chi uzmanları ve o bölgedeki çinliler de gelmeye
başladı bu sakin parka gelip benim tai chi yapmamı izliyorlardı
bu binada oturanlar bile beni ilgiyle izlemeye başladılar

çok geçmeden başka öğrencilere verdiği derslerde
ona yardım etmeye başladım
yorgun olduğunu söylediğinde dersleri ben verdim
ve daha sonra anladım ki öğrencilerine ders vererek
kendime güven kazanmamı istiyor
güçlü yanlarımı hep göz ardı ettiğimi
ve kendimi insanlara daha çok anlatmam
anlayışımı daha özgürce aktarmam gerektiğini söylüyor

tuhaf ama gerçek o yıl tai chinin asya oyunlarında yer alacağı duyuruldu
benim yarışmalara katılmamı istedi
benim madalya kazanacağımdan emindi
yirmi beş yıllık eğitim hayatındaki en iyi öğrencisi olduğumu söyledi

çok geçmeden yakın dost olduk ona çok büyük bir saygı duyuyorum
bilgeliğine ve yalın dürüstlüğüne
yaşı ve deneyimi benden büyük olan bir ustaya davrandığım gibi
davrandım ona

çok geçmeden bhagwan ile ilgili konuşmaya başladık
kundalini ve nadabrahma meditasyonu yapmaya başladık
ve tao ile ilgili bhagwan kitapları okumaya başladık

ben de ondan birçok taocu yaklaşımı öğrenmeye başladım
onun derin ve yalın açıklamaları ve deneyimleri
lao tzus tao te ching ve i chingi daha derinden görmemi sağladı 153

pune komünündeki sannyasinlerle yaşadığım sorunları anlattım ona
kahkahalarla güldü ve bana bir taocunun
bu durumda ne yapacağını öğreteceğini
bana atılan oklardan kaçmaya çalışarak
onların gereksiz yere ilgisini çektiğimi söyledi
hatam buydu işte

tek yapmam gereken hiç direnmeden onları özümsemek
onları kabul etmektir böylelikle onların gücünün etkisi olmayacaktır

onların enerjisini etkisiz kılmaya yönelik girişimim
bana tekrar saldırımları için onlara daha çok enerji veriyordu
bana yumuşak ellerimle neler yapabileceğimi öğretti
ben de bilgeliğinin açıklığını ve derinliğini anlamaya başladım haklıydı

bir dahaki sefere budaalanı savaşalanındaki kurşunlardan kaçmayacağım
sadece sakın bir şekilde savaşalanını özümseyeceğim
teşekkürler usta chen zhulin
siz gözlerimi açmama yardımcı oldunuz ben de sizin önünüzde
saygıyla eğiliyorum

hongkongu gitgide daha da çok sevmeye başlıyordum
bu insanlar en azından tai chilerini seviyor ve anlıyorlardı
ve bir hintlinin onların sporunu böylesine bir tutkuyla
öğrenmesi ve yapmasına karşı büyük bir cesaret
ve alçakgönüllülük gösteriyorlardı

shona ve ramesh'i takdir etmeye ve oğulları tushar'ı sevmeye başladım
ama hongkongda vakit nakittir
çok geçmeden bu tai chi tatilini bitirip çalışmaya başlamam gerekiyor

çalışma izni başvuru kabul edildi
pasaportuma damga vuruldu 9 ekim 1987

artık tek yapmam gereken ofiste çalışma becerilerimi kanıtlamaktı
şirket quartz kolsaati üretiyordu bu çok külfetli ve sıkıcı bir işti
yuvarlak ve kare biçimli saatler...montaj...ambalaj ve sevkiyat
havalandırması ve kliması olmayan yüksek binalardaki
ofislerde bütün günü geçirmek

shona ve rameshe duyduğum sevgi
ve yeni ilgi alanım tai chi beni ayakta tutuyordu

çinlileri yemeklerini taocu kültürlerini seviyorum
yeniden okumaya başladım
özellikle taocu ustalar ve shaolin tapınağı rahipleri ile ilgili olarak
bruce leeyi sevmeye başladım ve hongkongdaki hayatı
wushu ve dövüş sanatlarının başka biçimleriyle ilgili
daha pek çok kitap okudum

kaligrafi sanatlarına bambu tablolarına
ve estetik anlatım biçemlerine tutkulu bir merak duymaya başladım

samuraylar ve japonların yaşam tarzı ile ilgili okumaya başladım
zen haiku ve onun evreni büyüledi beni

kyotonun zen tapınaklarına ve eşsiz güzelliklerine bakarken
yepyeni bir duyarlılık ve yaratıcı anlatım dünyası açıldı önümde

ejderha girer
doğu dünyası artık çok ilgimi çekiyordu
hongkong çin japonya kore tayland
bu ülkeler bhagwan için geleceğin sınırlarını oluşturuyordu
bu ülkeler onu anlayabiliyordu

70'li yılların bütün guruları gibi onun da büyük bir hata yaptığını hissettim
amerikan rüyasının köpüğü
materyalizmin dış kapağından çabuk sıkılıp
manevi özlemleri için içe dönecekleri düşüncesi

batı içte olanın ne olduğuyla ilgili en ufak bir düşünceye bile sahip değildi
ne zevkleri ne de doğunun estetik değerlerini
ve engin kültür ve bilgeliğini tanıyordu

doğu gelişmemişti hor görülüyordu
gelişmiş ülkelere sahip olan batı küstah ve güçlü
ve değer yapıları son derece katı kurallara bağlı

bhagwan bir imparator olabilirdi
ve doğuda büyük bir anlayışla kabul edilirdi
yapıtları derinlere uzanırdı alevleri parıldar hiç sönmezdi

toprak hep oradaydı zaten
doğunun modern budaya gereksinimi vardı
ve elmas gibi parlaklığı eskil bilgeliğini güncel hale getiriyor
uyuyan ejderhaları yeniden uyandırıyor

doğuda imparator bile aydınlanmış olanın önünde eğilir
batıda ise seçilen başkana ve onun gücü önünde eğilirler

antrenmanlar için tai chi kung fu giysilerimi
işe giderken de bordo cübbemi giyiyordum
rameshin amerikada yaşayan diğer kardeşleri
bunu kabul ediyorlardı ancak içlerinden tepki duyuyorlardı

işe bordo cübbemle gidiyordum
tai chi yaparak iki ay boyunca çalışmaya devam ettim
gündüzleri çalışıyordum akşamlarıysa doğu kültürlerini okuyor
özüksüyordum

çok geçmeden cüppe konusu açıldı
kardeşiyle ofiste çok ateşli bir tartışmaya girdim
bütün personelin gözü önünde
normal elbiseler giymemi yoksa ofise gelmememi söyledi

çalışma iznim 3 aralık 1987 günü sona erdi aynı gün
Hindistana gitmek üzere yola çıktım...cübbemden ödün veremezdim
kızkardeşim ve ailesi şaşkınlık yaşadı
hiç kimseye danışmadan öylesine ani oldu ki

bugün üzüntü duyuyorum onları hep sevdim
onlara gereksinim duyduğumda hep yanımdaydılar
böyle davranmam gerekmiyordu

ben böyleyim işte
böyle yaratılmışım

bana şefkatle beni çok iyi anladıklarını söylediklerinde
ben bunu bir hakaret olarak kabul ettim
bu kadar kolay anlaşılacak kadar sığ mıydım
belki de derinlik sahibi olma konusundaki egom incinmişti

yanlış anlaşılmayı yeğledim
bu bana daha doğruymuş gibi geldiği için beni mutlu etti
yalnızlığımın tek başıma tadını çıkartıyordum

kararlarımı kafam tepe taklak bir şekilde alıyorum
içimdeki asiyi susturamıyorum

her zaman yeni bir savaş...yeni bir mücadele...daha büyümem gerek

yeniden hindistandayım üstelik beş parasız
iş bulup para kazanmam gerek
hindistanda ailem onca güçlkle aldığım hongkong çalışma iznini
bir kenara attığımı
ve birden öfkeme yenilip oradan ayrıldığımı öğrenmiş
hepsi beni çok iyi tanıyor
aniden yükselen öfkemi...benden uzak duruyorlar

artık geri dönüşü olmayan bir yoldayım
ayrılırken hep köprüleri yakarım

tai chi öğretmenliği yapıp para kazanabilirim belki

birkaç arkadaşım tai chi öğretmenliği yapmaya başladığımı duymuş
bir ay içinde altı öğrencim oldu ve her gün ders vermeye başladım
haber çabuk yayılıyor ve her gelen bir arkadaşını getiriyor
yirmi öğrencim daha olacak

ilgilenenler daha çok yeni delhideki büyükelçiliklerde çalışan diplomatlar
ispanyol büyükelçiliğinin müsteşarı
meksika büyükelçiliğinin kültür elçisi
fin büyükelçiliği müsteşarı
italyan büyükelçiliğinin çevirmeni ve sekreteri

amerikan büyükelçiliğinden deniz subayları
her gün liste kabarıyor ve katılımcıların övgü dolu sözleri artıyor
çok geçmeden kendime diplomatlardan oluşan bir çevre edindim
beni partilere ve büyükelçilikteki davetlere çağdırmaya başladılar

bir sınıfta dörtten fazla öğrenci kabul etmiyorum
çünkü her öğrenciye ayrı ayrı odaklanmak istiyorum
her gün üç dört ders vermeye başladım
her ders bir buçuk saat sürüyor

öğrencilerime minnettarım çünkü artık kendimi
daha da derinden eğitmem gerek
günün altı saatini tai chi derslerime adıyorum

emekli albayların west end housedaki tek odalık evimin hemen yanındaki
özel bir parkta ders vermek çok rahat ve uygun

ertesi yılı ders vererek ve bedenimi daha derinden tanıyarak geçirdim
çünkü o ana kadar bedenime özen göstermemiştim
düzenli olarak derin doku masajları yaptırmaya başladım
omuz çıkmasına ve kas zedelenmesine karşı

kalan bütün paramı daha çok kitap almak
ve daha çok okumak için harcadım
çoğu zen bahçeleri zen tapınakları
ve doğu yaşam biçimi ve dövüş sanatları konusunda
sekiz yüz kitaptan oluşan yeni bir kütüphane yaptım kendime

yaşadığım saldırıdan bu yana bedenimi iyileştirmeye
ve onarmaya odaklandım
narin bağlantıları yavaş yavaş bağladım
ve bedenimi taç çakradan başlayarak dik olarak hizaya soktum

tai chi taocu ustaların oluşturduğu en etkili yöntemlerden biri

hareket ederken yavaş yavaş ve derinden nefes almak
nefesin haraya yerleşmesini ve odağa oturmasını sağlamak

nefesin yeryüzüne derinlemesine geçmesini sağlamak için
dengeli hareketleri kullanmak ve beden ağırlığının nazikçe yer
değiştirmesi

ve öteki tarafta
merkez haradan geçerek yukarı çekmek ve çevreye yaymak

çevreden merkeze ve merkezden çevreye
ta ki ikisi eriyip bir olana kadar
bütün beden çevresi merkezle dolar

yerçekiminin gizi kullanılır
çünkü yerçekimi her zaman yukarıdan aşağıya dikeyden aşağıya işler
bir bırakma durumudur yaşanır
yerçekimi dikey iplikçikleri toprağa sıkıştırır
ve kundaliniyi gökyüzüne yükselmesi için serbest bırakır

insan tıpkı bir ağaç gibidir
insan tohumdur ve doğru toprakta kökler toprağın en derinine ulaşır
kökler ne kadar derine inerse ağacın boyu
o kadar uzar dalları o kadar genişler
yapraklar ve meyveler çıkar çiçekler göğe doğru açılır

tai chi ve bütün meditasyon yöntemlerinde
köklerin derinlere inmesi
bireyin beden ağırlığının ayaklarını toprağa yerleştirerek
haranın altına oturması anlamına gelir

ağırlığın yerleştirilmesiyle birlikte nefes de yerleştirilir
birey ayaklarından yukarı doğru nefes alır...haraya kadar

her zaman ayağın tabanının ruhun tabanı olduğunu söylemişimdir

kundalininin açılarak gökyüzüne yükselmesi için
çok çaba göstermek gerekmez
aptalca egoist ve basit saçma bir yöntem

yerçekimi merkezini aşağı indirmenin
ve toprağa yerleştirmenin yollarını bulun
yukarı güç otomatik olarak üretilecektir
çünkü her gücün bir karşıtı vardır ve eşit güç
tam olarak toprağa yerleşir...gökyüzü sizin ödülünüz olacak
kundalini sarmalı açılacak...işte yerçekimini aştınız

yerçekimiyle savaşılamazsınız
yerçekimine yerleşmeniz gerekir
iç kundalini gökyüzüne doğru yolunu bulur ve açılır

tai chi ve vipassana aynı iç dikey sıralamayı kullanır
ve yerçekimini bir araç olarak kullanıp toprağa girer
tai chi daha karmaşık çünkü merkezi dairesel özelliklerle yaymak
ve harayı genişletmek için 108 farklı biçim kullanıyor

vipassana son derece bilimsel
bu dikey anda bulunmayı kapsayan
yavaş yürümenin harayı toprağa yerleştirdiği
ve bedenin üstündeki yedi merkezin aniden dikey olarak sıralandığı
hareket gibi tek bir dalgada çıktığı
yalın tek basamaklı bir yöntem

vipassana artık gerçek anlamda çevresi kalmayanlar
sadece çok ince bir tabakasına sahip olanlar için uygun
dikey dalga bedende çözülmesi gereken en son yumuşak yapı

zazende...yıllarca dik oturmak

görünmeyen işin özü oturmakta
nefesin haraya yerleşmesine ve ayaklara akmasına izin vermek
böylece toprağa köklerinizi salarsınız

bütün yöntemler içe ve aşağıya doğru yerleşmektir
umarım mesajı almışsınızdır

öğretmek ve insanlarla çalışmak bana kendimi ifade etme
ve zihin dışının zihinle arasında bağlantı kurma özgürlüğü verdi

burada zihin dışının dikey deneyimlerinin iplikleri
yavaş yavaş zihin aracılığıyla bağlanır ve dilsel olarak aktarılır

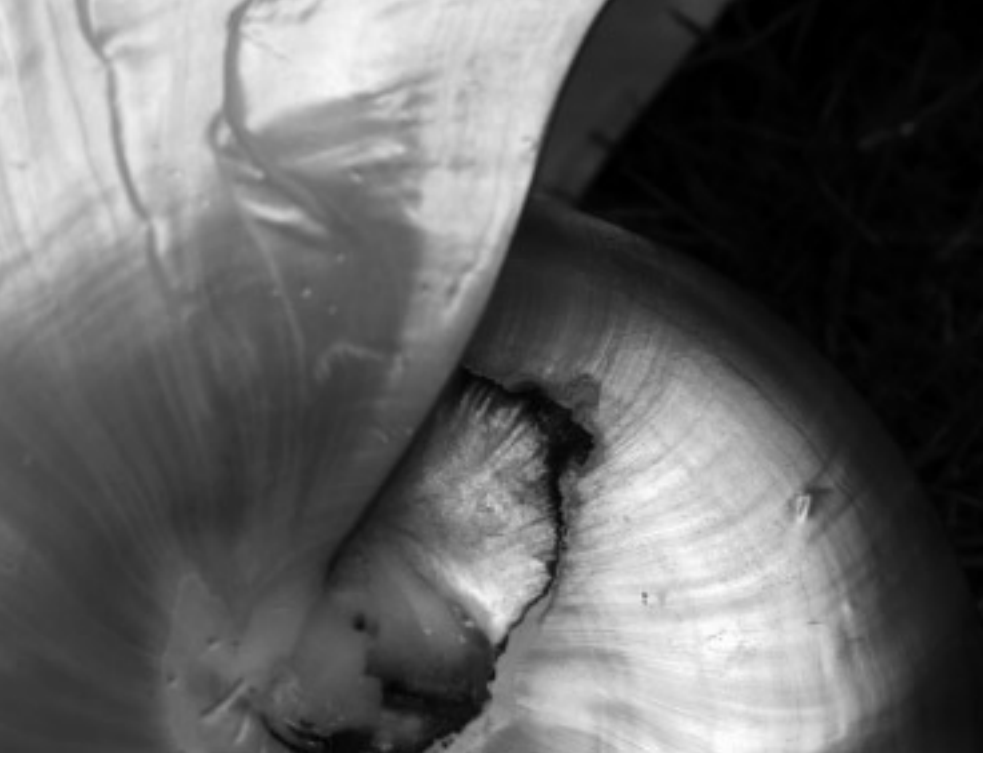
pune aşramının zararlı ve ters etkilerini anlamaya başladım
orada bu deneyimlerden söz etmek yadırganıyordu
aydınlanmadan alçak sesle söz etmek bile bir tabuydu

bhagwan ile yaşanan bütün deneyim ona karşı işliyordu
ve ifade özgürlüğü yerine
yetki ve yönetim çok sıkı görünmez denetimler oluşturdu

bu engin ve büyük deneyimleri anlatamamak boğaz merkezini boğar
bu engel aşağıya iner ve kalp merkezini boğar ve bu böyle aşağı doğru
inerek sürer gider

bilincin patlaması yukarı doğru öyle bir güç yaratır ki
ve öyle bir yaratıcılık ve mutluluk sağanağı oluşturur ki
herhangi bir düşüncüyü anlatamamak bedenzihin denen o küçük kap için
ölümcül ve tehlikeli hale gelir

birey tıpkı bir ağ gibidir
akan çok boyutlu bir anlatım kanalıdır
bu kanallar aşırı yüklenir ve kısa devre yapar

hongkongda beş ay kaldım
son onaltı ayı da delhide geçirdim
pune ve bhagwandan uzakta geçen yirmi bir ay gibi uzun bir dönem

bhagwanın ilk gizimle gül meditasyonunu tanıtmaya başladığını duydum
nostalji...nostalji
bunun gerçek başlangıcını biliyorum
temmuz 1986 bhagwanı kavrayışım

bhagwanı özliyorum ve geri dönüp onun o sevecen desteğine
ihtiyacım olduğunu yolculuğumda daha da
derinlere inmem gerektiğini biliyorum

bedenim daha da güçlendi
köklerim daha da derinlere indi ve gövdem genişledi kalınlaştı
kendimi daha uzun ve geniş hissediyordum daha
yavaş yürümeye başladım
ama yoğun bir varlık duygusu etrafımda yer çekimini ortadan kaldırıyor

hazırlandım artık pune aşramına gitmeye hazırdım
böylesi yoğun bir eğitimle
ve yeni keşfettiğim görünmez olmakla ilgili taocu yaklaşımla
yeni deneyimle kendimi yönetebileceğimden
ve sınavabileceğimden emindim

pune aşramında bana saldıran çok oldu
ama beni seven birçok kişi de vardı

onlar sessiz azınlıktı
ben geçerken sadece gülümsüyorlar ya da sessizce bana bakıyorlardı
ya da yanıma gelip başkaları görmeden selam verip gidiyorlardı
gizlice bana daha yakın olmak isteyenler
ve deneyimlerimi öğrenmek isteyenler
ama başkalarının görmesinden çekinen birçok kişi vardı

sessiz ve anlayışlı olan sannyasinlerin ortak bir yönü vardı
sessiz olmaları ve anlayışlı olmaları
ve başlarına dert açmak istememeleri

iktidarı ve yönetimi elinde bulunduranların da ortak bir özelliği vardı
her zaman başkaları üzerinde baskı kurmak
düşüncelerini yüksek sesle dile getiriyorlardı

zehiri kimin yaydığını ve dertlerimin nereden kaynaklandığını biliyordum
her birini tanıyordum ve bana karşı davranışlarını
sessizlik içinde izliyordum

nisan 1989da puneeye döndüm

burası epey değişmiş

çok sayıda yeni insan gelmiş atmosfer tamamen farklı
turuncu cüppelerin yerini normal batı tarzı giysiler almış
insanlar daha yerleşmiş daha az hevesli görünüyor
sadece günlük olağan meditasyonlarını uyguluyorlar
aydınlanmaya ulaşmaya yönelik heyecan havası kaybolmuş

oraya yerleşmişler ancak aydınlanmanın onlara göre
olmadığını kabul etmişler
ama burada bhagwan ile birlikte olmaktan memnunlar

oraya varır varmaz bir otele yerleşiyorum
ve işlerin nasıl gittiğini soruşturuyorum
sessizce yönetimde kimin olduğunu soruyorum
neelam tathagat manu zareen swabhavin orada olup olmadığını
yönetimde olup olmadığını

evet...yönetimciler yanıtını alıyorum
puneeye geri döndüğümü çoktan öğrenmişler bile

yavaş yürüyen adam geri döndü...her yerde casusları var

birkaç gün bekledim giysilerle ilgili yeni koydukları kuralları
işlerin nasıl yürüdüğünü öğrendim
olabildiğince görünmez olmam gerek
onları gördüğümde eğilerek selam vermeyi
saygı göstermeyi ve yeni davranışımı sergilemeyi planlıyorum
değiştiğimi ve bhagwanın işlerini yaptıkları için
ve hayatlarını ona adadıkları için
onların otoritesine saygı duyduğumu

bol siyah kung fu giysimi giyerek
aşramın kapısız girişine ulaştım
içeriye adımımı atar atmaz beççi beni selamladı
sizi bugün bekliyorduk...geri dönmüşsünüz...görüştüme girebilirsiniz

manu ile karşılaşıyorum alçakgönüllülükle önünde eğiliyorum
onları görmekten ne kadar mutluluk duyduğumu
aşrama girmeme izin verdikleri için
minnettar olduğumu artık değiştiğimi söylüyorum

manu bunları duymaktan mutlu beni kutsuyor ve
artık iyi bir çocuk olduğumu ve yaramazlık yapmayacağım
sözünü yayıyor herkese
eğilip selam vermeyi ve bir ağaç gibi eğilmeyi içeren
taocu yaklaşımım işe yarıyor
bu başbelalarını her gördüğümde önlerinde eğiliyorum
egolarının pohpohlanması hoşlarına gidiyor

içeri giriyorum ve neelam ve tathagatın sert bakışlarıyla karşılaşyorum
krishna evi ofisinde beni görmekten hiç de hoşnut değiller
gözleri benim üzerimde
onlara hiç bakmadan sessizce yoluma devam ediyorum
lao tzu kapısında ilk sessiz iç selamımı veriyorum

puneye geldiğim daha ilk günden beri yakın arkadaşım olan
gurudayal singh
kahkahalarla gülerek gelip bana sarılıyor

seni tekrar burada gördüğüm için çok mutluyum
hep seni anıyordum
birçok gece uyurken seni buda koruluğunun arkasında
ağır ağır yürürken görüyordum

geri döndün bunu kutlamalıyız
haskienin punede olduğunu söylüyor bana
haskie beni seviyor ve birbirimize çok yakındık
krishna evinde haskienin odasına koşuyor

haskie koşarak yanıma geliyor boynuma sarılıyor
rajneesh aşkım rajneesh aşkım geri döndün ne güzel
haydi birlikte yürüyelim diyerek elimi tutuyor
yavaş yavaş yürümeye başlıyoruz
onu yeniden görmekten çok mutluyum burada olduğu için çok mutluyum

hem gurudayal hem de haskie beni hep sevmiştir
burada aşramda yaşadığım sorunları biliyorlar
beni iyi karşılamak için ellerinden geleni yapıyorlar
laniye davide ve yogiye benimle ilgili olumlu sözler söylüyorlar
onların iyi niyetli davranışlarıyla yolum açılıyor
haskie son derece içten ve paylaşımcı
açık sözlü ve canlı bir brezilyalı
ve asi ve kendine özgü bir öfkelenme biçimi var

işte geri döndüm

sevgili arkadaşım gülen buda gurudayal singh
her zaman daha fıkrâ bitmeden espriyi anlar
9 ocak 2005 günü kahkahalarla güldüğünü duydum

iki genç italyan greyhound otobüste konuşuyormuş
yaşlı Amerikalı bir bayan ilk önce onların
konuşmalarına pek kulak vermemiş
ancak İtalyanlardan biri emle başlıyor
iki ses bir araya geliyor dediğini duymuş
sonra iyi geliyor...iki ses yeniden bir araya geliyor
iyi geliyor ve sonra da iki pipi geliyor
sonunda da iyi geliyor
yaşlı bayan öfkeyle sizi ağzı bozuk italyanlar sizi diyor
bu ülkede biz seks hayatımızdan ulu orta söz etmeyiz
şaşıran italyanlar yanlış anladınız bayan
arkadaşıma mississippinin nasıl yazıldığını anlatıyordum

bhagwan buda salonunda konuşma yapıyor
her zamanki gibi ben kuyrukta bekliyorum
yavaş yavaş içeri giriyorum
ötekilerinin yanımdan geçmesine izin veriyorum
buda salonuna en son giren benim

hep aynı koltuğa oturuyorum
tam sandalyesinin hizasında en son sıradaki
arkadaki mermer buda heykelenin yanındaki koltuk

bhagwan içeri giriyor hava patlıyor
gözyaşlarına boğuluyorum
sihirli anlar geri döndü
ışıl ışıl parlıyor ve buradaşımdı

havada aşk var
bir anda bütün geçmişi unuttum

hayatta olan bütün sannyasinlere minnettarım
biz bu işin içinde hep birlikteyiz
biz tek bir budaalanındayız

birkaç gün içinde bhagwan belirsiz bir süre
sessiz kalmaya karar verdi ve konuşma yapmayı bıraktı

her zaman aynı zamanlama ve aynı rota
öğleden sonra 2.30da giriyorum lao tzu kapısına doğru yürüyorum
ilk olarak bhagwana içten eğilerek saygımı sunuyorum
beyaz kuğunun bulunduğu gölete akan çağlayanın sesi ile
birkaç saniye sessiz duruyorum
ve sabah kahvaltılı çayım için bodhidharmaya yürüyorum

birkaç gün geçiyor
kapıdan her girdiğimde ve krishna evinin önünden her geçtiğimde
neelam ve tathagatın sürekli beni izlediğini görüyorum

giriş rotamı değiştirdim
kapısız girişten geçerek buda koruluğuna doğru yürüyorum
sonra lao tzu kapısına dönüyorum ve sonra tekrar dönüp
göletin yanında duruyorum ve bodhidharma cafeye doğru dönüyorum
bu benim için aynı deneyim değil
yürüyüş ritmimi bozuyor ve bütün sabahımı mahvediyor

birkaç gün daha geçti multiversity yakınlarında
tathagat sert bir yüz ifadesiyle beni karşıladı
gene yavaş yürümeye başlamışım
artık buna göz yumamazmış
insanlar beni izliyormuş ve bana karşıymış
bu konuda çok tepki almış
yapmam gereken normal yürümek ve dikkat çekmemeye çalışmış

bu dünya ne zaman bir insanın kendisi olmasına izin verecek
bu iktidar düşkününü köpeklerin uğraşacak başka işi yok mu
tek yaptıkları büyük koltuklarda oturup sağa sola saldırmak

bhagwanın beni izlediğini ve bütün düşünceleremi dinlediğini biliyorum
böylesi bir tehlike altında da...ne yaparsam yapayım
bu insanlar iktidar düşkünü oyunlarından vazgeçmeyecek

ertesi gün gene içeri giriyorum ve krishna evinin kapatıldığını
ve bhagwanın evin yenilenmesi için talimat verdiğini öğreniyorum
bütün yönetim ofisler yeniden açılana kadar izinli

duyduğum bir başka haber de swami swabhavin
bhagwanın hindistan elçisi olacağı

bir başka haber de aşramın günlük dünyevi işlerini yönetmek için
yirmi bir kişiden oluşan yeni bir iç daire kurulacak olması

kendimce buna köpek köteği zen sopası diyorum

bhagwan zen sopasını nasıl vurduğunu öğretiyor bana
bu iktidar oyunları oynayan aç köpekleri oyalamak için bir yöntem
onlara kemirmeleri için daha da büyük kemik ver yeter

en ulu köpek ulu köpeği yutar
ne kadar yükseğe çıkarlarsa o kadar hızlı düşerler

böylelikle iktidar isteklerini yaşıyorlar ve bitiriyorlar
düşmek onların belki de aydınlığı görmelerini sağlıyor
ya da iktidarın onları bir yere getirmediğini anlıyorlar
bu iktidar grubuna gizli kartları olarak yerleştirdiği
bir iki kişi dışında

iki ucu keskin bir kılıcı var
ancak ne yazık ki kimilerinin derisi çok kalın
iktidar düşlerini seviyorlar...onun yöntemini anlamıyorlar

ancak er geç başarısızlığa uğrayacaklar
hiçbir şey sonsuza kadar sürmez
kimi ulu köpekler onlara çıkış yollarını gösterecek

iti an çomarı hazırla
ne oyun ama...hiç bitmiyor
hav hav...hav hav

19 mayıs bhagwan artık halka konuşma yapmayacağını açıklıyor

ağır toplar yeni elde ettikleri iktidarla meşguller sağa sola koşuyorlar
sonraki üç ay kendimle baş başa kaldığım için bu duruma minnettarım

bu kadar uzun süre hiç dikkat çekmemeyi başarmam bir mucize
tai chi eğitimimi uygulamaya geçirmeye başladım

kristal piramidin yanı başındaki
kuğulu havuzun bitişiğinde günlük seanslarıma başladım
öğleden sonra 4ten sonra akşama kadar
kayıttaki konuşma 8.30 gibi bitiyor
sonra akşam yemeği sonrasında da
yeniden seans 11.30da kapı kapanıyor

sessizlik havuzumu olabildiğince derinden doldurmak biriktirmek istiyorum
bhagwanın çalışmalarında yeni
ve yaşamsal öneme sahip bir aşamaya hazırlandığını
ve bu hazırlıklarda benim de yer aldığımı biliyorum
bu nedenle yemeği yiyor
derin uykuya dalıyor göletin kenarında kıpırdamadan oturuyorum

hâlâ açılmamış olan duyma yetimi dengelemek için
çağlayanın sesini sol tarafıma almaya karar verdim
ve omurgamı dik tutmak için piramidin uç noktasına yaslanıp oturdum
yüzümü lao tzu kapısına verdim günlük seansım için
en mükemmel noktayı buldum
sannyasinlerin bakışlarından kaçıyorum
ana meditasyon yöntemi olarak vipassana yürüyüşünü bırakıyorum
sadece sessiz ve derinden oturuyorum...havuzumu dolduruyorum
yakında ihtiyacım olacak

kimilerinin bana tuhaf tuhaf güldüğünü fark etmeye başladım
onların yanından geçerken benim gay olduğumu düşündüklerini
duyuyorum ya da nonoş gibi yumuşak
çünkü pantolonla yürüdüğümde bacaklarım ayrılıyor
kendime baktığımda tuhaf ve biçimsiz görüdüğümü ben de fark ettim

bu düşüncelerin yüksek sesle söylenmeye başlanması
beni rahatsız ediyordu
bana bakanların beni bu gözle gördüğünü anlıyordum

bhagwan artık turuncu cüppe kullanılmayacağını söyledi
çünkü bu pune polisinin dikkatini çekiyordu ve rahatsızlığa neden oluyordu

ancak bu tür bir cüppe giyilmesi ile ilgili bir şey söylemedi
böylelikle koyu lacivert neredeyse siyaha yakın bir cüppe ile
onurlu yavaş yürüyüşümü gizlemeye karar verdim
sufiler siyah cüppe giyiyordu
bu parlak turuncu renk kadar dikkat çekmiyordu

bu nedenle iki koyu lacivert siyaha yakın cüppe diktirdim
ve aşrama girdim hiç kimse benimle ilgilenmedi
görünüş olarak dikkat çekici ya da radikal değildi
yürüyüş biçimimi de saklıyordu

her şey yolundaydı her şey yatışmıştı ta ki bir akşam tathagat öfke içinde
multiversityde yanıma gelip bağıra bağıra
yavaş yürümeyi bırakmanı söylemişim bir de cüppe giymemeni
bhagwan cüppeyi yasakladı diyene kadar

ondan kibarca özür diledim ve cübbenin turuncu olmadığını
yasaklananın turuncu renk olduğunu söyledim
bu koyu renk cübbeleri bir haftadır giyiyordum hiç kimse şikayet etmedi

tathagat hiç de sabırlı değil
tam bir diktatör adeta kendisine cevap verilmesini kabul etmiyor
son sözü kendisinin söylediğini belirtti
cüppe yasak yavaş yürümek yasak
davranışlarımı düzeltmem için bana iki gün süre verdi

tam anlamıyla yıkılmışım ve bhagwana gerçekten çok kızmışım
artık yeter diye düşündüm
bu bana karşı yapılan aynı can sıkıcı aptalca ve zararlı hareket
artık yeter...aşramdan çıktım

hayatımda ilk kez doğrudan bhagwana kızmışım
bu onun bariz bir hatasıydı
iktidara yerleştirdiği herkes beni yargılıyordu

giysilerimin benim manevi yolumla ne ilgisi var
neden bu insanlar her şeye karışıyor
benim istediğimi giyme konusundaki
yalın özgürlüğüm nerede

aşramı terk edip o gece yemek yemeden yattım
çok kızmışım ve artık iyice bıkmışım
tekrar oradan ayrılmaya
ve dağlara gidip tibet halkıyla meditasyon yapmaya karar verdim

haziran 1989 ev arkadaşım nirmal ertesi sabah
erken bir saatte beni uyandırdı
her zaman öğleden sonra saat 1.30a ya da
2ye kadar uyuduğumu biliyordu

hey rajneesh bil bakalım ne oldu...tahmin et bakalım ne oldu
bu sabah aşram kapısına yeni bir duyuru asmışlar
herkesin bordo bir cüppe giymesi zorunluymuş
bordo cüppenin rengi tam da senin odanda asılı duran renkle aynı
bordo cüppenle

çok şaşırmıştı...adeta afallamıştı

çılginca kahkahalar atarak yataktan kalktım
dişlerimi fırçaladım duş alıp aşrama gittim
hayatımda ilk kez öğlen 12'de
bordo cüppe giyen bir tek ben vardım

yavaş yavaş yürüdüm tathagata yakalanmamaya çalışıyordum
yine yanıma geldi...seni gidi koca kabadayı...ha ha ha ha ha
cübbem... bordo cübbem üzerimde yürüyorum

bu bir mucizeydi bhagwan anladı ve ben de kahkalarla güldüm

lao tzu önünden geçiyorum... gözyaşlarımı tutamıyorum
teşekkürler bhagwan... teşekkürler bhagwan
seni çok açık ve net olarak duydum
gizle mesajını aldım... zamanım gelmişti
hazırlanıp olabildiğince derinden içeri girecektim
içeri içeri içeri o özgürlükten yanaydı... kazanan gerçek olacak
güven kanatlarım oluştu artık kendi yöntemimle kutlama yapıyordum
teşekkür ve minnet duygularımın ifadesi olarak olabildiğince
derinden içeri girecektim

birkaç gün sonra tathagatın bordo bir cüppe ile oradan geçtiğini gördüm
sinsice yanımdan geçiyor aptal avanak gibi görünüyor
gözümün içine bakmaya cesareti yok
aklından neler geçtiğini biliyorum
bir daha bana karışmamayı geçiriyor aklından

bhagwan yeni gizem okulunun oluşturulacağını duyuruyor

bhagwan ufukta yeniden yeni insanı görüyor
ve çok sayıda insanın yakında yeniden gelip
on bin kişilik yeni bir buda salonu kuracağına
her tarafında suların aktığı yeni bir piramit salon kuracağına
aşramı her yönde genişleteceğine ilişkin mesajlar veriyor
ve chuang tzu oditoryumunu bir yatak odasına dönüştürmeye başlıyor

hava enerjisiyle doluyor bhagwan
enerjinin yeni ve daha yüksek bir düzeye ulaştığını söylüyor
budaalanına yeni bir başlangıcın çıktığı açık
hava yeni bir uğultuyla çınlıyor

göletteki lao tzu kapısının karşısındaki günlük seanslarım
dedikodu grubunun dikkatini çekmeye başlıyor
lao tzunun önde gelen sakinleri
anando amrito neelam yunan mukta ve diğerleri
genelde buluşup akşam 5.30 ile 6 arası lao tzu kapısında oturuyorlar

terapistlerin multiversity çevresinde dolaştıklarını fark ettim
bazen ortalıkta hiçbir neden yokken bir sağa bir sola koşuşturuyorlardı
kendilerini sanki yoğunlarmış önemli işleri varmış gibi
gösteriyorlar dosyalar taşıyorlar
etrafa gülücükler dağıtıp rahatsızlıklarını gizliyorlardı
bir başka grup lideriyle
grup katılımcı sayısı ve hangi grubun daha önemli olduğu konusunda
ve başka konularda yarış halindeler

uzakta gene fısıltılar duyuyorum
kendisinin aydınlandığını sanıyor...çok ciddi biri ve kaçığın teki
bu terapistler her gün yorum yapmadan duramazlar
fikirleri grupları almaya gelenlere kadar yayılır

göletin yakınında oturmak git gide zorlaşıyor
ama bu oturma noktasını seviyorum burası benim yerim oldu

ben onlar için bir ucubeyim kabusum
hiç terapi yapmadım...hiç grup kurmadım
tek yaptığım mutluluk içinde sessizce orada oturmak

bhagwan hiç grup kurmadı
krishnamurti de ramana maharshi de buda da hiç grup kurmadı
gerçekte yaşamış olan hiçbir buda terapi ya da
grup kurmadı ama hepsi de varmayı başardı

bhagwanın mesajı açık
terapiler ve gruplar sadece insanları meditasyona hazırlamak için yapılır
terapilerin zihin dışı durumla hiçbir bağlantısı yoktur
meditasyonun iç durumlarıyla
ya da meditasyon hali ile hiçbir bağlantısı

meditasyon sizden bedenizhinizi tamamen
farkındalık alevini büyüterek bir kenara bırakmanızı ister

bireyin iç dünyasına başka bilgi eklemesi gerekmez
bireyin yapması gereken sessiz iç dünyayı dinlemek
ve kendi varlığında bu varoluşun bütün bilgisini barındıran
içindeki gökyüzüne derinden dalmaktır

batı zihni değişim ve daha iyi bir birey olma takıntısına sahiptir
bütün terapiler farklı şeylerle ilgili daha fazla öğrenmeyi teşvik eder

bhagwan hiç kimseden herhangi bir biçimde değişmesini istemez
dönüşüm farklı bir konudur ve tamamen farklı bir düzlemdir

değişim yatay hareket etmeyi gerektirir
daha fazla öğrenmeyi daha fazla deneyim kazanmayı ve bilgi edinmeyi
bireyi daha bilgili kılar

dönüşüm ise dikey hareket etmeyi gerektirir
öğrendiğini unutmayı iç durumların deneyimini yaşamayı ve bilgide
boğulmayı bilinçliliğe götürür

değişim
a'dan b'ye c'ye d'ye e'ye geçer
ve değişen dünyada hiçbir zaman sona ermez
dönüşüm
a1'den a2'ye a3'e a4'e a5'e
bu ise sonsuz anda daha da derine gitmeyi gerektirir

değişim için terapiler gruplar ve bilgi gerekir
dönüşüm için ise meditasyon hali ve farkındalık gerekir

batı zihni bilinci bilinçliliği kimi şeylerin daha çok farkına varmak
anlamında görür

doğu bilgeliği ise bilinçliliği ima etmek
farkındalığın bilincinde olmak olarak anlar

değişim yataydır oysa dönüşüm dikeydir

kendini kabul etmemek için değişim gerekir
kendin olarak ise dönüşümü gerçekleştirebilirsin

meditasyon enerji durumlarıyla dikey olarak yukarı doğru çalışır
düşük frekanslı alfa durumundan
yüksek frekanslı omega durumuna

zihin dışı büyük orgazm durumu...omega durumu
cinsel birleşmede birey alçak güç çakralarını uyarır
coşkulu ağır nefes almaya yol açan ateşler yaratır
kalpten geçerek genişlemeye ve rahatlamaya akar
boğazdan geçerek zevk seslerine akar
üçüncü gözden geçerek ışık penceresine ulaşır
kurondan geçerek orgazm mutluluk patlamasına akar

sıfır deneyimi

bütün zaman uzam kaybolur
düşünceler kaybolur
sen ve ben kaybolur
evrenle birlik

birey orgazmın doruğuna ulaşmıştır
kaybolur ancak deneyim olarak yaşamaya devam eder
sonsuz bir varlık zihin dışı olma durumu

bütün meditasyonlar alphadan omegaya iç enerji durumlarının
bu dikey dönüşümden geçmek için oluşturulur

grupların ve terapilerin bu dönüşüm durumlarına
uygun düşmesiyle
doruklara çıkan rahatlamış farkındalık durumuna götürür

terapiler ölü ağırlığa ve zihnin egosuna
daha da çok ağırlık ekler
ben daha çok biliyorum diyen yanlış düşünce
bu nedenle belki de kendi çevremde daha da çok bilincine varıyorum
en büyük yanılgı ve tam bir hile

bhagwanın mesajı
o anda yaşayın

bu yaşanan an
ne geçmiş ne de gelecektir
çünkü geçmiş ölü yaşlı zihni ve onun anılarına gereksinim duyar
gelecek ise henüz gerçekleşmemiştir
sadece bir tahmin ya da düştür

sadece bu anda yaşamak
andan ana
rahatlamış farkındalığın doruklara çıkmış durumunun deneyimidir

don juan casanova sannyasin arkadaşım shunyam ile
her karşılaştığımda büyük bir anlayış

başka bir kız bulup bu kız arkadaşımı başımdan savdım
sonra bir başkasını sonra bir başkasını
ben sadece anı yaşıyorum...
bhagwan bu anda yaşayın diyor...bu an geçti bile

ufukta yeni bir kız arkadaş var

onun bilgeliğinin mükemmel bir uygulaması

yapmak ve yapmamak üzerine
olmak ve olmamak üzerine

yapmak her zaman daha çok yapmaya ve daha çok yapmaya neden olur

olmak basittir...buradaşimdi olmak
ve buradaşimdide büyümek

sadece olmak...salt olmak

batı zihni her zaman daha da fazlasını yapma konusunda takıntılıdır
yerinde duramaz ve sürekli hareket halindedir
kıpırdamadan oturup olmayı gerçekleştiremez

elde edilen erdem...sadece olmakla...kısırtısız
olmak olmaya yol açar

yapmak zihne ve zihnin bütün çalgınlık trafiğine yol açar
daha da çok karışıklık ve yanılgı ve merkezden daha da uzaklaşma

farkındalık dikey bir hareketsizlik durumudur
farkındalık mevcut anın zihin dışı durumudur
farkındalığın bilincinde olmak saf olmanın bir durumuna götürür

burada deneyimleyen ve deneyimlenen bir deneyim durumuna ayırır

burada gözlemleyen ve gözlemlenen saf bir tanıklığa dönüşür

bu dünyalar ve açıklamalar batı anlayışına
ve onun terapi ve çocuksu gruplar takıntısına yabancıdır

zihinden vazgeçme üzerine
binlerce kez bhagwanın
zihinden vazgeçin dediğini duyduk
ama anlamını ve derinliğini tamamen yanlış anlamışım

sıradan bir insan birey yalın bir tarzla başlamalıdır

tek yapman gereken düşüncelerin bulut gibi süzüldüğünü izlemek
tek yapman gereken düşüncelerin süzülmesini izlemek
ve tarafsız bir tanık olarak kalmak

çok geçmeden boşluklar ortaya çıkmaya başlayacak

bu iyidir şu kötüdür gibi hiçbir yargıya varmadan
düşüncelerin geçip gitmesini izle sonra zihin sürece girdi
ve vurgu yalın bir izleme sürecinden yargıya dönüştü

tarafsız bir tanık olarak kalın
boşluklar daha da büyümeye başlayacak

bu tanık olma ve tanıklığın güçlenmesi
sadece tarafsız tanıklığın
basit bir yeteneği

daha sonra daha ince duygu katmanlarına geçin
aynı tarafsızlıkla duyguları izleyin

en iyi arkadaşınız kız arkadaşınızı elinizden aldıysa
tarafsız kalmak çok daha zordur

duygularınızın tarafsız tanığı olun
kartal bakışıyla
çok uzaklardan görüyormuş gibi

yavaş yavaş ince duygularınıza karşı bu tarafsız tanık olarak
kalma yeteneği daha da güçlenecek

sonra da bütün bedene ve bütün bedensel hareketlerine tanıklık edin
bu bedensel eylemlerin yavaşlamasına neden olacaktır
tanık daha da güçlenecek

bu basit yetenek
beden zihin duygudan bağımsız ve ayrı
saf bir tanıklık yaratma yeteneğidir

artık enerjiniz beden zihin duyguya değil
tanıklığa doğru hareket ediyor ve büyüyor
tanıklık bir yetenek
tanıklık anahtar

meditasyonda birey bağımsız bir tanık olur
zihinden ve onun süreçlerinden...bağımsız bir tanık

zihin bedenle özdeşleşmektir

zihinden vazgeçmek bedenden vazgeçmektir
peki bedenden nasıl vazgeçebilirsiniz...bedenin gerçekliği vardır
sadece ölümle beden düşer ve zihin durur
bu nedenle kişi zihninden vazgeçemez...ancak bir tanıklık yaratabilir

beden ve zihin birdir...bedenzihin
bedenzihin düşünceler duygular ve
bedenle özdeşleşmeden oluşur

düşünceler olmadığınızda tanıklık edin duygular olmadığınızda tanıklık edin
beden olmadığınızda tanıklık edin

tanıklık etmek altın anahtardır
tanıklık daha da güçlendikçe
düşüncelerle duygularla ve bedenle özdeşleşme yavaş yavaş kaybolur

tanıklık etmek altın anahtardır

zihni nasıl bırakabilirsiniz
her şeyden önce bırakabileceğiniz bir zihin yoktur
gerçekte zihin tanıklık güçlendikçe keskinleşir
zihnin berraklığı tanıklık güçlendikçe büyür

zihni aşmak...zihinden vazgeçmek değildir
zihni aşıp...zihin dışına geçmektir

zihin dışı durumuna ulaşırken
zihin çiy taneleri gibi yok olur...buharlaştır gider
zihin sadece bir gölgeydi...bilinçli olmamanın gölgesi

yaşadığım gerçeği büyük bir korkuyla izliyorum
multiversity gerçek arayışın bu olduğu yanılsamasını yaratıyor
asıl gerçeğin terapiler ve gruplar olduğu
zihin dışı ve meditasyonu başlangıç düzeyindeki birisinin
anlamasının zor olduğu
yabancı olmak ve onların zevkine uymamak

böylelikle terapi ve gruplar başlar
ve bir çıkmaza sürüklenir

bu bir kısır döngü...terapistler yoğun ilgi duymaya başladı
onaylı terapist olabilmek için büyük miktarda para ödediler
elbette yatırımlarını geri almaları gerekirdi
terapilerini dünyanın her yerinde satıp
bununla geçinmek zorundaydılar

kolay bir dengeleme
kolay bir yaşam tarzı
masum çaylakların duyduğu yoğun ilgi
ego tatmini
mini gurular ve her şeyi bilen öğretmenler

tam bir sömürü ve çok geçmeden buraya ne için geldiklerini unutuyorlar
meditasyon için...meditasyon halinde yaşamak için

burası tam bir tımarhaneye dönüşüyor çok fazla yargıç
ve öğretmen var hepsi de her şeyi biliyormuş gibi yapıyor

ortalıkta mürit yok

bhagwan onların akşam eğlencesiydi ve onların sertifikası
dünyanın en büyük dönüşüm merkezinde bulunan terapistlerdi
milyonlarca kişi buraya dönüşümü yaşamak için geliyordu
burası onların kolay para kazanabildikleri
yaşam tarzının merkezine dönüştü

punede birkaç ay resmi olarak çalış
sonra da batıya giden bir uçağa atla gruplarını doldurmayı bekleyen
azimli ve masum olanlar da var
ceplerini doldurmayı da...puneye zengin olarak geri dön
yeniden sertifika al o anda burada ve şimdide yaşa
ve yeni bir kız arkadaş bul

yeryüzündeki cennet
paranın terapistlere aktığı bir lotus cenneti dünyası

ben onların düşmanıydım tehlikeliydim
ödeme yapmadan vipassanada yürüyordum

çaylaklar hangi gruplarla ilgilendiğimi anlayamıyor
beni bu iç uzama düşüren terapiler neydi

aşramın havası hızla değişiyordu
bordo cüppeler budaalanında bir birlik yaratıyordu
kolektif enerji birleşip bir birlik oluşturunuyordu
binlerce sannyasin aynı renk cüppe giymesi
budaalanındaki atmosferi canlandırıyordu

bordo rengin bir özelliği vardı
biz ışık bedenleri olduğumuz için
giydiğimiz renk bizim bedenimizden yansır
böylelikle düşük frekanslı kırmızı rengi bedenimizle özümsemeyiz
ve atmosfere yansıyan kırmızı ateşi yaratır
bu ateş de bizim daha yoğun olmamızı sağlar

o anda bhagwan benim çok yakın zamanda geleceğimi gördü
dolunay temmuz kutlaması yaklaşıyordu
bütün sannyasinlere beyaz cüppeler giymeleri söylendi

beyaz cüppeler gece enerjinin kendini ortaya çıkarmasını
ve edilgen enerji alanında geceleyin etkin hale dönmesini sağlar

bhagwan terapistlerin gruplara egemen olduğunu
sadece enerjisini kanallara yönlendirmekle kalmadığını görmeye başladı

onlar için siyah cüppeler seçti
siyah cüppe ego olarak kaybolmanı sağlar
ve seni daha edilgen ve alıcı kılar
böylelikle onların gruplar üzerindeki enerjisini yumuşatmaya çalıştı

bhagwan izlediği tam açıklık stratejisinin sonuçlarını görüyordu
ve yanlış anlaşıldığını biliyordu

yakın geçmişte yaşanan oregon faciasından sonra
bir başka felaket yaşamaya gerek yoktu

sannyasinlerin kendisinin hazırladığı basit meditasyonlarla
yeniden uyanması
ve yeniden içe doğru yönelmesi gerekiyordu

meditasyon kamplarının yeniden oluşturulacağını duyurdu
ateş yeniden oluşturulacaktı... şimdi tam zamanı

ustalar günü kutlamalarına ilk kez görünüyor
bütün sannyasinler beyaz cüppe giymiş
bu yeni beyaz cüppe kardeşliğini kutluyorlar

gece gündüz bu özel anlar için hazırlanıyorum
onun katılımıyla yaşayacağım ilk ustalar günü kutlaması
uzaktaki en son sırada onun onuruna dans ediyorum
ilk samadhimin anısıyla onun burada şimdi bulunması
ne büyük bir kutsama yeryüzü kutsanmış

bhagwan komünün ve budalanın sadece bir yaşam deneyim
olduğunu ısrarla vurgulamıştır
sannyasinler yaşam deneyiminin ve gizem okulun kurulmasının
anlamını unutmuşlar

yaşam deneyimi demek
son derece tetikte olmamız ve gerçekleşmekte olan
görünmez yaşam deneyiminin bilincinde olmamız demek

usta yatak odasına hapsolan beden değildir
usta saf bir tanıktır
biçimden uzak süzülüyor attığımız her adımı izliyor
usta tanıktır o tek gözlü görendir

müritleri yaşayan bir deneydir
o her şeyi görür ve her şeyi bilir

onun gizini biliyordum
süzülen tanıklık eden varlığı onu tıpkı bir farkındalık alevi gibi
üzerimde taşıyordu
yürürken ya da otururken ve her hareketimde dikey bilince sahibim
onun manevi varlığının beni daha da derinden sarmasına izin veriyorum

ben içi boş bir bambuydum
konuğun içeri girebilmesi ve orada yuva kurabilmesi için
içimdeki bütün çöpü temizliyordum

bhagwan gizli gizli izliyordu
en yakın müritlerinin bana yaptıklarını görünce şaşırılmıştı
sıradan bir müridin gözüyle hiç sınanmamışlardı

bhagwan karşısında hepsi özel bir maske takıyordu
benim karşımdaysa maskeleri yoktu
ben onların gözünde hep yavaş yürüyen aptal rajneesh idim
beni insan olarak değil... sadece bir hayvan olarak görüyorlardı
onların gerçek yüzünü görmeye başlamıştı

benim bildiğimi bilen
bhagwanın gördükleri konusunda kalbim kırılmıştı
bana yaptıkları insanlık dışı şeylere katlanabilirdim
ama bhagwan yirmi yıl sevgiyle ve derinden onlar için çalışmıştı
bu onun için tam bir bozgundu...çalışmaları boşa gitmişti
halkı onu hayal kırıklığına uğratmıştı
belki de halkına karşı çok iyimser ve yufka yürekliydi

amerikan hükümeti bile kendi halkı kadar ona zarar vermemişti
eğer geri dönmek isterse
onu yıkıp bu budaalanına girmesini engelleyeceklerini görüyordu

buda salonunda yapılan duyuru 18 ağustos
benim dışımda herkesi şaşırtdı

bhagwan diyor ki...söylediklerimi sadece bir iki kişi anlayabildi

meditasyon kampları yoğunlaşıyor
bhagwan sessiz bir yıldırım gibi ortaya çıkmaya başlıyor

yönetim hâlâ beni izliyor
tek başıma yaşıyorum hiç kimseyle bağlantım yok
öğleden sonra 2.30da geliyorum...her zaman aynı program
oturmak sonra da buda koruluğunun arkasında bir saat yürüyüş
sonra akşam banttan konuşma ile dışarıda oturma seansı
yirmi dokuz gün boyunca derin yoğunlaşarak oturma alışkanlığım
ve sonra o özel gündü dolunayda bhagwanı görme
bu böyle devam etti ancak bhagwan artık gelmemeye karar verdi

kimi iç konularda inatçıyım ve kararlıyım

akşamları piramidin yakınında dışarıda oturmaya devam ettim
beni çağırdılar piramidi sadece kristallerle çalışan terapistlerin
kullanabileceğini...ve grup okumaları için
o özel yerde oturarak kendimi özel gösteriyordum
alçakgönüllü olmam gerektiği ve rajneesh ismini bırakmamı
ve insanların bana rajneesh demekten vazgeçmesi gerektiğini söylediler

bana saldırarak her şeyi söylediler
ben de kahkahayı bastım ve dedim ki
ben belirli bir egosu olan basit bir müridim
bu egodan da vazgeçmeye çalışıyorum
bhagwan vazgeçmesi gereken herhangi bir egosu olmayan ustamdı
yapılacak en iyi şey bhagwanın rajneesh isminden vazgeçmesi
isminden vazgeçmesine kişisel olarak karşı değildim

çok geçmeden ismimi değiştirmeye ilgili şikayetlerin
bhagwana gönderildiğini öğrenecektim
bana karşı birçok mektup gönderilmişti ona
bhagwan da sadece güldü ve dedi ki
evet ismini değiştir
rajnish olarak yanlış yazıyorlar
rajneeshe çevir

a le lu ya

pazar sannyas kutlaması için buddha salonuna girerken
zareen bhagwanın
rajneeshin aşramın örnek sannyasini olduğunu söylediğini duyurdu
ve öne çıkıp onun yanına gelmesini rica etti

hava isyanla doluydu ve bhagwan artık bunalmıştı

bhagwan gizemli bir şekilde ismini değiştiriyor
26 aralık 1988 artık bhagwan olarak çağırılmayacak
27 aralık 1988 buda
30 aralık 1988 shree rajneesh zorba buda
7 ocak 1989 shree rajneesh
29 şubat 1989 osho rajneesh
12 eylül 1989 osho

12 eylül bir başka duyuru yapıyor
karşınıza tamamen yeni bir adam çıkacak
adı artık rajneesh olarak değil
kısaca osho olarak bilinecek

bu benim için sürpriz bir koan
yakında benim adımın da okunacağını biliyorum
belki de bu onun rajneesh isminden vazgeçme planıydı

her neyse...ne olduysa oldu
rajneesh ismim egomla ilgilenenler için önemli bir konu değildi

bodhidharmadan çıktım yürüyordum
lao tzu kapısının önünden geçiyordum
her zamanki gibi yavaş yürüyerek bhagwana
iç selamımla iyice derine dalıyordum
mukta kapının yakınındaki bahçeyi suluyor
beni yavaş yavaş yürürken görünce bana laf atıyor
bana doğru su fışkırtıyor

anando ve neelam ve lao tzu kadınlar grubundan birkaç kişi
dışarıda oturmuşlar dedikodu yapıyorlar ve bana gülmeye başlıyorlar
bana püskürttüğü su üzerimi ıslatıyor kaçmak zorunda kalıyorum
onların alay konusu oluyorum...ermiş rolü yapıyorum

derin iç saygı halindeyim onların çirkinliği ve
davranışlarının adiliği beni öfkelenendiriyor

yeryüzündeki en büyük ustanın kapısının önünde bu saygısız ifadeler
yaptığı şakaları anlamıyorum ve onlara sert
ve öfkeyle bakmıyorum yoluma devam ediyorum

bhagwan böyle büyük müritleri hak ediyor
bunlar onun sevgi ve şefkatin yaşayan alevleri olacaklar
ne gülünç bir yer burası

ertesi gün bhagwanın
bütün kadınların toplanıp lao tzu evini
terk etmesini istediğini duydum

benim için çıkış noktası buydu
bhagwan tarafından gönderilen en güçlü sinyal ve en açık mesaj

artık ona kim bakacak diye merak ediyorum
çünkü o yufka yürekli ve şefkatli
birkaç gün sonra onların lao tzuya geri dönmelerine izin veriyor

neler olduğunu biliyordum
çok büyük bir şek bekleniyordu
ipuçları ortalıktaydı

özel olarak yaptırdığı chuang tzu yatak odasında
bhagwan yaşamayacaktı

eylül 14 vipassana yürüyüş yolunu hizmete açtı
gizem okulundan bir sannyasin ile karşılaştım
vipassana yürüyüş yolundan ilk geçenin ben olacağımı söyledi
bhagwanın bulunduğu yerde nefes almaya bile
cesaret edemeyeceğimi söyleyerek öneriyi geri çevirdim

her gece daha da derine iniyordum
uykusuz geceler geçiriyordum

kundalini etkinlik kazanıyor ve kendini daha da güçlü bir biçimde hissettiriyordu
bu baş döndürücü yüksekliklerde dengemi yitiriyordum
sanki bir boşluğun sesleri sağ kulağımı dolduruyordu
sol kürek kemiğimde ve sağ kolumda yoğun bir acı vardı

geceleri çok terliyordum
artık ışığı görmek istemiyordum
tam bir karanlık ortam sağlamak için iki perdeyi sıkıca kapatıp
günlerimi gecelerimi odaya kapanıp geçiriyordum

daha da uzun süre karanlık odada zifiri karanlıkta kalmam gerekiyordu
gözlerim günışığını görünce sulanmaya başladı

ida tamamen kenetlenmişti
açış hareketi aşağıya doğru giden bir spiraldeydi
yukarı doğru hareket etmeye yönelik her açılış girişimi bunu
daha da engelliyordu
onu açmaya yönelik olarak yaptığım işimi zorlaştırıyordu

eylül sonu sonbahar günlük olarak okaliptus buğusu yapıp
iç nefesimi açıyorum ve idayı çalıştırıyorum
ve sonraki iki ay boyunca odanın karanlığında kalıyorum

odadan ayrılmak git gide daha da zor gelmeye başlıyor
serin hava ve okaliptus buğusu nefes almama yardımcı oluyordu
her zaman yorgunum uykulu bir haldeyim
onaltı ile onsekiz saat arası uyuyorum

aşrama sadece akşam yemeği yemek
ve bambu koruluğunda dans etmek için giriyorum
bütün bedenimle latihan içinde dans ediyorum
bhagwan her gece 11.30a kadar buda salonunda dans edilmesini istedi
gece ve akşam yemeğinden sonrası için mükemmel bir zamanlamaydı

ekim ayıydı bhagwan komündeki
her duvarın ve her köşenin siyaha boyanmasını istemesiyle
yeni bir gizem...siyaha boyamak

siyah mükemmeldi
varlığın genişleyebilmesi için rahim işlevi görüyordu
ida dişi spiralini destekleyen siyah renkti
budaalanı sol tarafa yaslanmaya başladı
alıcı dişi
yaratıcı rahim derin ve sessiz

budaalanı farklı bir eğime geçti
bir başka dikey eksene
girdap kayıyordu
siyah bhagwanın gizli yeni aşaması ve planıydı

binayla ilgili bütün tabelalar kaldırıldı
her zaman boş olan zihinle oynar
samadhi yaşamış herkes derin gizli nedenleri anlardı
bu boş durumda isa koruluğu gibi bir isim
isa korusluğu isa koruluğu isa koruluğu diye çınlar
ta ki bir başka isim bulana kadar ve sonra bu ismi sonsuza kadar tekrarlar

birisi çok yakın zamanda aydınlığa kavuşacaktı
siyahın ve bütün tabelaların kaldırılmasının sezdirimleri
sadece basit göstergelerden ibaret
bunların hepsini biliyordum
daha önce kara delikte boğulmuştum
bu çok daha büyük bir şey olacaktı

9 kasım 1989 bhagwan
sessizliğinin dinsel olmadığını
bir protesto
ikiyüzlülere ve duyup da dinlemeyenlere karşı
bir protesto olduğunu duyuruyor

duyup da dinlemeyenler kimler
merak et dur

aşramdaki birçok kadının davranışlarını gözledim her zaman
her biri zengin ve güçlü erkeklerin peşinde
en güzel olan güçlü erkekleri elde etmeye çalışıyor
güçlü erkekler de bu güzel kadınların peşinde

bütün oyunları paradan ve iktidardan ibaret
güzellik de çekici elbette

bhagwanın her zaman erkeklerin kadınlardan üstün olduğunu
kadınların özgür olmadığını
ve her zaman yüzyıllarca erkekler tarafından yönetildiğini
söylediğini duymuştum

bu tamamlanmamış yarım kalmış bir anlayış bence
bu modern çağda bunun böyle olmadığını kendi deneyimlerimle gördüm

benim anlayışıma göre
erkek en güzel kadının dikkatini çekmek için zenginlik ve iktidar arar
kadınlar da güzellikleriyle zengin ve güçlü erkekleri sömürür

bu kısır bir döngüydü...ters yönde ilerleyen
böylelikle erkek kadınları tatmin etmek için
ve güzel kadınlara olan zaafı nedeniyle
hep zenginlik ve iktidarın peşinde olur

güzel bir kadının flütü çok güzel çaldığı için yoksul ve duyarlı bir adamın
peşinden koştuğunu hiç görmedim
bu olası olsa bile çok ender görülür

bence kesinlikle kadınlar erkeklerden üstün zavallı erkekler
erkeklerin kadınların elinden özgürlüğünü kazanması gerekiyor

toplumun para ve iktidara saygı duyan bu çirkin değer yapısı
ancak kadınlar değer yargılarını değiştirirse değiştirilebilir

dünyayı yönet ve fethet
erkek avını arıyan saldırgan bir hayvandır
kadınların gözünde yumuşak ve duyarlı bir erkek kaybetmeye yazgılıdır

bhagwanın konuşmalar yaparak geçirdiği yirmi yıl boyunca
bu yönü hiç tartışılmadı
benim gözümde bhagwan jabalpurda küçük bir köyden gelen
sıradan bir adam
ve bütün hayatı boyunca kadınları karşı
son derece kibar ve saygılı davrandı
ve karmaşık erkek kadın üstünlüğü gelişimine bu basit
bakış açısıyla baktı
tam anlamıyla masum bir biçimde

bhagwan benim anlayışımı duyuyordu
önünde yeni bir açıklamanın olması onu mutlu etti
erkek kadın üstünlüğü ile ilgili düşü gerçekleşmişti
böylelikle ben de kanatlarımı hak etmiştim
23 kasım 1989
bhagwan erkeklerin özgürlük hareketini kuruyor

28 kasım 1989
hayatında ilk kez...ani bir kararla multiversityi ziyaret ediyor
her grubun ve terapinin posterini inceliyor
ve şaşırtıcı biçimde
artık uzun terapi olmayacağını
bir ile iki ya da üç ay süren kurslar olduğunu
ama artık üç gün boyunca hafifleme ve eğlence yaşanabileceğini
ve herhangi bir gruba katılmadan önce kitaplarını okumayı
bir kural haline getirdiğini söyledi

bu ani değişimin ve kopuşun nedeni neydi

bhagwan duyan ama dinlemeyenlere karşı
ciddileşmeye mi başlamıştı

ayrıca şunu da belirtti

benim sözlerime bağlı kalanlar beni izleyemiyorlar

aslan gene kükrüyordu ve av peşindeydi